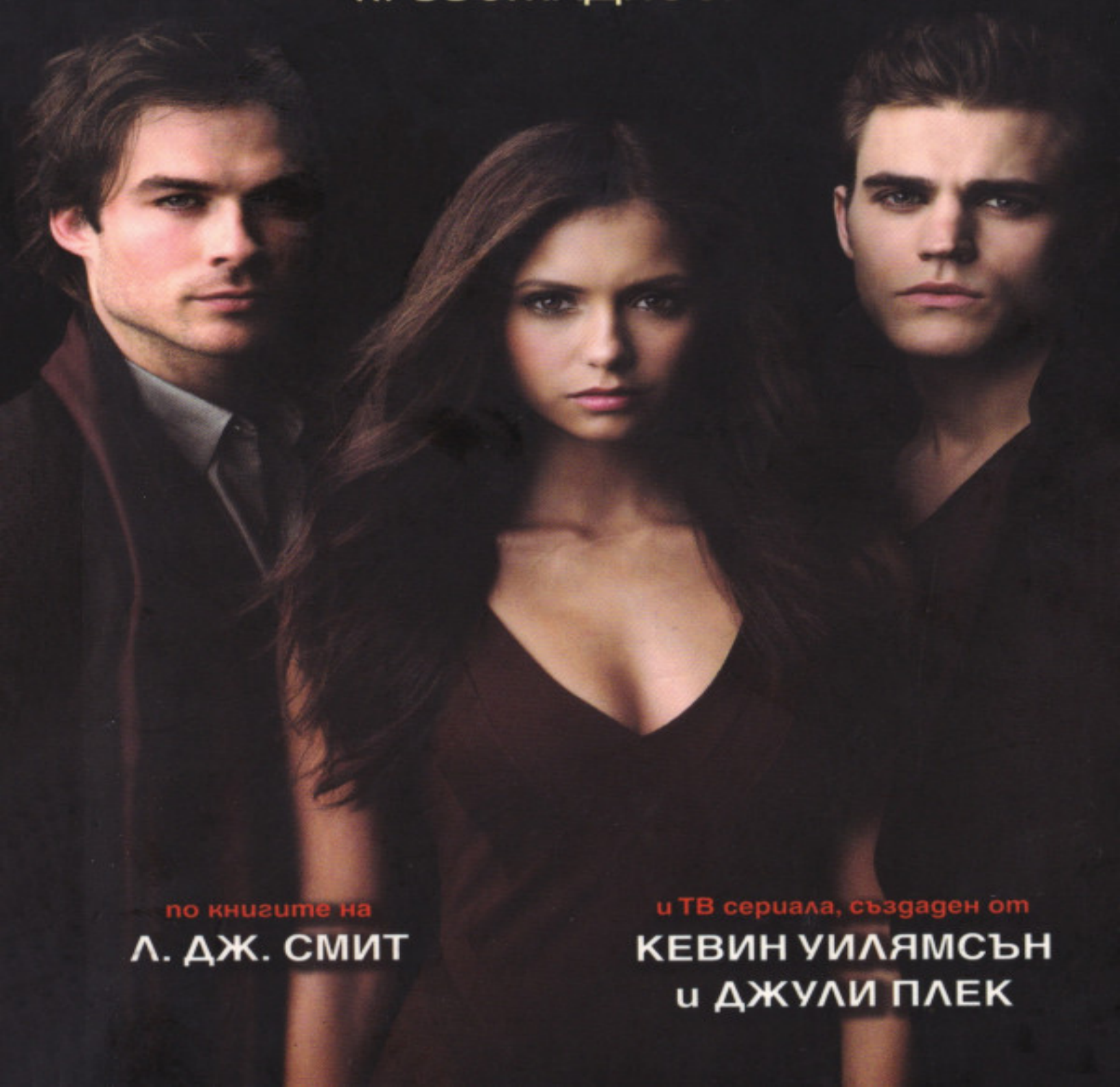

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

КНИГА ВТОРА
КРЪВОЖАДНОСТ

по книгите на
Л. ДЖ. СМИТ

и ТВ сериала, създаден от
КЕВИН УИЛЯМСЪН
и ДЖУЛИ ПЛЕК

Л. ДЖ. СМИТ
КРЪВОЖАДНОСТ
КНИГА ВТОРА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Базиран на хитовия ТВ сериал, книгите от поредицата „Дневниците на Стефан“ описват случилото се преди събитията в епизодите и разкриват неизвестни досега истории от миналото на братята Салваторе.

Октомври 1864 г., Ню Орлиънс.

Сега, когато вече са вампири, животът на Стефан и Деймън никога вече няма да бъде същият. Принудени да напуснат Мистик Фолс, където има риск да бъдат разкрити и убити, двамата братя заминават за Ню Орлиънс, търсейки по-безопасно за тях място. Големият град предлага много изкушения, но крие и много опасности — повече, отколкото са допусkali.

Докато Стефан се наслаждава на ново-придобитите си сили, Деймън продължава да тъгува по Катрин. Стефан се влюбва отново и волята му е подложена на изпитание. Деймън е заловен от зъл, садистичен ловец на вампири. Стефан е длъжен да спаси брат си, но ще бъде ли това с цената на новата му любов?

ПРОЛОГ

Поетите и философите, които някога обичах да чета, са грешали. Смъртта не идва при всички ни, нито ходът на времето замъглява спомените ни, нито се превръщаме в пепел. Защото докато всички ме смятаха за мъртъв и надгробният камък, върху който бе издълбано името ми, бе положен върху студената земя като символ на земния ми край, в действителност животът ми току-що започваше. Сякаш през всичките тези години съм спал, обгърнат от покоя на най-тъмната нощ, за да се събудя в един свят, по-светъл и по-необятен, по-вълнуващ от всичко, което някога съм си представял.

Човешките същества, които някога познавах, продължаваха живота си, също като мен някога, прекарвайки ограничените си дни в ходене на пазар, работа на полето и тайно откраднати целувки, когато слънцето залезе. Сега за мен те бяха само сенки, незначителни като подплашените катерици и зайци, които се стрелкаха в гората, едва забелязващи света край тях.

Но аз не бях сянка. Бях цялостен — и неподвластен на най-големия им страх. Бях победил смъртта. Вече не бях преходен обитател на света. Бях негов господар и имах на разположение вечността, за да го подчиня на желанията си.

1

Беше октомври. Дърветата в гробището се бяха обагрили в кафяво, а студеният вятър брулеше листата им, помитайки задушаващата жегата на вирджинското лято. Не че го усещах. Като вампир, тялото ми реагираше единствено на температурата на следващата ми жертва, стоплено от предвкушването на топлата кръв, разливаща се по вените ми.

А следващата ми жертва беше само на няколко крачки: момиче с кестеняви коси, което в момента прескачаше през оградата на имението на Хартнът, чиито граници достигаха до гробището.

— Клементайн Хавърфорд, какво правиш толкова късно на това място, когато би трябвало да си в леглото? — Игривият ми тон бе в пълен контраст с жаждата, която ме изгаряше отвътре. Клементайн не би трябвало да е тук, но винаги си е падала по Мат Хартнът. И въпреки че бе сгодена за Рандъл Хавърфорд, неин братовчед от Чарлстън, беше ясно, че чувството е взаимно. Тя вече играеше опасна игра, макар да не подозираше, че скоро ще се превърне в смъртоносна.

Клементайн се втренчи в мрака. От натезжалите ѝ клепачи и изцапаните с червено вино зъби си личеше, че е имала дълга нощ.

— Стефан Салваторе? — ахна. — Но ти си мъртъв!

Пристъпих към нея.

— На мъртъв ли ти приличам?

— Да, присъствах на погребението ти. — Наклони глава на една страна. Не изглеждаше разтревожена. Направо вървеше и спеше, замаяна от виното и откраднатите целувки. — Сън ли си?

— Не, не съм сън — отвърнах дрезгаво.

Сграбчих я за раменете и я притеглих към себе си.

Тя падна върху гърдите ми, а туптенето на сърцето ѝ отекна в ушите ми. Ухаеше на жасмин, също както когато миналото лято ръката ми се бе плъзнала по корсажа на роклята ѝ, докато палувахме и се целувахме под моста Уикъри.

Погалих бузата ѝ с пръст. Клементайн беше първото момиче, в което бях влюбен, и често съм се чудел какво ли би било да я държа в прегръдките си, както сега. Притиснах устни към ухото ѝ.

— По-скоро съм кошмар.

Преди тя да успее да издаде и звук, забих зъби право в югуларната ѝ вена. Въздъгнах от наслада, когато кръвта ѝ рукна върху устните ми. Обаче, за разлика от това, което можеше да се предположи по името ѝ^[1], кръвта ѝ не беше толкова сладка, колкото си представях. Вместо това имаше вкус на дим и нещо горчиво, като кипнало кафе върху бумтяща печка. Въпреки това пих жадно, на големи глътки, докато тя престана да стене, а пулсът ѝ стана едва доловим. Отпусна се в ръцете ми, а огънят, който изгаряше вените и стомаха ми, бе потушен.

През цялата седмица ловувах, без да бързам, след като открих, че тялото ми се нуждае от две хранения на ден. Доставяше ми огромна наслада да се вслушвам в жизненоважната течност, която течеше в телата на обитателите на Мистик Фолс, опиянен от мисълта колко лесно бих могъл да им я отнема. Когато нападах, го правех внимателно, избирайки най-вече сред гостите на пансиона или някой от войниците от лагера близо до Лийстаун. Клементайн беше първата ми жертва, която някога ми е била приятелка — първата жертва, която жителите на Мистик Фолс щяха да оплакват.

Отдръпнах зъбите си от шията ѝ и облизах устните си, като се насладих на последните капки кръв в угълчетата на устата ми. После я повлякох от гробището към каменоломната, където се криехме двамата с брат ми Деймън, след като се бяхме превърнали във вампири.

Слънцето тъкмо се прокрадваше над хоризонта, а брат ми Деймън седеше неподвижно до ръба на водата, загледан в дълбините ѝ, сякаш в тях бе стаена тайната на вселената. Беше такъв, откакто преди седем дни се събудихме като вампири. Оплакваше смъртта на Катрин, жената вампир, която ни бе направила това, което сме сега. Въпреки че ме бе превърнала в силно същество, за разлика от брат си аз приветствах смъртта ѝ. Тя ме бе направила на глупак и споменът за нея ми напомняше колко уязвим съм бил някога.

Докато наблюдавах Деймън, Клементайн простена в ръцете ми и единият ѝ клепач потрепна и се отвори. Ако не беше кръвта, стичаща

се по синята дантела, обрамчваща деколтето на смачканата синя тюлена рокля, тя щеше да прилича на заспала.

— Шшт — промърморих и подпъгнах зад ухото ѝ няколко измъкнали се кичура от косата ѝ. Някакъв вътрешен глас ми нашепна, че би трябвало да съжалявам, задето ѝ отнемам живота, но не чувствах нищо. Вместо това я нагласих по-удобно в ръцете си, метнах я през рамо, сякаш беше торба овес, и закрачих към ръба на водата.

— Братко. — Стоварих безцеремонно в краката му почти бездиханното тяло на Клементайн.

Деймън поклати глава и промълви:

— Не. — Устните му бяха бели като тебешир. Изпъкналите вени синееха под кожата му; приличаха на пукнатини върху мрамор. На бледата утринна светлина той приличаше на една от счупените статуи в гробището.

— Трябва да пиеш! — заявих грубо и го бутнах надолу, изненадан от собствената си сила. Ноздрите му се издуха. Но също както с мен, миризмата на кръв беше опияняваща за източеното му тяло и въпреки протестите му много скоро устните му се прилепиха към кожата на полумъртвото момиче. Започна да пие, отначало бавно, сетне засмука течността така, сякаш бе кон, умиращ от жажда.

— Защо продължаваш да ме караш да правя това? — попита Деймън жално, изтри уста с опакото на ръката си и потръпна.

— Трябва да възстановиш силата си. — Побутнах Клементайн с върха на мръсния си ботуш. Тя простена тихо, някак си все още беше жива. Поне засега. Но животът ѝ беше в ръцете ми. Мисълта ме възбуди, все едно цялото ми същество бе обхванато от огън. Всичко това — ловът, завоеванията, наградата от приятната сънливост, която винаги следваше храненето — караха вечността, простряла се пред мен, да прилича на едно безкрайно приключение. Защо Деймън не го разбираше?

— Това не е сила. Това е слабост — изсъска брат ми, като се изправи. — Това е ад на земята, нищо не би могло да бъде по-лошо.

— Нищо? Да не би да предпочиташ да си мъртъв като баща ни? — Поклатих невярващо глава. — Ти имаш втори шанс за живот.

— Никога не съм молил за него — отвърна Деймън остро. — Никога не съм искал нищо от това. Искрах единствено Катрин. Тя си отиде, така че убий ме сега и да приключваме с това. — Деймън ми

подаде нащърбен дъбов клон. — Ето — рече и застана с широко отворени ръце, откривайки гърдите си. Само един удар в сърцето му и желанието му щеше да се сбъдне.

В съзнанието ми проблеснаха спомени: Катрин, меките ѝ тъмни къдрици, острите кучешки зъби, блестящи на лунната светлина, извитата ѝ назад глава, преди да ги забие във врата ми, медальонът с лапис лазули, сгушен винаги във вдлъбнатината на шията ѝ. Сега разбирах защо е трябвало да убие годеницата ми Розалин, защо бе омагьосала и подчинила на волята си двама ни с Деймън, защо бе използвала красотата си и невинната си външност, за да накара хората да ѝ вярват и да я закрилят. Това беше в природата ѝ. Сега и нашата беше същата. Но вместо да го приеме като дар, както правех аз, Деймън изглежда го смяташе за проклятие.

Строших клона върху коляното си и захвърлих отломките в реката.

— Не — поклатих глава. Макар че никога нямаше да го призная на глас, мисълта да живея вечно, без нито един приятел в света, ме плашеше. Искях двамата с Деймън да се научим заедно да бъдем вампири.

— Не? — повтори Деймън и рязко отвори очи. — Ти си достатъчно мъж, за да убиеш момичето, в което някога беше влюбен, но не и брат си? — Бутна ме силно и аз паднах на земята. Надвеси се над мен с оголени зъби, сетне се изплю върху врата ми.

— Не се излагай — промърморих, като се надигнах. Той беше як, но благодарение на редовното хранене аз бях много по-силен. — И не се заблуждавай, като си мислиш, че Катрин те е обичала — изръмжах. — Тя обичаше Силата си и това, което можеше да ни накара да направим заради нея. Но никога не ни е обичала истински.

Очите на Деймън засвяткаха гневно. Той се спусна към мен със скоростта на галопиращ кон. Рамото му, твърдо като камък, се заби в мен, пращайки ме към дървото. Стволът се пропука шумно.

— Тя обичаше мен.

— Тогава защо превърна и мен във вампир? — предизвиках го, като завих ръкавите на ризата си, готов да посрещна следващия му удар.

Думите ми постигнаха желанния ефект. Раменете на Деймън увиснаха и той отстъпи назад.

— Добре. Ще го направя сам — промърмори, грабна друг клон и прокара заострения му връх по гърдите си.

Избих клона и избих ръцете му зад гърба.

— Ти си мой брат — моя плът и кръв. Така че докато аз съм жив и ти ще живееш. А сега, ела. — Побутнах го към гората.

— Да дойда къде? — попита Деймън с безразличие, оставяйки се да го влача.

— На гробището — отвърнах. — Трябва да присъстваме на погребение.

В очите на Деймън проблесна искра на интерес.

— На чие?

— На баща ни. Не искаш ли да се сбогуваш с мъжа, който ни уби?

---

[1] Клементина — хибрид между мандарина и портокал, с много сладък вкус. — Бел.прев. ↑

2

С Деймън се бяхме спотаили в горичката от канадски ели в гробището, зад мавзолеите, в които лежаха костите на основателите на Мистик Фолс. Въпреки ранния час жителите на града вече стояха с приведени рамене около зейналия в земята гроб. С всяко издишване на тълпата къдрави облачета пара се издигаха във ведрото синьо небе, все едно цялото паство пушеше пури в знак на възхвала, а не се опитваше да успокои тракащите си зъби.

Изострените ми сетива обхванаха сцената. Въздухът бе пропит с наситения мирис на върбинка — билка, намаляваща силата на вампирите. Тревата бе покрита с роса, като всяка капка вода падаше върху земята със сребрист звън, а в далечината звънтяха църковните камбани. Дори от толкова голямо разстояние можех да видя сълзата, събрала се в ъгълчето на окото на Хонория Фелс.

Застанал начело на опечалените, майор Локуд пристъпваше от крак на крак, нетърпелив да привлече всеобщото внимание. Разпознах фигурата с разперени криле над него — статуя на ангел, бележеща мястото за вечен покой на майка ми. Зад него се намираха два празни гроба, където трябваше да бъдем погребани двамата с Деймън.

Гласът на Барнет, толкова силен и висок за чувствителния ми слух, че все едно собственикът му стоеше редом с мен, разцепи студения въздух.

— Събрали сме се днес тук, за да се сбогуваме с един от най-видните синове на Мистик Фолс — Джузепе Салваторе, достоен мъж, за когото градът и семейството му винаги са били на първо място.

Деймън изрита земята.

— Семейството, което той уби. Любовта, която разруши, живота, който погуби — промърмори.

— Шшт — прошепнах, като притиснах длан към ръката му.

— Ако трябваше да нарисувам портрет на живота на този велик мъж — продължаваше Локуд, извисявайки глас над подсмърчанията и въздишките на тълпата, — Джузепе Салваторе щеше да е заобиколен

от двамата си синове, загинали като герои в битката при Уилоу Крийк. Да се поучим от Джузепе, да му подражаваме и да се вдъхновим от делото му, за да отървем града ни от злото, видимо или невидимо.

Деймън нададе нисък, подигравателен звук.

— Портретът, който ни нарисува — промърмори брат ми, — би трябвало да изобразява изстрелите, проехтели през дулото на пушката на баща ни. — Потри с ръка мястото, където куршумът, изстрелян от оръжието на любящия ни родител, преди една седмица бе разкъсал гърдите му. Нямаше физическа рана — нашата трансформация бе излекувала раните ни — но предателството щеше да остане запечатано завинаги в съзнанието ни.

— Шшт — прошепнах отново, когато Джонатан Гилбърт се отдели от множеството и застана до майор Локуд. Държеше голяма забулена рамка. За последните седем кратки дни Джонатан сякаш се бе състарил с десет години: дълбоки бръчки прорязваха челото му, а белите нишки в кестенявата му коса бяха станали много по-гъсти и забележими. Зачудих се дали това имаше нещо общо с Пърл, жената вампир, която той обичаше, но която бе осъдил на смърт, след като разбра какво представлява в действителност.

Зърнах в тълпата родителите на Клементайн, хванати за ръце и все още не подозиращи, че дъщеря им не е сред момичетата със сериозни и опечалени лица, събрали се на гробището.

Много скоро щяха да разберат.

Мислите ми бяха прекъснати от настойчиво цъккане, като тиктакане на часовник или почукване на нокът върху твърда повърхност. Огледах тълпата, опитвайки се да открия източника му. Звукът беше нисък и постоянен, механичен, по-равномерен от сърдечен пулс, по-бавен от метроном. И изглежда идваше директно от ръката на Джонатан. Кръвта на Клементайн нахлу в главата ми.

Компасът.

Когато баща ни за пръв път започна да подозира присъствието на вампирите, той създаде комитет от мъже, за да отърват града от демоничната напаст. Аз присъствах на сбирките им, които се провеждаха в дома на Джонатан Гилбърт. Той беше изобретил уред, който идентифицираше вампирите и аз го бях видял в действие само

преди седмица. Тъкмо по този начин бе открил истинската природа на Пърл.

Смушках Деймън.

— Трябва да се махаме — промълвих, като едва движех челюстта си.

Тъкмо в този миг Джонатан вдигна глава и погледът му се склочи директно с моя.

— Демон! — изкрещя той като побъркан и посочи към мавзолея, зад който се бяхме скрили.

Тълпата се извърна като един към нас, а погледите им пронизваха мъглата като щикове. Сетне нещо профуча покрай мен и стената зад мен избухна. Обгърна ни облак прах, а мраморните отломки порязаха едната ми страна.

Оголих зъби и изръмжах. Звукът беше силен, животински, ужасяващ. Половината тълпа събори столовете си в бързината да побегне от гробището, но останалата половина не помръдна от местата си.

— Убийте демоните! — изкрещя Джонатан, размахал голям арбалет.

— Мисля, че имат предвид нас, братко — изсмя се Деймън с кратък, невесел смях.

Тогава сграбчих ръката му и побягнахме.

3

Следван от Деймън, хукнах през гората, прескачах паднали клони и камънаци. Прехвърлих се през високата до кръста ми желязна порта на гробището, като се извърнах само за миг, за да се уверя, че Деймън не изостава. Двамата се провирахме на зигзаг из гората, а изстрелите отекваха като фойерверки в ушите ми, писъците на съгражданите ми звучаха като натрошено стъкло, а задъханото им дишане приличаше на тътена на гръмотевица. Чувах дори стъпките на тълпата, която ме преследваше, като всяка изпращаше вибрации през земята. Мислено проклетех упоритостта на Деймън. Ако беше пожелал да пие повече преди днешния ден, сега щеше да е изпълнен със сила, а новопридобитата му бързина и сърчност вече щяха да са ни отвели далеч от тази бъркотия.

Промушихме се през горския гъсталак, из храстите се разбягаха катерици и полевки, а кръвта им затуптя ускорено заради близостта на хищниците. Откъм далечния край на гробището долетяха скимтящи и пръхтящи звуци.

— Хайде. — Сграбчих Деймън за китката и отново го изправих на крака. — Трябва да продължим да се движим. — Чувах пулсирането на кръвта, подушвах миризмата на метал, усещах тътена на земята. Знаех, че тълпата се бои от мен повече, отколкото аз от нея, но изстрелите завихряха съзнанието ми подтикваха тялото ми да лети напред. Деймън беше слаб и аз трябваше да го подкрепям.

Още един изстрел изсвистя, този път съвсем наблизо. Деймън се скова.

— Демони! — прогърмя гласът на Джонатан Гилбърт сред гората. Поредният куршум одраска рамото ми. Деймън политна към ръцете ми.

— Деймън! — Думата отекна в ушите ми, прозвуча толкова подобно на демон, че се сепнах. — Братко! — Разтърсих го, сетне започнах да го влача трмаво зад себе си към звуците, издавани от

конете. Но въпреки че съвсем наскоро се бях нахранил, силата ми нямаше да трае вечно, а стъпките отекваха все по-близо и по-близо.

Най-сетне стигнахме до края на гробището, където няколко коня бяха привързани към железните колони. Те риеха земята с копита и толкова силно опъваха въжетата, с които бяха завързани, че вратовете им се издуваха. Една от черните кобили беше моята Мезаноте. Втренчих се в нея, хипнотизиран от отчаянието, с което се опитваше да се отдалечи от мен. Само допреди няколко дни аз бях единственият ездач, на когото тя вярваше.

Стъпките прозвучаха отново. Откъснах поглед от животното и поклатих глава, раздразнен от сантименталността, която проявявах. Измъкнах стария ловджийски нож на баща ми, затъкнат в единия ми ботуш. Това бе единственото, което бях взел, когато за последен път бях във Веритас, нашето семейно имение. Той не се разделяше с този нож, макар че никога не го бях виждал да го използва. Баща ми не беше от хората, които си служеха с ръцете си. Все пак в представите ми ножът символизираше силата и авторитета, които всички свързваха с Джузепе Салваторе.

Притиснах ножа към въжето, с което бе завързана кобилата Мезаноте, но дори не го срязях. Погледнах надолу и видях какво всъщност представляваше ножът: тъпо острие, което едва можеше да среже канап, но полирано, за да изглежда като истинско. Много подхождаше на баща ми, казах си с отвращение и задърпах въжетата с голи ръце. Стъпките се чува съвсем наблизо и аз се озърнах като обезумял. Искях да освободя всички коне, за да не могат Джонатан и останалите мъже да ги възседнат, но просто нямаше време.

— Хей, момиче — прошепнах и погалих грациозната шия на Мезаноте. Тя зари нервно с копита в земята, сърцето ѝ туптеше бясно. — Аз съм — прошепнах и се метнах върху гърба ѝ. Кобилата се изправи на задните си крака, а от изненада аз я ритнах толкова силно в хълбоците, че чух изхрущяване на спукано ребро. Тя тутакси се укроти и аз я насочих в лек тръс към Деймън.

— Ела! — извиках му.

За миг в очите му проблесна сянка на съмнение, но после се протегна към широкия гръб на Мезаноте и се метна зад мен. Дали от страх или по инстинкт, но желанието му да избяга събуди в мен надеждата, че все пак не беше решил да умре.

— Убийте ги! — изкрещя глас и някой хвърли запалена факла към нас, която се изви във въздуха и падна в тревата пред краката на Мезаноте. Тревата мигом лумна, а кобилата се стрелна в противоположна посока на каменоломната. Зад нас отекваше трополене на копита — мъжете се бяха метнали върху останалите коне и сега ни преследваха.

Друг изстрел проехтя зад нас, последван от свистене на стрела. Мезаноте се изправи на задните си крака и високо изцвили. Деймън се плъзна, но успя да обхване с две ръце врата на кобилата, докато аз дърпах енергично кожените каиши, за да я обуздая. След няколко стъпки назад и четирите копита на Мезаноте стъпиха отново в прахта. Когато Деймън се изправи, видях тънка дървена стрела да стърчи от единия хълбок на коня. Умна тактика. От далечно разстояние преследваните ни имаха много по-голям шанс да забавят коня ни, отколкото да улучат някой от нас в сърцето.

Приведени ниско над Мезаноте, почти залепени за лъскавия ѝ гръб, ние препускахме в галоп под клони и листа. Тя беше силна кобила, но щадеше лявата си страна, където бе влязла стрелата. Влажна струя от собствената ми кръв се стичаше надолу по слепоочието ми и капеше върху ризата ми, а хватката на Деймън около кръста ми бе опасно хлабава.

При все това продължавах да пришпорвам Мезаноте да препуска напред. Осланях се на инстинкта си, на нещо отвъд всяко обстойно обмисляне и планиране. Сякаш подушвах свободата и възможностите пред нас. Трябваше само да се доверя на себе си, че ще изведа и двама ни при тях. Дръпнах юздите и насочих коня извън гората, към полето зад имението Веритас.

Във всяка друга дъждовна утрин някой от прозорците на нашия стар дом щеше да свети, а лампите да багрят стъклото в оранжево-жълтите цветове на залеза. Прислужницата ни Корделия щеше да пее в кухнята, а Алфред, кочияшът на баща ни, щеше да е изправен на пост на входа. Двамата с баща ми щяхме да седим в приятелската тишина на трапезарията. Сега имението беше студена черупка на някогашната си същност: прозорците бяха тъмни, а земите напълно притихнали. Имението беше празно едва от седмица, но въпреки това Веритас изглеждаше така, сякаш бе изоставено от векове.

Прескочихме оградата и се приземихме доста нестабилно. Успях да възстановя равновесието ни, но с толкова рязко дръпване на юздите, че металът изтрака в зъбите на Мезаноте. След това заобиколихме едната страна на къщата. Кожата ми стана влажна и лепкава, докато минавахме покрай лехите с върбинка, засети от Корделия, чиито тънки стръкове достигаха до глезените.

— Къде ни водиш, братко? — попита Деймън.

Чух тропота на копитата на три коня, когато Джонатан Гилбърт, майор Локуд и шериф Форбс минаха направо покрай езерото в задната част на собствеността ни. Мезаноте дишаше накъсано, а устата ѝ бе покрита с жълтеникава пяна. Знаех, че ще бъде невъзможно да им се изплъзнем с езда.

Внезапно дрезгавата свирка на влака проряза утринта, заглушавайки тропота на копитата, вятъра и металните, стържещи звуци на зареждащи се пушки.

— Ще се качим на този влак — казах и смушках Мезаноте в хълбоците. Тя зави, препусна още по-бързо и прелетя над каменната стена, която отделяше Веритас от главния път.

— Хайде, моето момиче — прошепнах. Очите ѝ бяха обезумели и ужасени, но кобилата препускаше в галоп надолу по пътя, а след това и по главната улица. Показаха се овъглените останки на църквата, почернелите ѝ тухли стърчаха като зъби от покритата с пепел земя. Аптеката също бе изгорена до основи. Към рамките на всички врати бяха приковани кръстове; над повечето висяха клонки на върбинка, сплетени в гирлянди. Едва познах мястото, в което бях живял през всичките си седемнайсет години. Мистик Фолс не беше мой дом. Вече не.

Зад нас конете на Джонатан Гилбърт и майор Локуд ни настигаха все повече и повече. Пред нас чувах влака да приближава, стържейки релсите. Пяната около устата на Мезаноте стана розова от кръвта. Кучешките ми зъби бяха сухи и аз облизах напуканите си устни, чуждейки се дали жаждата за кръв ме измъчваше постоянно, защото бях млад вампир или винаги щях да се чувствам по този начин.

— Готов ли си да си тръгнем, братко? — попитах и дръпнах поводите на Мезаноте. Тя спря, като ми даде достатъчно време, за да скоча, преди да рухне на земята. От устата ѝ бликна кръв.

Прозвуча изстрел и от хълбока на Мезаноте също шурна кръв. Дръгнах Деймън за китките и двамата се хвърлихме в последния вагон, миг преди влакът да отmine гарата с тътен, оставяйки гневните викове на Джонатан Гилбърт и майор Локуд далеч зад себе си...

4

Във вагона бе тъмно като в рог, но благодарение на очите ни — сега адаптирани за виждане през нощта — видяхме пътеката през купчините черни въглища. Най-накрая излязохме през врата в другия край и попаднахме в коридора на спален вагон първа класа. Издебнахме, когато никой не гледаше, откраднахме две ризи и два чифта панталони от един сандък, оставен без надзор, и ги облякохме. Не ни ставаха идеално, но щяха да свършат работа.

Когато излязохме на пътеката във вагона втора класа, а влакът потракваше равномерно под краката ни, една ръка ме сграбчи за рамото. Без да се замислям, извъртях ръка към нападателя си и изръмжах. Мъжът в кондукторска униформа политна назад и се удари с тъп звук в стената на купето.

Стиснах челюсти, за да попреча на кучешките ми зъби да изскочат.

— Извинете! Вие ме стреснахте и... — Думите ми замряха. Гласът ми прозвуча чуждо в собствените ми уши. През последната седмица общувах най-вече с дрезгав шепот. Изненадах се колко човешки звучеше гласът ми. Но аз бях много по-силен, отколкото можеше да се съди по външността ми. Изправих мъжа на крака и нагласих тъмносинята му фуражка. — Добре ли сте?

— Предполагам — промърмори кондукторът със замаян глас и се потупа по ръцете, сякаш за да се увери, че са си на мястото. Изглеждаше около двайсетгодишен, с жълтеникава, нездрава кожа и пясъчноруса коса. — Билетът ви, моля?

— О, да, билетите — обади се Деймън. Гласът му звучеше гладко и овладяно. По нищо не личеше, че само допреди минути сме препускали в луд галоп, бягайки от смъртта. — Те са у брат ми.

Стрелнах го с гневен поглед, а той ми се усмихна — вбесяващо спокоен и невъзмутим. Втренчих се в него. Ботушите му бяха кални, ленената риза не бе затъкната в панталоните, но имаше нещо в него — не само орловия нос и аристократичната челюст, което го правеше да

изглежда почти царствен. В този момент едва го познах: това не беше Деймън, с когото бях отраснал, нито този, когото бях започнал да опознавам през изминалата седмица. Сега, след като бяхме побягнали през глава от Мистик Фолс към невидима, неясна цел на хоризонта, Деймън се бе превърнал в непознат — спокоен и в същото време непредвидим. Сред тази непозната обстановка, не бях сигурен дали сме партньори в престъплението или заклетии врагове.

Кондукторът насочи вниманието си към мен, а устните му се извиха в презрителна насмешка от раздърпания ми външен вид. Набутах припряно ризата в панталоните.

— Ние бързахме и... — изрекох провлачено с надеждата, че южняшкият ми акцент ще накара думите да прозвучат по-убедително и искрено, по-човешки. Припомних си едно от вампирските умения, които Катрин бе използвала с голям успех върху мен: внушението. — ... и вече ви показах билета си — додадох бавно и настойчиво, за да го накарам да ми повярва.

Кондукторът повдигна вежди.

— Не, не сте — отвърна също толкова бавно, произнасяйки натъртено всяка дума, сякаш говореше на бавноразвиващ се.

Проклех мислено, сетне се наведох по-близо.

— Но аз ви го дадох преди малко. — Втренчих се в очите му и погледите ни се кръстосаха.

Кондукторът отстъпи крачка назад и примигна.

— Всеки трябва да е готов да покаже билета си по всяко време.

Раменете ми се отпуснаха.

— Ами... ъъ...

Деймън пристъпи пред мен.

— Билетите ни са в спалния вагон. Грешката е наша — рече с нисък, приспивен тон. Не премигна нито веднъж, докато се взираше в надвисналите клепачи на мъжа.

Лицето на кондуктора се отпусна и той направи още една крачка назад.

— Грешката е моя. Вървете, господа. Съжалявам за недоразумението. — Гласът му звучеше далечно и отнесено, когато докосна с пръсти ръба на фуражката си, отстъпвайки настрана, за да ни пусне да влезем във вагона, където се помещаваше пушалнята за джентълмените.

Веднага щом вратата се затвори зад нас, сграбчих Деймън за ръката.

— Как го направи? — попитах. Дали Катрин го бе научила как да снижава глас, да се взира в очите на жертвата си, за да накара нещастника да изпълни желанието му? Стиснах челюсти, питайки се дали тя бе споменала колко ѝ е било лесно да ме омае и подчини на волята си. В съзнанието ми се мярнаха картини: Катрин разширява очи, докато ме умолява да запазя тайната ѝ, да попреча на баща ни да я преследва. Поклатих глава, сякаш да пропъдя образите от съзнанието си.

— Кой е лидерът сега, братко? — изрече Деймън провлачено, отпусна се върху една празна кожена седалка и се прозина. Скръсти ръце на тила, все едно се канеше да се наслади на дълга дрямка.

— Нима смяташ да спиш? Точно сега? — възкликнах изумено.

— Защо не?

— Защо не? — повторих глупаво. Размахах ръце, сочейки около нас. Въпреки ранния час изискано облечени мъже в шапки и жилетки бяха окупирали облицования с дървена ламперия бар в ъгъла. Група по-възрастни мъже играеха покер, докато младоците в капитански униформи си шепнеха заговорнически над чашите с уиски. Никой не ни обръщаше внимание. Нямахше вампирски компас, който да разкрие истинската ни същност. Никой дори не погледна към нас, когато седнахме.

Разположих се на дивана срещу Деймън.

— Не разбираш ли? — попитах го. — Тук никой не ни познава. Това е нашият шанс.

— Ти си този, който не разбира. — Деймън пое дълбоко дъх. — Усещаш ли това?

Топлият аромат на кръвта изпълни ноздрите ми, а глухите удари на сърцата отекваха около мен като цикади в лятна вечер. Мъчителна болка тутакси прониза челюстта ми. Закрих устата си с ръце, докато се озъртах обезумяло, за да видя дали някой не е забелязал дългите и остри кучешки зъби, които стърчаха от венците ми.

Деймън се засмя кисело.

— Никога няма да бъдеш свободен, братко. Ти завинаги си обвързан с кръвта, с човешките създания. Те събуждат отчаяната жажда в теб — превръщат те в убиец.

При думата убиец един мъж с червеникава брада и загоряло от слънцето лице хвърли остър поглед към нас от другата страна на пътеката. Насилих се да изобразя любезна усмивка.

— Ще ни навлечеш неприятности — изсъсках тихо.

— Да, само че трябва да обвиняваш себе си за това — сви рамене Деймън. Затвори очи — знак, че разговорът ни е приключил.

Въздъгнах и погледнах през прозореца. Вероятно се намирахме на около петдесетина километра от Мистик Фолс, но имах чувството, че всичко, което бях познавал досега, просто е престанало да съществува. Дори времето се бе променило — проливният дъжд беше спрял, а лъчите на есенното слънце проникваха през рехавите облаци и струяха през стъклото, отделящо влака от останалия свят. Беше наистина любопитно: нашите пръстени ни предпазваха слънчевите лъчи да не изгорят кожата ни, ала в същото време огненото кълбо ме караше да се чувствам леко замаян.

Станах и потърсих убежище в тъмните коридори, свързващи вагоните. Минах покрай купета от първа класа с плюшени седалки, сетне по пътеката между дървените седалки във втора класа.

Накрая се настаних удобно в едно празно спално купе, дръпнах завесите, затворих очи и наострих слух.

Надявам се, че северняците ще се махнат от Ню Орлиънс и ще го оставят на нас...

Само веднъж да зърнеш онези красавици на „Бърбън Стрийт“ и дори няма да си спомниш за девственицата си от Вирджиния...

Трябва да си внимателен. Там се правят вуду магии и разправят, че демоните се събирали да се забавляват...

Усмихнах се. Ню Орлиънс ми се стори идеалното място за новия ни дом.

Изпъгнах се върху леглото и се оставих равномерно потракване на влака да ме унесе в дрямка. Бях открил, че се храня много по-добре, след като съм си починал.

5

Ден по-късно влакът спря със стържещ звук.

— Батън Руж! — извика кондукторът в далечината.

Приближавахме Ню Орлиънс, но на мен ми се струваше, че времето се движи прекалено бавно. Бях опрял гръб на стената на купето и наблюдавах пътниците, които забързано прибираха багажа си, за да слязат на спирката, когато погледът ми попадна върху зелен билет, върху който с големи удебелени букви бе отпечатано нещо. Наведох се и го взех. *Господин Реми Пикар, от Ричмънд до Ню Орлиънс.*

Пъхнах билета в джоба си и закрачих жизнерадостно обратно по коридорите на влака, докато не усетих, че някой ме гледа любопитно. Обърнах се. Две сестри ми се усмихваха през прозореца на частно купе с развеселени изражения. Едната държеше ръкоделие, а другата пишеше в дневник, подвързан с кожена подвързия. Двете бяха наблюдавани със зоркия поглед на ястреб от ниска, закръглена жена на около шейсет години, облечена цялата в черно, навярно тяхна леля или придружителка.

Отворих вратата.

— Господине? — извърна се жената към мен. Приковах поглед във воднистите ѝ сини очи.

— Мисля, че сте забравили нещо във вагон-ресторанта — казах аз. — Нещо, от което се нуждаете — продължих, като подражавах на ниския и уверен тон на Деймън. Погледът ѝ се отмести, но усетих, че този път беше по-различно от начина, по който кондукторът откликна на думите ми. Когато се опитах да го подчиня на волята си, имах чувството, че мислите ми се сблъскват със стена; а тук сякаш мислите ми проникваха през мъгла. Жената наклони глава, внимателно заслушана.

— Оставих нещо... — поде смутено и гласът ѝ замря. Но аз усетих нещо в мозъка си — като преплитане на две съзнания и бях сигурен, че тя няма да се бори с мен.

Възрастната придружителка се размърда и се изправи от мястото си.

— Ами да, наистина забравих нещо — заяви, след което излезе и забърза надолу по коридора, без да се обръща. Металната врата на купето се затвори с тихо изщракване и аз дръпнах плътните тъмносини завеси, които закриха прозореца, гледащ към коридора.

— Приятно ми е да се запознаем — изрекох и се поклоних на двете момичета. — Името ми е Реми Пикар — додадох и погледнах тайно към билета, подаващ се от джоба на сакото.

— Реми — повтори тихо по-високото момиче, сякаш искаше да запомни името ми. Усетих пулсирането на остриите ми зъби във венците. Бях гладен, а тя беше толкова прелестна... Стиснах устни и се заставих да се овладеея. *Не още.*

— Най-сетне! Леля Мини никога не ни оставя сами! — възкликна по-голямото момиче. Изглеждаше около шестнайсетгодишна. — Тя смята, че не може да ни се вярва.

— А в момента може ли да ви се вярва? — подкачих я, като се впуснах в лек флирт. Като човек щях да се надявам подобна размяна на любезности да завърши със стискане на ръка или лека целувка по бузата. Сега мислех единствено за кръвта, течаща във вените на девойката.

Настаних се до по-голямото момиче, а по-младото впери любопитния си поглед в мен. Тя ухаеше на гардени и току-що изваден от фурната хляб. Сестра ѝ — най-вероятно бяха сестри, с еднаквите си кестеняви коси и стрелкащи се сини очи — излъчваше по-богат аромат, екзотична смесица от индийско орехче и наскоро окапали есенни листа.

— Аз съм Лавиния, а това е Сара Джейн. Местим се в Ню Орлиънс — рече едното момиче и остави ръкоделието в скута си. — Искате ли да ви кажа нещо? Боя се, че Ричмънд ужасно ще ми липсва — додаде унило.

— Татко почина — включи се в разговора Сара Джейн и долната ѝ устна потрепери.

Аз кимнах, като прокарах език по остриите кучешки зъби. Сърцето на Лавиния биеше по-силно от това на сестра ѝ.

— Леля Мини иска да ме омъжи. Ще ми разкажете ли какво е да си семеен, Реми? — Лавиния посочи към пръстена на четвъртия ми

пръст. Колко наивна бе тя и колко малко знаеше, че пръстенът няма нищо общо с брака, но има много общо с възможността да преследваш момичета като нея на дневна светлина.

— Да си женен е хубаво, ако си срещнала подходящия мъж. Мислиш ли, че ще го срещнеш? — попитах я, взирайки се в очите ѝ.

— Аз... аз не зная. Предполагам, че ако прилича на вас, ще се смятам за късметлийка. — Дъхът ѝ опари бузата ми и аз знаех, че няма да мога да се сдържа още много дълго.

— Сара Джейн, обзалагам се, че леля ти има нужда от помощ — заявих, като впих поглед в зелените очи на момичето. Тя застина за миг, сетне се извини и излезе да намери леля си. Нямах представа дали съм я заставил чрез внушението си или се бе подчинила на заповедта ми, защото просто беше дете, а аз — възрастен.

— О, вие сте истински дявол, нали? — попита Лавиния с усмивка, а очите ѝ блеснаха игриво.

— Да — отвърнах припряно. — Да, аз съм истински дявол, скъпа моя. — Оголих зъбите си и видях с огромно задоволство как очите ѝ се разшириха ужасено. Най-хубавата част от храненето беше очакването, да видя как жертвата ми трепери, безпомощна, моя. Наведох се бавно, наслаждавайки се на мига. Устните ми се впиха в нежната ѝ кожа.

— Не! — ахна тя.

— Шшт — прошепнах, притеглих я по-близо и зъбите ми докоснаха кожата ѝ, отначало съвсем леко, сетне по-настойчиво, докато накрая ги забих в шията ѝ. Стенанията ѝ се превърнаха във викове и аз притиснах длан към устните ѝ, за да ги задуша, докато смучех жадно сладката течност. Тя изпъшка леко, но много скоро стоновеите ѝ се превърнаха в котешки мяукания.

— Следваща спирка Ню Орлиънс! — извика кондукторът, изтръгвайки ме от опиянението.

Погледнах през прозореца. Слънцето се бе спуснало ниско в небето, а почти мъртвото тяло на Лавиния бе натежало в ръцете ми. Отвън Ню Орлиънс изникна като мечта, виждах безбрежната синева на океана. Приличаше на живота, който ме очакваше: безкраен низ от години, безкраен низ от хранения, безкраен низ от хубави момичета със сладки въздишки и сладка кръв.

— *Неизтощим копнеж по теб, задъхан, вечно млад*^[1] — прошепнах, доволен колко чудесно пасва строфата от стихотворението

на Кийтс на новия ми живот.

— Господине! — Кондукторът почука на вратата. Излязох от купето, като изтрих уста с опакото на ръката си. Беше същият млад мъж, който ни бе спрял двамата с Деймън малко след Мистик Фолс и зърнах как по лицето му премина сянка на подозрение.

— Значи вече сме в Ню Орлиънс? — попитах, все още усещайки сладостта на кръвта на Лавиния в гърлото си.

Кондукторът с пясъчнорусата коса кимна.

— А дамите? Те знаят ли?

— О, да, знаят — отвърнах, без да откъсвам поглед от него, като извадих билета от джоба си. — Но те помолиха да не ги безпокоят. Аз също моля да не бъда обезпокояван. Ти никога не си ме виждал. Никога не си минавал покрай това купе. Ако по-късно някой те попита, ще кажеш, че сигурно са били крадци, които са се качили във влака на гарата в Ричмънд. Сторили са ти се подозрителни. Войници от армията на Севера — скалъпих набързо историята.

— Войници от армията на Севера? — повтори объркано кондукторът.

Въздъгнах. Докато не овладеех напълно внушението, трябваше да се придържам към по-примитивен начин за изтриване на паметта. С едно светкавично движение сграбчих мъжа за врата и го прекърших с лекота, сякаш беше грахова шушулка. След това го хвърлих в купето при Лавиния и затворих вратата зад себе си.

— Да, войниците от Севера винаги оставят кървава бъркотия, нали? — попитах реторично. Сетне се отдалечих, подсвирквайки си и се запътих към пушалнята, за да прибера Деймън.

---

[1] „Ода за гръцката ваза“, превод Моис Бело. — Бел.прев. ↑

6

Деймън се бе отпуснал върху кожената седалка, където го бях оставил. Върху дъбовата маса пред него стоеше недокосната запотена чаша с уиски.

— Идвай — казах грубо и го дръпнах за ръката.

Влакът намаляваше своя ход и всички пътници наоколо събираха багажа си и се строяваха зад кондуктора, застанал пред черните железни врати към външния свят. Но след като ние не бяхме обременени с багаж и благословени с невероятна сила, знаех, че е най-добре да слезем от влака по същия начин, по който се бяхме качили: като скочим от последния вагон. Исках двамата да сме си отишли много преди някой да забележи, че нещо не е наред.

— Изглеждаш добре, братко. — Тонът на Деймън беше безгрижен, но бледността на кожата и тъмносините кръгове под очите му издаваха колко уморен, наистина уморен и гладен беше. За миг ми се прииска да бях оставил малко от Лавиния за него, но побързах да пропъдя мисълта. Трябваше да действам с твърда ръка. Така татко обяздваше конете. Не ги хранеше, докато накрая преставаха да се противят на юздите и се покоряваха на ездача. Същото беше и с Деймън. Трябваше да бъде пречупен.

— Един от нас трябва да поддържа силата си — заявих с гръб към Деймън, докато го водех към последния вагон на влака.

Влакът продължаваше да пълзи, а колелата му стържеха по стоманените релси. Нямахме много време. Придвижихме се бързо през купчината въглища, за да стигнем до вратата, която отворих с лекота.

— Скачаме на три! Едно... две... — Сграбчих го за китката и скочих. Коленете и на двама ни се удариха с глух удар в прашната, твърда земя под нас.

— Винаги трябва да се перчиш, нали, братко? — потръпна Деймън. Забелязах, че при падането панталоните му се бяха скъсали, а по ръцете му имаше вдлъбнатини от чакъла. Аз бях невредим, с изключение на малка драскотина на лакътя.

— Трябваше да се храниш — свих рамене.

Свирката на влака изпищя и аз се огледах. Намирахме се в покрайнините на Ню Орлиънс, оживен град, пълен с дим и мирис на нещо като комбинация от масло, дърва за огрев и мътна вода. Беше много по-голям от Ричмънд, който беше най-големият град, който някога съм виждал. Но имаше и още нещо — усещане за опасност, което изпълваше въздуха. Ухилих се. Това беше град, в който можехме да изчезнем.

Закрачих към града със свръхестествена скорост, с която още не бях свикнал. Деймън се влачеше след мен, стъпките му отекваха високо, тромави, но стабилни. Спуснахме се надолу по „Гардън Стрийт“, очевидно главната улица на града. Заобикаляха ни редици от къщи, спретнати и чисти като кукленски домове. Въздухът беше влажен, с лека мъгла, а гласовете, говорещи на френски, английски и някакви други езици, които никога не бях чувал, създаваха странна плетеница от звуци.

Отляво и отдясно виждах алеи, които водеха към водата, а по тротоарите търговците бяха разположили сергиите си, отрупани с най-различни стоки — от току-що уловени костенурки до ценни камъни, внесени от Африка. Дори присъствието на войниците в сините униформи на Севера на всеки уличен ъгъл, с мускети по продължение на бедрата им, изглеждаха някак си празнично и весело. Беше карнавал в пълния смисъл на думата, от типа сцена, която Деймън щеше да хареса, когато бяхме човешки същества. Обърнах се, за да погледна през рамо. Да, устните на брат ми бяха извити в лека усмивка, а очите му блестяха, както не го бях виждал сякаш от векове. Бяхме заедно в това приключение и сега, далеч от спомените за Катрин, останките на татко и Веритас, Деймън може би най-сетне щеше да приеме и да се примири с това, което беше.

— Спомняш ли си, когато си говорехме, че ще пътуваме по света? — попитах, като се извърнах към него. — Сега това е нашият свят.

Деймън кимна леко.

— Катрин ми разказа за Ню Орлиънс. Някога е живяла тук.

— И ако беше тук, щеше да иска да превърнеш този град в свой — да живееш тук, да си тук, да намериш своето място, да се радваш на това, което си.

— Поет, както винаги — подсмихна се подигравателно Деймън, но продължаваше да ме следва.

— Може би, но е истина. Всичко това е наше — заявих окуражаващо и разперих широко ръце.

Деймън кимна, сякаш искаше да се убеди в нещо.

— Добре тогава.

— Добре? — повторих, без да смея да повярвам. За пръв път ме поглеждаше в очите от схватката ни при каменоломната.

— Да. Ще те последвам. — Завъртя се в кръг, като показваше различните сгради. — И така, къде ще отседнем? Какво ще правим? Покажи ми този смел, нов свят. — Устните му се извиха в усмивка. Не можех да разбера дали ми се подиграва или говори сериозно. Предпочетох да повярвам в последното.

Подуших въздуха и тутакси долових уханието на лимон и джинджифил. Катрин. Раменете на Деймън е сковаха; сигурно също го бе доловил. Безмълвно, двамата се завъртяхме на пети и поехме надолу по алеята след някаква жена в рокля от светловиолетов сатен и огромна ленена шапка, кацнала върху тъмните ѝ къдрици.

— Мадам! — извиках аз.

Тя се извърна. Белите ѝ страни бяха покрити с руж, а клепачите и миглите — силно почернени. Изглеждаше около трийсетгодишна, но високото ѝ чело вече бе прорязано от бръчки. Косата ѝ падаше на къдрици около лицето, а роклята ѝ бе с дълбоко изрязано деколте, разкривайки много повече от обсипаните с лунички гърди, отколкото позволяваше благоприличието. Мигом разбрах, че е лека жена, от тези, за които си шепнехме като момчета и скришом ги поглеждахме, когато бяхме в кръчмата в Мистик Фолс.

— Искате ли да се забавлявате, момчета? — попита провлачено тя, като местеше поглед от мен към Деймън и обратно. Не беше Катрин, дори липсваше и най-бледа прилика с нея, но аз видях блясък в очите на брат си.

— *Не мисля, че ще е проблем да намерим място, където да отседнем* — прошепнах тихо.

— *Не я убивай* — прошепна в отговор той, като челюстта му едва се движеше.

— Елате с мен. Имам няколко момичета, които ще се радват да се запознаят с вас. Приличате ми на момчета, зажаднели за приключения.

Така ли е? — смигна ни жената.

Задаваше се буря и аз дочувах смътен тътнеж в далечината.

— Ние винаги сме зажаждали за приключения и хубави дами — поклоних се леко аз.

С периферното си зрение видях как Деймън стисна челюсти и разбрах, че се бори с копнежа да се нахрани. *Не се бори*, помислих си, надявайки се, че Деймън ще пие, докато я следвахме по калдъръмената улица.

— Стигнахме — рече жената и отключи с голям ключ вратата от ковано желязо на боядисаната в тъмносиньо къща в края на задънената улица. Къщата беше добре поддържана, но сградите от двете ѝ страни изглеждаха изоставени, с лющещ се боя и буренясали градини. Чувах звуците на пиано да се носят отвътре.

— Това е моят пансион — „При госпожица Моли“. Само дете, разбира се, в този пансион ще ви покажем истинско гостоприемство, ако сте в настроение за това — промълви тя и запърха с дългите си мигли. — Идвате ли?

— Да, мадам. — Бутнах Деймън през вратата, сетне заключих вратата зад нас.

На следващата вечер, изпълнен със задоволство, наблюдавах как слънцето залязва над пристанището. Госпожица Моли не бе преувеличила: момичетата в дома ѝ бяха гостоприемни. За закуска имах една от тях — хубавица с копринена като царевична свила коса и замъглени сини очи. Още усещах върху устните си вкуса на кръвта ѝ, смесена с вино.

Двамата с Деймън прекарахме деня в разходки из града, зяпахме балконите от ковано желязо във френския квартал — и момичетата, които ни махаха, полегнали на шезлонгите — витрините на шивашките ателиета, отрупани с топове от великолепни копринени платове, оживените магазини за пури, където мъже със закръглени кореми уреждаха сделките си.

Но от всички гледки най-много ми допадна пристанището. То беше душата на града, където високите кораби, натоварени с екзотичните си товари, влизаха и излизаха. Ако махнеш пристанището, градът ставаше уязвим и безпомощен като момичето на госпожица Моли тази сутрин.

Деймън също се вираше в корабите и потриваше замислено брадичката си. Пръстенът му с лапис лазули проблясваше на светлината на залязващото слънце.

— Почти я бях спасил.

— Кого? — попитах и се извърнах рязко. В гърдите ми избуя надежда. — Измъкнал си се навън и си се нахранил от някого?

Погледът на брат ми остана вперен в хоризонта.

— Не, разбира се, че не. Имах предвид Катрин.

Разбира се. Въздъгнах. Миналата нощ бе настроила Деймън още по-бунтарски от всякога. Докато аз се наслаждавах на компанията и сладката кръв на момичето, чието име никога нямаше да узная, Деймън се бе оттеглил сам в стаята си. За него пансионът беше точно това, което привидно изглеждаше — място за спане и временна квартира.

— Трябваше да пиеш — казах за стотен път през този ден. — Трябваше да вземеш своя дял.

— Не разбираш ли, Стефан? — попита Деймън с равен глас. — Аз не искам своя дял. Искам онова, което имах — свят, който да разбирам, а не да контролирам.

— Но защо? — попитах недоумяващо. Полъхна вятър и донесе със себе си мириса на метал, примесен с тютюн, пудра и памук.

— Време за хранене? — попита брат ми с крива усмивка. — Не причини ли вече достатъчно щети?

— На кого му пука за някаква проститутка в долнопробен бордей! — извиках раздразнено и посочих към морето. — Светът е пълен с човешки същества и щом умре някой, на негово място се появява друг. Какво значение има, ако съм отървал една злочеста душа от мизерията ѝ?

— Знаеш ли, че ставаш небрежен — изсумтя Деймън. Езикът му се стрелна навън и облиза сухите му, напукани устни. — Да се храниш винаги, когато пожелаеш. Катрин никога не го правеше.

— Да, добре, но Катрин умря, нали? — Гласът ми прозвуча по-грубо, отколкото възнамерявах.

— Тя щеше да намрази това, в което си се превърнал — заяви Деймън, плъзна се от оградата и застана до мен.

Мирисът на метал сега беше много наситен, обвиваше ме като прегръдка.

— Не, тя щеше да мрази теб — троснах се. — Толкова уплашен от това, което си, неспособен да вземеш това, за което копнееш, пилеещ Силата си.

Очаквах Деймън да възрази, дори да ме удари. Но вместо това той поклати глава, върховете на смалените му кучешки зъби едва се подаваха между полуотворените му устни.

— Аз самият се мразя. Не бих очаквал нещо по-различно от нея — рече просто.

Поклатих разочаровано глава.

— Какво е станало с теб? Беше толкова пълен с живот, винаги готов за приключения. Това е най-хубавото нещо, което някога ни се е случвало. Това е подарък — дар от Катрин за теб.

На отсрещната улица възрастен мъж премина куцайки покрай нас, а миг по-късно едно хлапе за поръчки изтича в противоположната

посока.

— Избери си някой и се нахрани! Избери си нещо, каквото и да е. Всичко е по-добре, отколкото да стоиш тук и да наблюдаваш безучастно как животът отминава покрай теб.

С тези думи се изправих и последвах миризмата на метал и тютюн. Усещах как зъбите ми пулсират, предвкусвайки насладата от нова храна. Сграбчих Деймън, който бе изостанал на няколко крачки от мен, и двамата продължихме, докато се озовахме на стръмна уличка, встрани от светлината на газовите фенери. Малкото светлина бе съсредоточена върху един-единствен обект: медицинска сестра в бяла униформа, облегната на тухлената стена, която пушеше цигара.

Жената вдигна глава и сепнатото ѝ изражение се замени с усмихнато, когато видя Деймън. Типично. Дори като изгладнял вампир, Деймън с гъстата си тъмна коса, дълги мигли и широки рамене предизвикваше жените да се заглеждат по него.

— Искаш ли да си дръпнеш? — попита тя и издуха дима на правилни кръгчета, които се разсеяха във влажния въздух.

— Не — отвърна Деймън припряно. — Да вървим, братко.

Не му обърнах внимание и пристъпих към нея. Униформата ѝ бе изцапана с кръв. Не можех да откъсна очи от нея, омагьосан от резкия контраст между наситеното червено и снежнобелия плат. Независимо колко често я бях виждал след промяната, кръвта продължаваше да ме изпълва с благоговение пред красотата си.

— Тежка нощ, а? — попитах, като се облегнах на стената на сградата до жената.

Деймън сграбчи ръката ми и ме задържа към светлините на болницата. — Братко, да си вървим.

Тялото ми се скова от напрежение.

— Не! — Изскубнах ръката си от неговата и го запратих към стената.

Сестрата изпусна цигарата си. Разхвърчаха се искри, които бързо угаснаха. Усетих изпъкналите си зъби зад устните. Беше само въпрос на време.

Деймън се изправи олюлявайки се, присвит почти до земята, сякаш да се предпази от следващия ми удар.

— Няма да гледам това — промълви. — Ако го направиш, никога няма да ти простя.

— Трябва да се връщам на дежурството си — избъбри сестрата и отстъпи от мен, готова да побегне.

Улових ръката ѝ и я притеглих към себе си. Тя издаде кратък вик, преди да закрива устата ѝ с длан.

— Повече не е нужно да се притесняваш за дежурството — изсъсках и забих зъби във врата ѝ.

Течността имаше вкус на изгнили листа и антисептици, все едно смъртта и разложението на телата в болницата се бяха просмукали в тялото ѝ. Изплюх още топлата течност в канавката и хвърлих сестрата на земята.

Глулаво момиче. Би трябвало да усети опасността и да побегне докато още можеше. Дори не беше истинска плячка. Безполезна твар. Тя изпъшка, а аз обвих пръсти около гърлото ѝ и стисках, докато чух удовлетворяващото изхрущяване на счупена кост. Главата ѝ увисна под неестествен ъгъл, докато кръвта продължаваше да се стича от раната.

Повече не издаде нито звук.

Извърнах се към Деймън, който се взираше ужасено в мен.

— Вампирите убиват. Това правим ние, братко — изрекох спокойно, без да откъсвам поглед от сините очи на Деймън.

— Това правиш ти — рече той, свали палтото си и го метна върху сестрата. — Не и аз. Никога аз.

Гневът запулсира във всяко кътче на съществуването ми.

— Ти си слаб! — изръмжах.

— Може би — отвърна Деймън. — Но предпочитам да съм слаб, отколкото чудовище. — Гласът му укрепна. — Не искам да бъда част от необузданите ти убийства. Ако пътищата ни се пресекат отново, кълна се, че ще отмъстя за всичките ти убийства, братко.

После се обърна и хукна с невероятната скорост на вампир надолу по улицата. Почти мигновено се стопи в стелещата се мъгла.

8

4 октомври 1864

„Като човек мислех, че смъртта на майка ми бе оформила мъжете, в които двамата с Деймън щяхме да се превърнем. В първите дни след смъртта ѝ аз наричах себе си полусираче, имах чувството, че животът ми е свършил на десет години. Татко смяташе, че да оплакваш и тъгуваш за някого е израз на слабост и не подобава на един истински мъж, затова единствената ми утеха беше Деймън. Той яздеше с мен, позволяваше ми да участвам в игрите на по-големите момчета и наби братята Гифин, когато ми се подиграха, задето съм се разплакал за майка си по време на бейзболен мач. Деймън винаги е бил силният, моят закрилник.

Но съм грешал. Моята собствена смърт бе тази, която ме оформи.

Сега ролите се размениха. Аз съм силният и се опитвам да бъда закрилник на Деймън. Но докато аз изпитвам благодарност към по-големия си брат, той ме презира и обвинява за това, в което се бе превърнал. Аз го насилих да пие от кръвта на Алис, барманката в местната кръчма, което завърши трансформацията му. Но няма това ме превръща в злодей? Мисля, че не, особено след като по този начин бях спасил живота му.

Най-после виждах Деймън по начина, по който го виждаше и баща ни: прекалено надменен и властен, прекалено твърдоглав, твърде бърз в решенията си и твърде бавен в преосмислянето им.

Освен това осъзнах още нещо, докато стоях на полутъмната улица, с тялото на мъртвата сестра в краката ми: аз съм сам. Пълен сирак. Също както Катрин се

представи, когато пристигна в Мистик Фолс, за да отседне в къщата ни за гости.

Значи това правеха вампирите. Те се възползваха от уязвимостта, печелеха доверието на човешките създания и тогава, когато владееха всички емоции, нападаха.

Значи това щях да правя и аз. Не зная как или коя ще е следващата ми жертва, но зная по-силно от всякога, че единственият, за когото трябва да се грижа и закрилям, съм самият аз. Деймън е сам, както и аз.“

Чувах Деймън да се носи из града, придвижвайки се с вампирска скорост из улици и алеи. По едно време спря, шепнейки отново и отново името на Катрин, като мантра. След това — нищо...

Дали беше мъртъв? Дали се бе удавил? Или просто беше твърде далеч, за да го чуя?

Както и да е, резултатът беше един и същ. Бях сам — бях загубил връзката с мъжа, който бях някога: Стефан Салваторе, послушният син, любител на поезията, мъжът, който отстояваше правдата.

Запитах се дали това означаваше, че Стефан Салваторе, след като няма кой да го помни, беше наистина и окончателно мъртъв, оставяйки ме да бъда... просто някой друг.

Можех всяка година да се местя в различен град, да видя целия свят. Можех да придобия колкото си искам различни идентичности. Можех да бъда войник от Севера. Или италиански бизнесмен.

Можех дори да бъда Деймън.

Слънцето се гмурна отвъд хоризонта като снаряд, паднал върху земята, потапяйки града в мрак. Свърнах от улицата, осветена от газовите фенери, в следващата пресечка. Подметките на ботушите ми отекваха върху калдъръма. Захвърлен вестник полетя към мен. Стъпих върху заглавната страница, върху която се виждаше снимка на момиче с дълга, тъмна коса и светли очи.

Стори ми се смъртно позната. Зачудих се дали беше роднина на някое от момичетата от Мистик Фолс. Или безименна братовчедка, присъствала на някое от барбекютата във Веритас. Но тогава заглавието привлече погледа ми: „БРУТАЛНО УБИЙСТВО В АТЛАНТИК ЕКСПРЕС“.

Лавиния. Разбира се.

Вече я бях забравил. Наведох се, вдигнах вестника, смачках го и го захвърлих колкото се може по-далеч във водите на Мисури. Водната повърхност беше мътна и неспокойна, прошарена от светлините на лунните лъчи. Не можех да видя отражението си — не можех да видя нищо, освен бездна от мрак, дълбок и тъмен като бъдещето ми. Можех ли да продължавам във вечността? Да се храня, да убивам, да забравям, сетне да повтарям цикъла?

Да. Всеки инстинкт и импулс в мен крещеше да.

Триумфът да уловя плячката си, да допра острите си зъби до бялата кожа, покриваща вратовете на жертвите ми, да чуя как сърцата им забавят ритъма си до глухо туптене, да усещам отмаляването на телата им в ръцете ми... Ловът и храненето ме караха да се чувствам жив, цялостен; предоставяха цел на съществуването ми.

В крайна сметка това бе естественият ход на нещата. Животните убиваха по-слабите животни. Хората убиваха животните. Аз убивах хората. Всеки биологичен вид имаше своя враг. Потреперих при мисълта кое ли чудовище ще е достатъчно могъщо, за да ме преследва и убие.

Соленият бриз, който ме лъхна от водата, бе примесен с миризмата на немити тела и гниеца храна доста различен от мириса на града, от улиците, пропити с уханията на парфюми и пудра. Тук сенките се трупаха на всеки ъгъл, шепотът се издигаше и стихваше ведно с шума на реката, а пиянски хълцания прорязваха нощта. Тук беше тъмно. И опасно.

Харесваше ми.

Последвах обонянието си както ловджийската хрътка преследва сърната. Разкърших рамене, готов за лов — за опиянен от евтин джин скитник, войник, дама, замръкнала по улиците. Нямах значение каква ще е жертвата.

Завих зад ъгъла. Металният мирис на кръвта се усещаше все по-близо. Миризма на сладко и дим. Фокусирах се върху нея, върху очакването да забия зъбите си в нечий врат, питайки се чия кръв пия, чий живот открадвам.

Продължих да вървя, ускорявайки крачка, докато следвах миризмата по непознатата малка улица, на която имаше аптека, бакалия и шивачница. Улицата беше като копие на главната улица в

Мистик Фолс. Но докато ние имахме само една, в Ню Орлиънс имаше десетки, ако не и стотици от тези коридори на търговията.

Миризмата на метал се усили. Следвах завоите и пресечките, гладът ми се надигаше, прогаряше кожата ми, докато накрая най-последно се озовах пред квадратна сграда в прасковен цвят. Но когато видях изрисувания надпис над вратата, се заковах на място. Наденици в естествени черва висяха зад мръсната витрина; късове пушено месо се полюшваха от тавана като гротескни детски камиончета; насечени ребра се гушеха сред натрошен лед под тезгяха, а в дъното се виждаха окачени на куки цели заклани и почистени животни, чиято кръв се отцеждаше в големи вани.

Това беше... месарница?

Въздъгнах смутено, но гладът ме тласна да отворя вратата. Желязната верига се скъса лесно, сякаш беше обикновен конец. Щом се озовах вътре, огледах кървавите животински трупове, моментално очарован от кръвта, капеща във ваните, капка по капка.

Слабо свистене се извиси над звука на стичащата се кръв, не високо от шумолене на миши мустаци. Последва леко тътрене на бягащи пръсти върху бетон.

Озърнах се назад, погледът ми се стрелкаше от ъгъл в ъгъл. Под дървените дъски пробяга мишка, а нечий часовник тиктакаше в съседната сграда. Всичко останало тънеше в тишина. Но въздухът около мен внезапно се сгъсти, таванът някак си се снижи и аз усетих с безпогрешна острота, че нямаше изход от тази стая на смъртта.

— Кой е там? — извиках в мрака, като се извъртах с оголени зъби. И тогава нещо се раздвижи. Остри зъби, очи, глухият тътен на стъпките, които се сключиха около мен от всички ъгли.

Ниско, гърлено ръмжене отекна от окървавените стени на месарницата и аз осъзнах със сковаващ страх, че съм заобиколен от вампири, които изглеждаха напълно готови да се нахвърлят върху мен.

9

Наведох се ниско, зъбите ми се удължиха. Тежката миризма на кръв се бе просмукала във всеки ъгъл на помещението и ме замайваше. Беше невъзможно да се ориентирам къде да напада първо.

Вампирите отново изръмжаха и аз се озъбих в отговор. Кръгът се затвори плътно около мен. Бяха трима, а аз бях уловен като риба в мрежа; като сърна, заобиколена от глутница вълци.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита единият вампир. Изглеждаше около дваисетгодишен и имаше белег, който прорязваше едната страна на лицето му от лявото око до ъгъла на устата му.

— Аз съм един от вас — отвърнах и се изправих в пълен ръст, оголвайки зъбите си.

— О, той бил един от нас! — проговори по-възрастен вампир с мелодичен глас. Носеше очила и жилетка от туид върху бяла риза с яка. Ако не бяха очите му с червени пръстени около зениците, можеше да мине за счетоводител или за един от приятелите на баща ми.

Постарах се да си придам невъзмутимо изражение.

— Нямам лоши намерения към вас, братя.

— Ние не сме ти братя — заяви третият вампир. Той имаше светлокестенява коса и не изглеждаше и ден по-голям от петнайсет години. Лицето му беше гладко, но зелените му очи бяха твърди и непреклонни.

По-възрастният пристъпи напред и забодя остро пръст в гърдите ми, все едно беше дървен кол.

— И така, братко, чудесна вечер да похапнеш... или да умреш. Как мислиш?

Младият вампир коленичи до мен и се втренчи в очите ми.

— Изглежда тази вечер ще направи и двете. Късметлия — рече и разроши косата ми. Опитах се да го ритна, но ботушът ми срещна само въздух.

— Не, не, не. — Докато вампирът с белега наблюдаваше безмълвно сцената, момчето сграбчи ръката ми и я изви толкова рязко

зад гърба ми, че ахнах. — Не се дръж невъзпитано. Ние сме по-възрастни от теб. А и по мои сведения вече си показал достатъчно неуважение в пансиона на госпожица Моли. — Изрече името провлачено като изискан джентълмен от Юга. Само че стоманената хватка, стегнала ръката ми, издаваше, че изобщо не беше такъв.

— Не съм направил нищо — заявих и отново се опитах да го ритна. Ако трябваше да умра, поне нямаше да се дам без бой.

— Сигурен ли си? — попита той и ме изгледа с отвращение. Опитах се да измъкна ръката си, но не можах да помръдна.

По-възрастният вампир се изкиска.

— Не може да контролира желанията си. Много е импулсивен. Да му дадем да опита от собственото си лекарство. — Отпусна хватката си, но веднага след това ме запрати напред със сила, каквато не предполагах, че някой може да има. Стоварих се с трясък върху измазаната с хоросан стена, после паднах върху рамото си, а главата ми се удари в дървените дъски на пода.

Свих се в очакване на следващото нападение, осъзнал, че ако имаше шанс да оцелея в този сблъсък, няма да е благодарение на силата ми.

— Не съм искал да сторя нищо лошо. Съжалявам — смънках на пресекулки.

— Наистина ли? — попита по-младият вампир, а очите му блеснаха. Звукът на счупено дърво оглуши ушите ми. Потреперих. Дали един вампир щеше да пониже друг? Никак не ми се щеше да получа отговор на въпроса си по трудния начин.

— Да. Да! Нямах намерение да идвам тук. Не знаех, че има някой. Току-що пристигнах в Ню Орлиънс — изговорих на един дъх, опитвайки се да измисля някакво извинение.

— Тишина! — заповяда той и тръгна към мен с нацърбено парче дърво в ръка. Притиснах гръб до стената с олющената мазилка. Ето как щеше да свърши всичко. Щях да умра от импровизиран кол, убит от своите.

Две ръце стиснаха ръцете ми, докато други две събраха глезените ми с такава сила, че имах чувството, че върху мен се бяха стоварили огромни скали. Затворих очи. Образът на баща ми, проснат по очи на пода в кабинета си, изплува в съзнанието ми. Разтърсих глава в агония, припомняйки си изпотеното му, ужасено лице. Разбира се, аз се

опитвах да го спася, но той не го знаеше. Ако сега ме гледаше като ангел или демон, или просто като призрак, осъден да броди по света, щеше да се зарадва да наблюдава разиграващата се сцена.

Стиснах силно очи, опитвайки се да извикам някакъв друг спомен от съзнанието си, който да ме отведе на друго място, по друго време. Но можех да мисля единствено за жертвите си, за мига, в който зъбите ми се впиваха в кожата им, за жалните стенания, които постепенно стихваха, за кръвта, стичаща се по зъбите и брадичката ми. Скоро, много скоро цялата кръв, която бях изсмукал, щеше да рукне, да изтече от тялото ми и да се върне обратно в земята, докато умирах, наистина и завинаги, върху този дървен под.

— Достатъчно! — Женски глас спря калейдоскопа от сцени в главата ми. Вампирите тутакси пуснаха ръцете и краката ми. Отворих рязко очи и видях една жена да влиза плавно през тясна дървена врата в дъното. Дългата ѝ руса коса се спускаше на дебела плитка по гърба ѝ. Носеше черни мъжки панталони с тиранти. Беше висока, но слаба като дете, а останалите вампири се отдръпнаха страхливо от нея.

— Ти — рече тя и коленичи до мен. — Кой си ти? — Кехлибарените ѝ очи се приковаха в мен. Бяха ясни и любопитни, но в тях имаше и още нещо — навярно в тъмните им зеници — което издаваше зрелост и мъдрост, в пълен контраст с розовите страни и гладкото лице.

— Стефан Салваторе — отвърнах.

— Стефан Салваторе — повтори тя с идеален италиански акцент. Макар че се шегуваше, гласът ѝ не прозвуча грубо. Прокара нежно пръст по брадичката ми, сетне постави длан върху гърдите ми, като ме притисна силно към стената. Внезапното движение ме слиса, но докато седях, прикован и безпомощен, тя поднесе другата си китка към устните си и с единия си зъб разкъса вената. Прокара китката си по върховете на зъбите и от раната бликна тънка струя кръв.

— Пий — заповяда и поднесе китката към устните ми.

Подчиних се и успях да преглътна няколко капки от течността, преди непознатата да отдръпне ръката си.

— Това е достатъчно. При всички положения ще помогне на раните ти да заздравеят.

— Той и брат му причиняват хаос из целия град — обади се големият вампир, насочил нащърбения кол към мен, все едно беше

пушка.

— Само аз — побързах да уточня. — Брат ми няма дял в това. Деймън никога не би оцелял пред гнева на тези демони. Не и в сегашното си отслабнало състояние.

Русата жена вампир смръщи нос и се наведе по-близо към мен.

— Ти си, колко — на две седмици? — попита и се отдръпна, като се отпусна на пети.

— Почти две седмици — отвърнах предизвикателно и вирнах брадичка.

Тя кимна, а по устните ѝ пробяга усмивка. Изправи се и огледа месарницата. Измазаната с хоросан стена бе издълбана на места, а подът и останалите стени бяха опръскани с кръв, сякаш някое дете бе стояло в средата на помещението и се бе въртяло с четка, потопена в боя. Тя изцъка, а трите вампира отстъпиха едновременно назад. Аз потреперих.

— Пърси, ела тук и ми донеси онзи нож — нареди тя.

По-младият вампир въздъхна, поколеба се, но извади дълъг, касапски нож иззад гърба си.

— Той не се подчинява на правилата — промърмори раздражено, с което ми напомни на братята Гифин от Мистик Фолс. И двамата бяха яки грубияни, винаги готови да сритат някое хлапе в училищния двор, а след това да се извърнат и ни лук яли, ни лук мирисали, да заявят на учителя, че нямат нищо общо с това.

Тя взе ножа, втренчи се в него, сетне прокара върха на показалеца си по блестящото острие. После го подаде обратно на Пърси. Той се подвоуми за секунда, но накрая пристъпи напред, за да го вземе. В този миг кучешките зъби на момичето се удължиха, а в очите ѝ лумнаха червени пламъци. С ниско ръмжене промуши Пърси право в гърдите. Той се свлече на колене и се приведе на две в мълчалива агония.

— Преследваш този вампир, задето причинява хаос в града — процеди гневно тя, като заби ножа по-дълбоко, — а в същото време се опитваш да го унищожиш на това публично място, в този магазин? Значи си точно толкова глупав, колкото е и той.

Младият вампир се олюля. Кръвта се стичаше по ризата му, все едно се бе полял с чаша с кафе. Намръщи се и издърпа ножа, като пое дълбоко въздух.

— Съжалявам — промълви задъхано.

— Благодаря ти. — Жената протегна китката си към устата му. Въпреки младия си външен вид и очевидно избухливия характер, тя се държеше майчински, което явно останалите вампири приемаха, сякаш да ги промуши с нож беше за тях нещо съвсем нормално, като лек шамар за непослушно дете.

Извърна се към мен.

— Съжалявам за неприятностите, Стефан. А сега, искаш ли да ти помогна да се прибереш? — попита тя.

Огледах се обезумяло. Досега не бях мислил по-далеч от това как да избягам оттук.

— Аз...

— ... няма къде да отидеш — довърши тя с въздишка. Погледна към другите вампири, които се бяха скупчили в ъгъла на магазина, свели глави, докато разговаряха.

— Ще си вървя — промърморих и се изправих мъчително. Кракът ми беше добре, но ръцете ми трепереха, а дишането ми излизаше на мъчителни хрипове. След като местните вампири наблюдаваха всяко мое движение, къде бих могъл да отида? Как щях да се храня?

— Глупости, идваш с нас — отсече тя, обърна се и се отправи към вратата. Посочи към младия вампир и другия с очилата.

— Пърси и Хюго, останете и почистете това място.

Трябваше почти да тичам, за да не изостана от нея и високия вампир с белега, който бе наблюдавал изтезаването ми.

— Ще имаш нужда от някой, който да те разведе наоколо — обясни тя и леко забави ход. — Това е Бъкстон — додаде и подхвана за лакътя вампира с дългия белег.

Вървахме надолу улица след улица, докато не наближихме една църква с висока островърха камбанария.

— Стигнахме — рече водачката ни и се обърна рязко, за да влезе през вратата от ковано желязо. Ботушите ѝ отекнаха по покритата с плочки пътека, водеща към задната част на къщата. Отвори вратата и ме лъхна плесенясал въздух. Бъкстон мигом прекоси салона и пое нагоре по извитите стълби, като ме остави сам в мрака с жената вампир.

— Добре дошъл у дома — рече тя и разпери широко ръце. — На горния етаж има много свободни стаи. Избери си, която ти харесва.

— Благодаря. — Когато очите ми привикнаха с тъмнината, се огледах. Завеси от черно кадифе, прихванати със златни въжета, закриваха всички прозорци. Във въздуха се носеха пращинки, а стените бяха покрити с картини в позлатени рамки. Мебелите бяха стари и оръфани, различих две извити стълби, покрити с килими, които приличаха на ориенталски, и пиано в съседната стая. Макар че навярно някога къщата е поразявала с великолепието си, сега мръсните ѝ стени бяха напукани, с олющена боя, а кристалният полилей със златна украса над главите ни бе обвит с гъста паяжина.

— Винаги влизай през задния вход. Никога не дърпай завесите. Никога не води тук, когато и да било. Разбираш ли, Стефан? — Тя ме стрелна многозначително.

— Да — кимнах и прокарах пръст по полицата на мраморната камина. Слойт прах бе толкова дебел, че се образува пътечка.

— Мисля, че тук ще ти хареса — додаде тя.

Извърнах се с лице към нея и отново кимнах в знак на съгласие. Паниката ми бе стихнала и ръцете ми вече не трепереха.

— Аз съм Лекси — рече тя и ми протегна ръка, като ми позволи да я поднеса към устните си и да я целуна. — Имам чувството, че двамата с теб дълго време ще бъдем приятели.

Когато се събудих, сумракът вече се спускаше над града. От прозореца си виждах златистооранжевото кълбо на слънцето да потъва ниско зад бялата островърха камбанария. Цялата къща тънеше в тишина и за миг не можах да си спомня къде се намирам. Тогава всичко се завърна: месарницата, вампирите, как летя към стената.

Лекси.

Сякаш по даден знак тя пристъпи плавно в стаята, отваряйки вратата почти безшумно. Русата ѝ коса бе разпусната и се стелеше по раменете ѝ. Беше облечена в семпла черна рокля. При бегъл поглед можеше да я помислят за дете. Но от леките бръчици край очите и пълните устни можех да заключа, че е напълно развита жена, вероятно на около деветнайсет или двайсет години. Нямах представа колко години са изминали, откакто е била на толкова.

Приседна на ръба на леглото ми и приглади косата ми назад.

— Добър вечер, Стефан — изрече, а очите ѝ блеснаха дяволито. Между пръстите си стискаше висока чаша с тъмна течност. — Добре поспа — отбеляза.

Кимнах. Чак когато потънах в пухеното легло на третия етаж, осъзнах, че през последната седмица почти не съм спал. Дори във влака винаги бях нащрек, от време на време долавях въздишките и похъркванията на спътниците си и винаги, винаги равномерното пулсиране на кръвта във вените им. Но тук нямаше туптене на човешко сърце, което да ми попречи да потъна в дълбок сън.

— Донесох ти това — оповести тя и ми поднесе чашата. Бутнах я настрана. Кръвта миришеше на застояло и вкиснато.

— Трябва да пиеш — настоя тя. Прозвуча по начина, по който говорех на Деймън и противно на волята си изпитах раздразнение — и тъга. Поднесох чашата към устните си и отпих малка глътка, потискайки желанието да я изплюя. Както очаквах, имаше вкус на застояла вода, а от миризмата ми се повдигна.

Лекси се усмихна на себе си, сякаш се наслаждаваше на някаква своя шега.

— Това е козя кръв. Добра е за теб. Ще се разболееш, ако продължаваш да се храниш по този начин. Диета, основана изключително на човешка кръв, не е добра за храносмилането. Или душата.

— Ние нямаме души — подсмихнах се презрително, но поднесох отново чашата към устните си.

Лекси въздъхна, взе чашата и я остави върху нощното шкафче до леглото.

— Толкова много има да учиш прошепна, почти на себе си.

— Е, разполагаме с цяла вечност за това, нали? — изтъкнах. Бях възнаграден с искрен смях, който прозвуча изненадващо високо и гърлено, идвайки от толкова слабичко тяло.

— Бързо схващаш. Ела. Стани. Време е да ти покажа града — заяви тя и ми подаде обикновена бяла риза и панталони.

След като се преоблякох, я последвах надолу по проскързващата дървена стълба до балната зала, където сновяха останалите вампири. Всички бяха облечени, но всички изглеждаха малко старомодни, все едно току-що бяха слезли от портретите по стените. Хюго седеше зад пианото и свиреше фалшиво някаква мелодия от Моцарт, наметнат със синя кадифена пелерина. Бъкстон, тромавият, избухлив вампир, носеше широка бяла риза с жабо, а Пърси се бе спрял на избелели бричове и тиранти, в които имаше вид на ученик, закъснял за игра на топка с приятелите си.

Когато ме видяха, вампирите замръзнаха. Хюго се насили да ми кимне леко, но останалите само се втренчиха мълчаливо в мен.

— Да вървим! — изкомандва Лекси и поведе групата към вратата, после надолу по покритата с плочки пътека, през зигзагообразни улички и алеи, докато накрая излязохме на улица с името „Бърбън“. Всяка врата водеше към слабо осветен бар, откъдето с олюляваща се походка излизаха пияни клиенти, за да се запрепъват в нощта. Предизвикателно облечени жени се бяха събрали на групи под навесите, заобиколени от весели гуляйджии, готови както да избухнат в смях при някоя шега, така и да пуснат в ход юмруците си. Мигом разбрах защо Лекси ни бе довела тук. Въпреки странните ни одеяния,

не привличахме по-голямо внимание от всеки един от подпийналите веселяци наоколо.

Докато вървахме, останалите пристъпваха от двете ми страни, като постоянно бях в средата на образувания от тях кръг. Знаех, че ме наблюдават зорко и се опитах да остана безразличен към мириса на кръв и ритмичното туптене на човешките сърца.

— Тук! — обяви Лекси, без да си дава труд да се посъветва с останалите членове на групата, като бутна вратата на един салон, над чиято врата се мъдреше името на заведението — „ДАМИ“, изписано със завъртулки. Бях впечатлен от дързостта — в Мистик Фолс само жени с лоша репутация щяха да влязат в бар. Но вече започвах да осъзнавам, че Ню Орлиънс не е Мистик Фолс.

Подът на заведението беше посипан с дървени стърготини и аз потръпнах от острата, задушлива миризма на пот, уиски и евтин одеколон. Масите бяха пълни с мъже, които играеха карти, залагаха на зарове, клюкарстваха. По-голямата част на салона бе пълна с войници от Севера, а в единия ъгъл разнороден оркестър, съставен от акордеон, две цигулки и флейта, изпълняваше жизнерадостна версия на „Бойния химн на Републиката“.

— Как ти се струва? — попита Лекси, докато ме водеше към бара.

— Това бар на юнионистите ли е? — попитах на свой ред. Армията на северняците беше завладяла града преди няколко месеца и почти на всеки ъгъл имаше войници, които бдяха за реда и напомняха на конфедералистите, че войната, която водеха, е изгубена кауза.

— Да. Знаеш какво означава това, нали?

Огледах помещението. С изключение на войниците, тълпата се състоеше от самотници. Сами мъже давеха самотата си край дървените маси, едва забелязвайки съседите си. Барманите пълнеха чашите със заучени, механични движения, без да поглеждат клиентите си.

Мигом разбрах.

— Всички тук са минаващи през града странници.

— Именно. — Лекси се усмихна, доволна от схватливостта ми.

Бъкстон се прокашля неодобрително. Виждах, че не ме харесва — че чака да се издъня, за да ме прободее, без да си навлича гнева на Лекси.

— Хюго, намери ни маса! — нареди нашата дама. Хюго промъкна едрата си фигура през тълпата до маса от грубо дърво близо до оркестъра. Преди дори да си отвори устата, облечените в сини мундири войници, седнали край масата, се спогледаха и се изправиха, оставяйки чашите си наполовина недопити.

Лекси издърпа два стола.

— Стефан, седни до мен.

Седнах, смътно засрамен, че съм покорен като малко дете. Но си напомних, че дори Хюго се подчиняваше на слабичката девойка. Лекси притежаваше Сила и знаеше как да я използва.

Пърси, Хюго и Бъкстон също се настаниха около масата.

— А сега — поде Лекси, взе една от изоставените чаши с бира и я размаха във въздуха тъкмо когато сервитьорката приближи. — Нека те научим как да се държиш на публични места.

Страните ми пламнаха от гняв.

— Аз зная как да се държа — процедих през стиснатите си зъби. — Въпреки че тук има толкова много хора, че ми е почти невъзможно да се концентрирам.

Пърси и Хюго се подсмигнаха.

— Той не е готов... — подхвърли Бъкстон кисело.

— Напротив, готов е. — Думите на Лекси бяха изречени с нисък, заплашителен тон. Бъкстон стисна челюсти, явно опитвайки се да се овладее. Размърдах се на стола си. Внезапно отново се почувствах на десет години, с Деймън, който ме защитава от братята Гифин. Само че този път едно момиче ме бе взело под крилото си. Тъкмо щях да изтъкна, че не желая Лекси да се грижи за мен, когато тя постави ръка на коляното ми. Докосването беше нежно и ме успокои.

— Ще става все по-лесно — рече тя и се вгледа в очите ми. — И така, първи урок. — Обръщаше се към цялата група. Чиста любезност от нейна страна, осъзнах аз, след като бях единственият, който не знаеше основните правила да бъдеш вампир. — Първият урок е да се научиш как да въздействаш чрез внушение, без да привличаш вниманието към себе си. — Облегна се назад и погледна към оркестъра. — Тази песен не ми харесва. Стефан, коя песен би искал да чуеш?

— Ами... — огледах сконфузено компаньоните си, насядали край масата. Пърси отново се изхили, но спря, когато Лекси го изгледа

кръвнишки. — „Боже, спаси Юга“? — предложих колебливо. Беше първото, което ми хрумна, Деймън обичаше да си подсвирква мелодията, когато се връщаше в отпуск от армията.

Лекси избута стола си назад, изпод краката му се разхвърчаха дървени стърготини. Приблужи с бавна крачка до оркестъра, погледна всеки един от музикантите в очите и каза нещо, което не можах да чуя.

Оркестърът спря по средата на такта и превключи на „Боже, спаси Юга“.

— Хей! — провикна се един войник. Другарите му се спогледаха, учудени защо оркестър в юнионистки бар ще свири южняшка песен.

Лекси се усмихна, доволна от номера си.

— Впечатлен ли си?

— Много — признах и наистина го мислех. Дрри Пърси и Хюго кимнаха в знак на съгласие.

Лекси отпи от бирата си.

— Твой ред е. Избери си някой.

Огледах бара и погледът ми се спря на една тъмнокоса барманка. Имаше тъмнокафяви очи, а косата ѝ бе прибрана в хлабав кок ниско на тила. Устните ѝ бяха полуотворени и носеше медальон с камей, сгушен във вдлъбнатината на шията ѝ. За частица от секундата ми напомни за Катрин. Припомних си първото си бягло впечатление от госпожица Моли и как също я бях сбъркал с Катрин. Имах чувството, че моята създателка е решила да ме преследва в Ню Орлиънс.

— Нея — казах и кимнах към момичето.

Лекси ме изгледа остро, сякаш знаеше защо я бях избрал. Но не прояви любопитство.

— Прочисти съзнанието си — рече вместо това — и позволи на твоята енергия да се влее в нея.

Кимнах и си спомних момента във влака, когато мислите ми докоснаха тези на Лавиния. Фокусирах погледа си в барманката. Тя се смееше, главата ѝ бе наклонена леко назад към тавана, но щом се фокусирах върху нея, очите ѝ се сведоха към моите, все едно я бях накарал да го направи.

— Добре — промърмори Лекси. — А сега ѝ кажи мислено какво искаш от нея.

Това беше правило, което не знаех. Когато се опитах да подчиня кондуктора на волята си, в главата ми се блъскаха хиляди мисли за вероятни сценарии, които биха могли да се случат по време на това преплитане на нашите две съзнания, но не бях пожелал нито един от тях.

Ела тук, заповядах на момичето и се втренчих във влажните ѝ шоколадови очи. Ела при мен. За миг тя остана на мястото си зад бара, но сетне направи колеблива крачка напред. Да, продължавай да вървиш. Тя отново пристъпи, този път по-уверено, като се насочи към мен. Очаквах погледът ѝ да е замаян, сякаш вървеше насън. Но тя не изглеждаше да е в транс. Всеки страничен наблюдател щеше да реши, че идва към нашата маса, за да вземе поръчките ни.

— Здравсти — поздравих я, когато приближи към нас.

— Не отклонявай поглед от очите ѝ — прошепна ми Лекси. — Кажи ѝ какво искаш да направи.

Седни, помислих аз. И, почти мигновено, момичето се настани между мен и Бъкстон, топлото ѝ бедро се допря до моето.

— Здравсти — рече тя, без да примигва. — Странно нещо, но внезапно осъзнах, че трябва да дойда и да седна до теб.

— Аз съм Стефан — представих се и разтърсих ръката ѝ. Зъбите ми се удължиха, а стомахът ми се сви на топка. Исках я. Отчаяно.

— Не ни засрамвай — прозвучаха последните думи на Лекси към мен, преди да се извърне към оркестъра. Беше съвсем ясно, че макар да не извиняваше всички мои евентуални последващи действия, нямаше непременно да ги осъди.

Покани ме навън, помислих аз и поставих ръка върху бедрото на барманката. Но още докато си мислех думите, погледнах към Лекси, прекъсвайки визуалния контакт с момичето.

То се размърда, повдигна косата си, сетне я пусна. Погледна към музикантите и прокара показалеца си по ръба на чашата.

Покани ме навън, помислих отново, като насочих цялото си внимание върху барманката. По слепоочието ми изби пот. Дали завинаги бях изгубил връзка с нея?

Но тогава тя ми кимна леко.

— Знаеш ли, тук е ужасно шумно, а аз бих искала да поговоря с теб. Имаш ли нещо против да излезем навън? — попита, докато се взираше в мен.

Изправих се и столът ми изскърца върху дървения под.

— С удоволствие ще те придружа навън — усмигнах се и ѝ предложих ръката си.

— Доведи я обратно жива, момче, или ще си имаш работа с мен — произнесе един глас толкова тихо, че се зачудих дали не ми се е сторило.

Но когато се обърнах, Лекси ми се усмигна и ми махна с ръка.

11

Когато излязохме отвън, оставих момичето да ме отведе настрана от пияната тълпа към една странична улица зад бар, наречен „При Калхун“.

— Съжалявам — рече тя задъхано. — Не зная какво ми стана. Обикновено не съм толкова дръзка, просто...

— Благодарен съм за това — прекъснах я.

Девојката потръпна и аз я прегърнах. Тя тутакси се отдръпна.

— Толкова си студен! — изрече обвинително.

— Така ли? — попитах, с престорено нехаен тон. *Ти искаш да ме целунеш, помислих си.*

Тя сви рамене.

— Всичко е наред. Просто съм чувствителна към температурата. Но зная как да се стоплим. — Усмихна се срамежливо, сетне се повдигна на пръсти. Устните ѝ се притиснаха към моите и за миг си позволих да се насладя на топлината им, да почувствам кръвта на момичето, пулсираща във вените ѝ, докато тя ми се отдаваше.

Тогава се спуснах към шията ѝ.

— Оу! — възкликна тя и ме отблъсна. — Престани!

Ще ми се покориш, защото ако го направиш, ще те оставя да живееш, изпратих ѝ мисълта си, използвайки всяка фибра на съществуването си, за да ѝ я внуша в този критичен момент. Тя впи поглед в мен, в очите ѝ се четеше объркване, преди да се отпусне отново в прегръдките ми. Върху лицето ѝ се изписа изражение на сънливо задоволство.

Поех няколко глътки от кръвта ѝ, без да забравям, че Лекси и останалите са вътре. След това я изправих на крака. Бях внимателен. Дупките върху шията ѝ бяха малки, почти незабележими с човешко око. Въпреки това нагласих така шала около врата ѝ, че да не се виждат.

— Събуди се — подканих я нежно.

Очите ѝ се отвориха, погледът ѝ блуждаеше.

— Какво... къде съм? — Усетих как сърцето ѝ заби ускорено, долових напирания в гърдите ѝ вик.

— Помагаше на пиян клиент — казах ѝ. — Свободна си да си вървиш. Просто исках да се уверя, че си добре.

Тя се отърси от замайването, тялото ѝ се отпусна.

— Извинете ме, сър. Обикновено клиентите на „Дами“ не са толкова шумни. Благодаря ви за помощта. Ще ви почерпя с чаша уиски — додаде и ми смигна.

Влязох в бара редом с нея и от масата в ъгъла Лекси ме възнагради с ленива усмивка.

Добра работа, момче.

Придружих момичето до бара и изчаках да заеме мястото си зад полирания дървен плот.

— Какво ще пиете? — попита тя с бутилка уиски в ръка. Изглеждаше бледа, сякаш се разболяваше от настинка. В същото време кръвта ѝ сгряваше стомаха ми.

— Пих достатъчно, благодаря, госпожице — отвърнах, поех ръката ѝ и я целунах също толкова нежно, колкото бях белязал врата ѝ.

12

На следващата вечер Лекси почука на вратата на спалнята ми. Беше облечена в черно сако и панталони. Широк каскет скриваше по-голямата част от косата ѝ, с изключение на няколко руси къдрици, които се бяха измъкнали и обрамчваха лицето ѝ.

— Миналата нощ бях много горда с теб — рече тя. Усмихнах се противно на волята си. Изненадвах се колко бързо започнах да търся одобрението на Лекси. — Колко взе от барманката?

— Не много. Но исках повече — признах си.

По лицето ѝ премина изражение, което не успях да разгадая.

— Знаеш ли, и аз бях като теб. Но колкото повече се храниш с човешка кръв, толкова повече огладняваш. Това е проклетие. Ала винаги има и други начини. Ходил ли си на лов за животинска кръв?

Поклатих отрицателно глава.

— Е, за твой късмет, сега отивам на лов — обяви тя — и ти идваш с мен. Облечи си тъмни дрехи и след пет минути ще се срещнем долу.

Нахлузих тъмното, приличащо на военен мундир сако, което намерих да виси в дрешника, и се спуснах тичешком по стълбите. Не исках да отлагам лова с Лекси дори с пет минути. Забележките на Бъкстон относно неопитността ми ме дразнеха, но думите на Лекси изпълниха единствено с нетърпение да получа нов урок по оцеляване на нашата раса.

Когато излязохме през вратата, върху мастилено-черното небе нямаше и следа от слънчева светлина. Подуших въздуха, търсейки миризмата на най-близкото до нас човешко същество, но се сепнах, когато забележах, че Лекси ме наблюдава многозначително.

Вместо да завие наляво към оживената „Бърбън Стрийт“, тя сви надясно и двамата поехме по тесни, извити улички, докато стигнахме гората. Оголените клони на дърветата се извисяваха над нас като призраци в тъмното нощно небе, осветявани единствено от луната.

— Тук има елени — обясни Лекси, — както и катерици, мечки, зайци. Мисля, че натам има лисиче леговище — добави, докато вървеше през гъстата, влажна гора. — Мирисът на кръвта им е поземлист от този на човешката, а сърцата им бият по-учестено.

Вървах послушно след нея. Пъргаво и безшумно се придвижвахме между дървета и храсти, без да обезпокояваме малките горски твари. В известен смисъл приличаше на игра на криеница или просто се преструвахме на ловци, както често правеха младите ученици. В крайна сметка, докато бях човек, винаги носех със себе си ловно оръжие. Сега имах само острите си зъби.

Лекси вдигна ръка. Спрях се насред крачката, докато очите ми се стрелкаха във всички посоки. Не виждах нищо, освен гъсти шубраци и щъкащи мравки в хралупите на дърветата. После, без никакво предупреждение, Лекси се хвърли напред. Когато се изправи, от зъбите ѝ капеше кръв, а лицето ѝ бе озарено от усмивка на задоволство. Някакво създание лежеше върху падналите листа, с подвити крака, сякаш по средата на скок.

Тя посочи към купчинката от оранжево-червена козина.

— Лисицата не е лоша. Искаш ли да я опиташ?

Коленичих, а устните ми се извиха, когато се допрях до животинската козина. Обаче се насилих да поема предпазливо няколко глътки от течността, защото знаех, че Лекси го искаше. Засмуках я и кръвта мигом опари езика ми. Изплюх я отвратен на секундата.

— Предполагам, че е нужно време, за да се свикне с вкуса на лисичата кръв — заяви наставницата ми и коленичи до мен. — Но пък така за мен ще остане повече!

Докато Лекси се хранеше, аз се облегнах на ствола на дървото и се заслушах в шумолящите горски звуци. Подухна вятър и внезапно въздухът наоколо се изпълни с наситения метален мирис на кръв. Беше сладък и уханен и не идваше от лисицата на Лекси.

Някъде наблизо със седемдесет и два удара в минута туптеше човешко сърце.

Изпълнен с любопитство, се промъкнах покрай Лекси и излязох от очертанята на гората. Край брега на езерото бе разположен нещо като бедняшки квартал. Под най-различен ъгъл бяха разпънати палатки, а между дървените стълбове бяха опънати въжета за пране.

Всичко бе нахвърляно небрежно, все едно обитателите знаеха, че всеки миг ще се наложи да си съберат багажа и да си тръгнат.

Лагерът изглеждаше пуст, с изключение на една жена, която се къпеше. Лунната светлина обливаше в сребристо сияние кожата ѝ с цвят на слонова кост. Тя си тананикаше, докато отмиваше прахта от ръцете и лицето си.

Скрих се зад големия дъб, преструвайки се, че се готвя да изненадам жената. Но в същия миг голям изрисуван плакат привлече погледа ми. Пристъпих към него. Една клонка изпука, жената се извъртя, а аз усетих Лекси до себе си.

— Стефан — промърмори тя, очевидно отгатнала какво предстои. Но този път аз бях този, който вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Мъгла се стелеше върху портрета на плаката, но надписът беше съвсем ясен: „ШОУТО НА ЧУДЕСАТА НА ПАТРИК ГАЛАХЪР: ВАМПИР СРЕЩУ ЗВЯР. БИТКА ДО СМЪРТ! 8 ОКТОМВРИ“.

Примигнах и портретът се размаза пред погледа ми. Беше на тъмнокос мъж с изваяни черти и бледосини очи. Зъбите му бяха оголени, остриите кучешки зъби — удължени, и той се бе свил срещу разтворената паст на планински лъв.

Познавах лицето върху плаката по-добре от собственото си.

Беше Деймън.

13

Деймън. Смърт.

Думите се носеха в съзнанието ми, докато се опитвах да проумея това, което виждах. Деймън беше жив. Но кой знае докога? Щом е бил заловен, несъмнено е бил слаб. Как би могъл да се изправи срещу изгладнял звяр в жестока схватка и да оцелее?

По тялото ми се разля вълна на ярост, като в същото време зъбите ми се удължиха. Ръмжейки, скъсах плаката.

— Какво е това? — попита Лекси също с оголени зъби.

Вдигнах хартията.

— Брат ми — отвърнах, докато се взирах недоумяващо в плаката. На портрета приличаше на чудовище. Окото ми заигра. — Двубоят е след два дни.

Лекси кимна и взе рисунката.

— Галахър го е намерил — рече, почти на себе си.

Поклатих глава. Не разбирах какво има предвид.

Тя въздъхна.

— Голям бизнесмен. Притежава много места в града, включително два второразредни цирка и шоу на чудесата. Винаги търси да покаже любопитни номера, а хората винаги намират пари да присъстват на представленията му. Брат ти...

— Деймън — прекъснах я. — Казва се Деймън.

— Деймън — повтори нежно Лекси, като плъзна пръсти по лика му.

— Той не заслужава това — промълвих, сякаш на себе си. — Трябва да му помогна. Но... — Гласът ми заглъхна. Но какво? Как бих могъл да го спася?

— Трябва да го намерим — реши Лекси. Изтупа листата и пръстта от панталоните си. — Вярваш ли ми?

Имах ли избор? Напълно забравил глада си, я последвах обратно през гората към широките, смълчани градски улици.

— Галахър живее някъде в квартал „Гардън“, заедно с всички новобогаташи. Доколкото си спомням, беше някъде на „Лоръл Стрийт“ — промърмори Лекси, докато вървахме към центъра на града. — Това се е случвало и преди, скоро след като Галахър пристигна в Ню Орлиънс. Беше преди пет години.

— Какво се е случвало? — попитах, следвайки я по петите в сенките.

— Беше намерил вампир. Умее да ни намира. Или може би ние умеем да го намираме. Но другият вампир не беше част от моето семейство. И... — Внезапно спря.

— Какво стана с него?

Но Лекси само поклати глава. Бяхме пристигнали в квартал „Гардън“, където улиците бяха широки, а викторианските къщи, боядисани в различни нюанси на жълто, кремаво и кафяво, бяха оградени с тучни и просторни морави.

— Тук е. — Тя спря пред голяма светлокафява къща, заобиколена от ограда от ковано желязо. Над портата се спускаха магнолии и лилии, а въздухът ухаеше на джоджен. Зад оградата се простираше голяма градина с билки, която заемаше една пета от мястото. Когато приближихме, отскочих с отвращение — градината бе избуяла от големи туфи върбинка.

Лекси сбърчи нос.

— Той знае всички номера — отбеляза кисело.

Бутнахме портата и влязохме. Чакълът, с който бе покрита пътеката, опасваща къщата, хрущеше съвсем леко под стъпките ни. Сред клоните на смокиновото дърво над нас бръмчаха цикади и аз чувах конете, обикалящи конюшните.

И тогава долових тихо стенание.

— Той е отзад — казах на Лекси. Над хоризонта надничаха първите оранжеви отблясъци; оставаше час до настъпването на утрото.

— Скоро ще съмне — отбеляза Лекси. — Не бях забелязала, че е толкова късно. Трябва да вървя.

Погледнах я остро.

— Не съм защитена.

Пръстите ѝ се протегнаха към моя пръстен и аз погледнах смутено надолу. Накитът с лапис лазули се бе превърнал в толкова неделима част от живота ми, че бях забравил колко различен ме прави

от останалите вампири — позволяваше ми да излизам и да се движа на дневна светлина. Катрин се бе погрижила двамата с Деймън да имаме защита.

— Утре ще се върнем. Тогава и останалите ще ни помогнат — настоя Лекси.

Поклатих глава.

— Не мога да го оставя.

В дървото над нас изцвърча птица, а отнякъде наблизко се чу звук на счупено стъкло. Оранжевите отблясъци на небето ставаха все по-отчетливи, все по-ярки.

— Разбирам — промълви накрая спътничката ми. — Пази се. Не се прави на герой.

Кимнах и огледах земите наоколо за някакви пазачи или притаени животни, готови да нападнат. Когато вдигнах глава, Лекси бе изчезнала, а аз бях сам.

Промъкнах се бързо към задната част на къщата и се отправих към боядисаната в бяло конюшня. Конете риеха нервно земята, очевидно усетили присъствието ми. Вратите на конюшната бяха заключени с железен катинар. Сграбчих веригата и я претеглих на ръка. Въпреки че от предишната вечер почти не се бях хранил, лесно щях да я строша с голи ръце. Ала нещо ме спря. Не се прави на герой. Думите на Лекси отекнаха в съзнанието ми. През последните два дни тя се бе превърнала в мой водач и наставник и знаех, че е в мой интерес да я слушам. По-добре да не оставям доказателство за насилствено влизане и да огледам обстановката, преди да предприема нещо прибързано.

Пуснах веригата, която издрънча шумно върху дървената врата. Един кон изцвили. Заобиколих конюшната откъм другата страна, където един пращан прозорец бе леко открянат.

— Братко? — прошепнах дрезгаво в прозореца. Задушливата миризма на върбинка беше навсякъде. От нея главата ми се замайваше и ми се повдигаше.

В ъгъла една мръсна фигура се опита да се надигне. Деймън. Ръцете и краката му бяха оковани във вериги, а кожата му — покрита с подути, червени ивици. Навярно веригите бяха натрити с върбинка. Потръпнах, изпълнен със съчувствие към злочестия си брат.

Очите на Деймън срещнаха моите.

— Значи ме намери — промълви той, но лицето му остана безизразно. — Щастлив си да видиш, че съм близо до смъртта, братко?

— Тук съм, за да те спася — рекох просто. Изпод копитата на неспокойните коне се разхвърчаха дървени стърготини; нямах много време, навярно скоро някой от къщата щеше да ги чуе.

Деймън сви рамене, усилие, което очевидно отне цялата му енергия. Очите му бяха кървясали и безжизнени. Голям разрез пресичаше челото и едната му вежда. Изглеждаше ужасно и измършавял; беше ясно, че не се е хранил от дни.

Огледах се наоколо с надеждата да открия нещо — катерица, заек, някое дребно полско животно — за да го убия и да му го хвърля, но не видях нищо.

— Значи хладнокръвният убиец иска да ме спаси — подхвърли Деймън с измъчена усмивка. Облегна се на стената, а веригите издрънчаха.

— Да, ние трябва да...

Внезапно чух звук от затръшване на врата, сетне изляя куче. Извъртях се към главната къща.

— Какво си мислиш, че правиш? — изкрещя един глас. Изправих се и вдигнах ръце към небето, несигурен кой — или какво — ме бе открило този път.

С ръце, все още вдигнати във въздуха, стиснах устните си. Вече се бях научил, че и най-малкият стрес кара зъбите ми да нарастват, а зениците ми да се уголемяват; не исках да се подготвям за нападение, преди да зная с кого или с какво си имах работа.

— Джейк? Чарли? — извика женски глас, когато двама здравеняци се затичаха към мен от голямата къща. Макар и два пъти по-едри от мен, те бяха човешки същества. Мъжете ме сграбчиха за ръцете, но със студено задоволство отбелязах, че ако пожелаех можех да се измъкна от хватката им само с едно леко извиване.

С всяка частица на съществуването си се борех да остана спокоен, като се надявах, че приличам на обикновен скитник. Нямах гаранция, че битката с тях ще доведе до освобождаването на Деймън.

От верандата на къщата се приближи едно момиче и спря на няколко крачки от мен.

— Извинявам се — обърнах се към нея. Опитах се да придам нервност на тона си и да говоря задъхано. — Не разбрах, че е частна собственост. Скоро пристигнах в града, бях в една кръчма и... ами... — Гласът ми замря. Питах се дали лъжите ми няма да ме въвлекат в още по-голяма беда.

— Мислил си, че можеш да откраднеш от мен. — Момичето пристъпи напред. Косата ѝ се спускаше до гърба като водопад от огнени къдрици, а върху главата ѝ се мъдреше нещо, което подозрително ми приличаше на венец от върбинка. Беше облечена в бяла нощница, но бе обути с ботуши и виждах, че ръцете ѝ са покрити с мазоли. Въпреки че очевидно бе от богато семейство, не беше разглезено градско момиче.

— Не. Не! Не крадях. Просто търсех вампира — обясних припряно.

Тя смръщи вежди.

— За да го откраднеш? — подметна с ръце на кръста.

— Не! — възкликнах отново и неволно дръпнах ръката си. Изпускайки ръката ми, единият мъж ме погледна изненадано. — Не — повторих, като се насилвах да остана неподвижен. — Долу край езерото видях плакат за шоуто и... ами, предполагам, че любопитството ми е взело връх. — Свих рамене.

Някъде изкукуруига петел. Слънчевите лъчи бавно огряваха задния двор. Погледнах надолу към проблясващия камък на пръстена ми, благодарен, че Лекси си тръгна.

— Добре тогава — рече момичето и щракна с пръсти. Двамата огромни мъже ме пуснаха. — Щом си нов в града, откъде идваш?

— Мис... Мисисипи — излъгах. — Оттатък реката.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но после я затвори.

— Ами, добре дошъл в Ню Орлиънс. Не зная какви са порядките в Мисисипи, но тук не можеш да се промъкваш в задните дворове на хората, за да гледаш добитъка им. Следващият път може да не срещнеш някой с толкова приятелско отношение като мен.

Едва се сдържах да не изтърся нещо язвително относно представата ѝ за „приятелско отношение“, имайки предвид окаяното състояние на брат ми.

— И така, как се казваш, страннико?

— Стефан Салваторе — отвърнах. — А ти си госпожица Галахър, предполагам?

— Умно — заключи тя саркастично. — Това съм аз. Кали Галахър.

Един от едрите мъже пристъпи закрилнически към нея.

— Оставете ни — нареди тя. — Аз ще изпратя господин Салваторе.

— Благодаря — отроних разкаяно, докато я следвах по дългата чакълена пътека, покрай страничната остъклена тераса на къщата на път към портата в оградата. — Благодаря, че ми вярваш — добавих.

— Кой е казал, че ти вярвам? — попита тя остро, но по устните ѝ пробяга развеселена усмивка.

— Ами, тогава, предполагам, че трябва да ти благодаря, задето не позволи на онези диваци да ме убият.

Тя отново се усмихна, този път по-широко. Зъбите ѝ бяха бисерно бели, а един от предните бе мъничко крив. Вирнатото ѝ носле бе обсипано с лунички, а тя ухаеше на портокали. Осъзнах, че бе

минало доста време, откакто някоя жена ми се струваше красива с нещо друго, освен със сладкия дъх на кръвта си. Но зад красивата ѝ външност се криеше жестокост, защото тази жена бе отговорна за пленничеството на брат ми.

— Може би си твърде хубав, за да бъдеш убит. А и всеки заслужава малко любезност, не мислиш ли?

Втренчих се в мазолестите ѝ ръце и ми хрумна една мисъл.

— Ще бъде ли твърде грубо от моя страна да те помоля за още малко от твоята любезност?

Кали присви очи.

— Зависи за какво ме молиш.

— За работа — отвърнах и изпънах рамене.

Девојката поклати невярващо глава.

— Искаш да те наема? След като си влязъл незаконно в собствеността ми?

— Приеми го като израз на предприемчивост и страстта ми към... необикновените и странни неща — избъбрих. Лъжите направо се лееха от устата ми. — Тъй като съм нов, ще ми е трудно да си намеря работа, а и ако трябва да съм честен, винаги съм искал да работя в цирк.

Тя стисна челюсти и аз се притесних, че внезапно е решила да повика яките си пазачи. Но след това погледна към избелелите ми панталони и въздъхна.

— Имам чувството, че ще съжалявам за това, но ела утре вечер долу при „Лейк Роуд“. Нуждаем се от някой, който да къса билетите — последният избяга с една от дебелиите дами. Трябва да идваш рано и да оставаш до късно. Утре ще има много хора заради двубоя.

— Да. Двубоят — промърморих, отново стиснах юмруци и преглътнах гневните думи, напирани на езика ми.

— Да. — Тя се усмихна някак тъжно. — Тогава ще можеш да видиш твоя вампир в действие.

— Предполагам, че ще го видя — казах, обърнах се и излязох през желязната порта. Но ако успея да осъществя намеренията си, никой нямаше да види „вампира в действие“, защото двамата с Деймън щяхме да сме си тръгнали много преди започването на двубоя.

7 октомври 1864

„Нещо се беше променило. Може би се дължеше само на възрастта, нещо като супер бързо усвояване на ролята на зрял вампир. Може би се дължеше на настойничеството на Лекси. Или на факта, че съм изправен пред действително предизвикателство, предизвикателството да победиш смъртта и аз просто знаех, че не мога да си позволя да пиля енергията си в убийства само заради самия спорт. Каквато и да бе причината, резултатът беше един и същ. Макар че миризмата на кръв все още беше навсякъде, вече не изпитвах необходимостта да ловувам щом ми скимнеше. Ловът е разсейващ. Гладът ми трябваше да бъде задоволен бързо, а не бавно, с наслада.

Разбира се, въпросът беше: как ще освободя Деймън? Да нападна всички наоколо, като създам суматоха? Да убедя Кали да свали венеца от върбинка, за да й внуша да изпълни заповедта ми?

Но изглежда Кали притежаваше собствена сила. Това беше ясно на служителите ѝ, както и на мен.

Разбира се, моята Сила беше по-могъща. Не се съмнявах, че ще надделея. Ще спася Деймън и ще възнаградя усилията си като пия от шията на Кали.“

През целия ден крачих из стаята си, образувайки пътечка в дебелия слой прах, покриващ дървения под.

В главата ми един след друг изникваха планове за освобождаването на Деймън, но както бързо ми хрумваха, така и бързо ги отхвърлях като твърде дръзки, твърде рисковани, твърде разрушителни. Вече бях научил от хайката на вампирите в Мистик

Фолс, че като ефект на доминото дори едно погрешно движение може да повлече след себе си насилие и жестокост.

— Приличаш на животно в клетка — отбеляза Лекси, появила се на прага. Гласът ѝ прозвуча безгрижно, но челото ѝ бе прорязано от бръчки на тревога.

Изръмжах ниско и прокарах ръце през косата си.

— И се чувствам като животно в клетка.

— Измисли ли някакъв план?

— Не! — поех дълбоко дъх. — И дори не зная защо се опитвам. Той ме мрази. — Сведох поглед, внезапно засрамен. — Обвинява ме, задето съм го превърнал в това, което е сега.

Лекси въздъхна и се приближи към мен. Пое ръката ми.

— Последвай ме. — Изведе ме от стаята и пое бавно надолу по стълбите, като прокараваше бледите си пръсти по портретите, които висяха по стените. Всички картини бяха покрити с дебел слой прах и паяжини. Зачудих се колко дълго висят тук и дали някой от изобразените върху тях все още броди по земята — жив или нежив.

Лекси се спря на най-долното стъпало и свали един портрет от стената. Беше по-нов от останалите, с позлатена рамка, а стъклото бе полирано до блясък. Младо, русокосо момче със сериозно лице, се вираше в мен. В сините му очи бе стаена някаква тъга, но брадичката му с трапчинка бе вирната предизвикателно. Изглеждаше ми невероятно познат.

Очите ми се разшириха.

— Това да не е твоят...

— ... брат — довърши Лекси. — Да.

— Той... — Млъкнах, не желаейки да продължа.

— Не, той вече не е с нас — отвърна тя и прокара показалеца си по брадичката на момчето.

— Как е умрял? — не сдържах любопитството си.

— Има ли значение? — попита тя остро.

— Не, предполагам, че не. — Докоснах ръба на картината. — Защо си я запазила?

Тя въздъхна.

— Това е връзка с миналото — с тази, която бях, преди да... — посочи надолу към тялото си — преди да се превърна в това. Много е

важно да не изгубиш последната нишка, която те свързва с човечността. — Погледът ѝ бе станал много сериозен.

Знаех какво иска да каже: като оставаше свързана с някогашната си човешка същност, тя запазваше контрол и ето защо бе избрала да се храни само от животни.

— И така, готов ли си да го спасиш?

Както обикновено, Лекси не дочака отговор и аз трябваше да побързам, за да изляза през вратата след нея. Двамата поехме мълчаливо към дома на Галахър, обгърнати от мастиленочерния плащ на нощта.

Петнайсет минути по-късно завихме зад ъгъла, излязохме на „Лоръл Стрийт“ и къщата се показва пред нас. Висок мъж с черна, прошарена коса се изкачваше по стълбите на внушителната сграда, като потропваше на всяко стъпало с бастуна си с позлатен край. Следваха го двама мъже в черни костюми. Тримата бяха увлечени в оживен разговор.

Лекси сложи ръка върху моята.

— Галахър.

Мъжът се спря на верандата.

— Казвам ви, вампирът, който съм заловил, е истински. Бих могъл да го убия и да ви продам кръвта му. Ще направите цяло състояние, като я продавате като извор на младостта или еликсир на живота — заяви грубо Галахър.

Стомахът ми се сви. Тялото на Деймън беше разпределено и продадено дори още преди да е умрял.

— Кръв — рече niskият и набит мъж замислено, докато разтриваше плешивата си глава сякаш беше кристална топка. — Само че не съм сигурен дали хората ще са склонни да я опитат. Но за колко бихте продали зъбите му?

Мъжете влязоха в къщата, а дървената врата се захлопна зад тях с тъп звук, прозвучал ми като трагичен финал.

Подуших въздуха. Задушливата миризма на върбинка прогаряше носа ми, но никъде не усетих присъствието на Деймън.

Лекси бутна желязната порта и пристъпи на моравата.

— Какво правиш? — изсъсках. — Не мисля, че Деймън вече е тук.

— Да, но ти трябва да знаеш точно срещу кого и какво се изправяш. Колкото повече знаеш, толкова по-добре ще прецениш какви действия да предприемеш — обясни тя.

Кимнах и двамата се запромъквахме в сенките към голямата къща. Пъхнахме се под перваза на прозореца и клекнахме, готови да побегнем, ако ни забележат; от мястото си виждахме сцената, разиграваща се в салона в задната част на къщата. Гласът на Галахър се чуваше през отворения прозорец, докато се настаняваше в дълбокото червеникавокафяво кожено кресло, с чаша портвайн в ръка. На пръста му проблясваше голям златен пръстен.

Кали Галахър седеше в далечния ъгъл, облечена в износен гащеризон и бяла ленена риза. Червената ѝ коса падаше на гърба ѝ на плитка, в която бяха преплетени листа и цветове на върбинка. Главата ѝ бе надвесена над дебела счетоводна книга. Покрай полицата на мраморната камина висеше гирлянда от върбинка. Забелязах, че няколко вампирски намордници — като този, който баща ми бе използвал, за да усмири Катрин — са захвърлени небрежно върху масата.

— Имам още нещо, което може да ви заинтересува — заяви Галахър, като прикова поглед в очите на по-възрастния мъж, докато другият седеше мълчаливо. — Не исках да говоря за това на улицата.

— Да? — Мъжът се наведе напред. Гласът му звучеше равнодушно, но в същото време потриваше нетърпеливо късите си, дебели пръсти.

— Чудовището има пръстен. Необикновен пръстен. Сребърен, със син камък, но изглежда бижутото му придава допълнителна сила. Нито един от хората ми не успя да го свали от пръста му, но когато умре...

— Татко! — прекъсна го Кали. Двамата мъже се втрениха в девойката.

— Да, момиче? — попита Галахър. Гласът му беше застрашително нисък.

— Преглеждах сметките. Ще спечелим състояние, ако го оставим жив. Така е най-добре за шоуто. — Въпреки че изражението ѝ бе напълно делово, тонът ѝ не звучеше пресметливо.

— Шефът ми. — Галахър се засмя примирено, но по изпъкналата вена на слепоочието му разбрах, че никак не е доволен от намесата на

дъщеря си. — Момиче, може ли да ни донесеш малко коняк?

Кали се изправи и излезе от стаята. Изненадах се, когато изпитах известна симпатия — и близост — към нея. Знаех какво означава да имаш твърдоглав баща. Най-много на този свят исках да го зарадвам и да му угодя, но Джузепе Салваторе винаги смяташе, че той знае най-добре. Само веднъж се осмелих да не се съглася с него и той ме уби.

— Както казах, пръстенът... — поде Галахър и вниманието ми мигом се насочи към него.

— Убий онова чудовище и аз ще купя всичко. Зъбите, кръвта, пръстена. Всичко. И ще ти дам много добра цена — заяви възрастният мъж с треперещ глас, едва сдържайки вълнението си.

Миг преди да се хвърля напред и да разбия стъклото, отделящо ме от мъжа, който се опитваше да продаде брат ми на части, ръцете ми бяха извити и стиснати в желязна хватка зад гърба, а аз бях изтикан обратно на улицата.

— Овладей се, Стефан! — изсъска Лекси, докато ме влачеше по тротоара. Пусна ме, когато стигнахме до ъгъла на „Лоръл Стрийт“.

— Онзи мъж... той е садист! — разпених се аз.

— Той е бизнесмен. Иска да убие брат ти и ако научат за теб, със сигурност ще пожелаят също да те убият — заяви Лекси, като праметна русата си плитка през рамо.

Мислите ми препускаха бясно.

— Ами момичето? — попитах.

Спътничката ми изсумтя подигравателно.

— Какво за нея?

— Тя мисли, че Деймън трябва да бъде оставен жив. Може би ще убеди баща си в това — предположих отчаяно.

— Дори не си го помисляй. Тя е човек и докато е жива, ще следва заповедите на баща си — отсече Лекси, като снижи гласа си до едва различим шепот, когато видя една двойка, вървяща към нас.

Докато минаваха покрай нас, мъжът докосна леко шапката си, а Лекси направи елегантен реверанс. За всеки страничен наблюдател ние бяхме млада двойка, излязла на романтична разходка на лунна светлина.

— Животът на Деймън е заложен на карта — заговорих отчаяно. Лекси ми бе предложила да помогне, но всичко, което бе направила

досега, изглеждаше предназначено единствено да ме разубеди да не предприемам каквото и да било. — Трябва да направим нещо!

— Сигурна съм, че ще намериш начин да го спасиш — каза тя твърдо.

Завихме зад друг ъгъл и пред нас изникна църквата с островърхата камбанария срещу къщата на Лекси.

— Но, Стефан, трябва да помниш, че да се контролираш, когато си сред хора, означава много повече, отколкото просто да се въздържиш да не ги нападнеш. — Когато стигнахме до задната веранда, тя спря, сложи ръце върху раменете ме и ме накара да я погледна в ясните, кехлибарени очи. — Знаеш ли коя е истинската причина, поради която ние не пием човешка кръв?

— Коя? — попитах.

— Защото ако не пием човешка кръв, няма да се нуждаем от човешките същества — изрече тя сковано. Бутна вратата. Бъкстон, Хюго и Пърси седяха край масата за кафе и играеха покер. Когато влязохме, вдигнаха глави, а Бъкстон присви очи към мен.

— Момчета, тази вечер ще отидем да потанцуваме. Нуждаем се от малко разведряване — обяви Лекси и си наля чаша кръв от гарафата, оставена върху страничната маса. Огледа стаята. Тримата кимнаха. — Ще дойдеш ли, Стефан?

Поклатих глава. Не бях в настроение за разведряване.

— Не — отвърнах и се запътих към горния етаж, за да планирам сам освобождаването на Деймън.

Опитвах се да заспя, но напразно. Вместо това, щом затворех очи виждах Деймън — краката му, увити около твърдия дървен стол, ръцете му, овързани с въжета. Кожата му кървеше с тъмночервени капки там, където въжетата, пропити с върбинка, се бяха впили в кожата му.

Следваха образи на Кали, огненочервената ѝ коса се вееше зад нея, а очите ѝ горяха с плашеща страст. Двамата с баща ѝ танцуваха около Деймън, който лежеше проснат по очи на земята. За да подразнят допълнително безпомощната си жертва, вдигнаха ръцете си във въздуха, стиснали дървени колове с толкова остри върхове, че всеки би настръхнал при вида им. Докато приближаваха, движенията им ставаха все по-безумни, готови да пуснат в действие оръжията си.

Но най-лоши от всички бяха виденията за Катрин. Виждах я, красива както винаги, порцелановото ѝ лице, надвесено над моето, а буйната ѝ лъскава коса гъделичка раменете ми. Тя се навежда към мен с престорено свенлива усмивка, а после отваря уста. Острите ѝ зъби блестят на светлината на лампата, когато се забиват във врата ми.

В този миг очите ми се отваряха. Сънят не ми носеше покой. В главата ми се тълпяха стотици спомени за Катрин. Човешката част от мен — или поне това, което бе останало от нея — я мразеше с всяка фибра на съществуването ми. Ръката ми се свиваше неволно в юмрук всеки път, щом си помислех за нея, за това, как бе разрушила семейството ми.

Но на вампирската част от мен ѝ липсваше това, което тя представляваше — стабилност и любов. И точно както тази част от мен щеше да пребъде във вечността така и винаги щеше да копнее по нея. Искях я сега, до мен, свита под чаршафите ми. Искях да се облегне на перваза на прозореца, да ме слуша, докато ѝ разказва за Деймън, и да ми каже, със спокойния си, дори студен и равнодушен маниер, какво да правя. Когато бях с Катрин, се чувствах безстрашен, уверен. Тя правеше всичко да изглежда възможно.

Въпреки че имах пълно доверие в Лекси, знаех, че тя не вярва, че ще се справя... не вярва, че какъвто и план да имах, ще се получи. Затова толкова често Лекси ми напомняше за пречките по пътя ми. Копнеех за Катрин, в която се бях влюбил, за онази Катрин, която изглеждаше едновременно безстрашна и истински загрижена за мен. Искях я сега до мен, да се почувствам по-малко сам. Но знаех, че това невъзможно. Че всъщност Катрин никога не е съществувала. Освен това тя си беше отишла и никога нямаше да се върне.

Вратата се отвори и се появи Лекси. В ръцете си държеше висока чаша, пълна с животинска кръв. Поднесе я към устните ми. Отпих няколко големи глътки въпреки отвращението, което се надигна в мен.

Когато пресуших чашата, тя я остави върху нощно шкафче до леглото, сетне отметна косата от челото ми:

— Още ли си решен тази вечер да отидеш на борбата?

— Ще се опиташ ли да ме спреш?

— Не. — Лекси прехапа устната си. — Не и докато възнамеряваш само да спасиш брат си. Отмъщението е за човешките същества, а убийството на Галахър няма да ги научи на нищо.

Кимнах, макар да знаех, че ако се наложи, щях да използвам груба сила, за да освободя Деймън.

— Добре. — Лекси се обърна да си върви. Когато измина половината път до вратата, се извърна и прикова очи в моите. Изражението ѝ омекна. — Ти веднъж си измамил смъртта. Надявам се да я измамиш и втори път.

След като се облякох, се запътих към „Лейк Роуд“ с човешка скорост. Когато пристигнах, вече се бе мръкнало. Покрай мястото на панаира бяха подредени запалени фенери и факли, а светлините им създаваха илюзията, че всичко наоколо е окъпано в дневна светлина. Палатката на цирка беше на червени и бели ивици, а около нея бяха подредени павилиони за игри и отделни малки шатри. „Предсказване на бъдещето!“, гласеше надписът над една от тях. „Вижте най-грозната жена на света — ако посмеете!“, крещеше друг. Откъм далечния край чувах кряскането на някакво животно, но не можех да доловя къде е Деймън.

Точно в този момент Кали излезе от главната палатка, следвана от баща си и двамата здравеняци. Беше облечена в същия гащеризон върху мъжка ленена риза, с които беше и предишната нощ, а косата ѝ

падаше свободно по раменете. Под едното ѝ око се виждаше мръсно петно. Внезапно изпитах желание да го избърша, но вместо това пъхнах ръце в джобовете си.

— Стефан! — извика тя и лицето ѝ се озари от усмивка. — Дошъл си. Татко, това е мъжът, за когото ти говорих.

Отблизо господин Галахър изглеждаше още по-внушителен. Извисяваше се над мен, а тъмните му вежди бяха смръщени. Постарах се изражението ми да е открито, невинно. Лекси ми бе казала, че Галахър е опитен ловец на вампири — дали щеше да успее да отгатне истината само като се взираше в мен?

— Дъщеря ми каза, че се интересува от вампири — заговори той. — Докажи, че си сериозен и поработи на входа като контролър. После ще поговорим.

— Да, сър — кимнах, чувствайки се като Стефан послушното дете.

— И още нещо, момче... — продължи Галахър и се извърна към мен.

— Да?

— Искаш ли да заложиш на някой от участниците в двубоя? Този, който познае победителя, ще вземе много пари. Можеш да спечелиш цяло състояние. — Повдигна вежди.

Присвих очи, докато кръвта препускаше по вените ми, бърза и гореща. Как се осмеляваше да ме кара да залагам за живота на брат си? Как се осмеляваше да се надува и да се прави на велик, когато още в същия миг можех да разкъсам гърлото му?

— Стефан? — попита Кали предпазливо.

Заставих се да остана спокоен, пъхнах ръце в джобовете на износените си панталони и ги обърнах наопаки.

— Боя се, че нямам пари, сър. Точно заради това съм ви толкова благодарен за работата.

Галахър пристъпи една крачка към мен.

— Каза, че си от Мисисипи, нали, момче? — Оглеждаше ме любопитно. — Акцентът ти ми се струва по-северен — може би от Вирджиния.

— Родителите ми са от Вирджиния. Предполагам, че акцентът им се е предал и на мен — отвърнах с възможно най-нехаен тон.

След като ме изучава дълго, той кимна.

— Ами, когато се сдобиеш с малко пари, можеш да дойдеш при мен. Междувременно Кали ще ти покаже въжетата. И, синко... — подвижна той, като се завъртя на пети.

— Да, сър? — откликнах тутакси.

— Ще те държа под око.

— Ела с мен — подкани ме Кали и дръпна ръката ми. Но аз не помръднах. Черен железен фургон приближаваше към шатрата. Приличаше на онзи, в който баща ми бе затворил вампирите, заловени по време на хайката в Мистик Фолс. Фургонът спря и кочияшът скочи от капрата. Петима яки мъжаги с колове в ръце се втурнаха моментално към него. Когато заеха местата си, кочияшът отключи задната врата на фургона. Мирисът на върбинка изпълни въздуха, причинявайки остри болки в ставите ми.

Деймън.

— Ето го и твоя вампир — процеди Кали. Устните ѝ бяха стиснати в права линия, докато петимата мъже извличаха Деймън от задната част на фургона. Единият здравеняк, чиято риза бе покрита с мокри петна от пот, беше притиснал решително кола отляво върху гърдите на брат ми, над сърцето му.

— По-внимателно, Джаспър! Трябва ни жив за двубоя! — извика Кали с остър тон. Деймън се обърна и оголи зъби в наша посока. Видях изненадата в очите му, която бързо се смени с презрение.

— Моето малко братче, добрият самарянин — прошепна, едва мърдайки устни. За щастие го изговори достатъчно тихо, така че само аз го чух.

Цялото ми тяло се разтрепери при звука на гласа му. Кали наклони глава и аз осъзнах колко е рисковано двамата с Деймън да се намираме толкова близо един до друг. Дали озлоблението ще го подтикне да ми извика нещо като на събрат демон?

— Сигурна ли си, че не мога да помагам с вампира? — попитах Кали.

— Чу баща ми. Ще надзираващ входа. Ако някой се опита да се промъкне без билет, ще извикаш Бък да се оправя с измамниците — заяви тя и посочи към едрия мъж, извисяващ се на няколко крачки от нея като огромна, издута сянка.

Откъм палатката се чу силен шум. Когато приближихме, Кали подсвирна. Платнището на входа бе плътно спуснато, а голяма тълпа се

бе скупчила пред дървената будка за билети. Някои, облечени в овехтели панталони, с мръсни ръце, явно бяха от бедняшкия лагер край езерото. Но други се бяха издокарали в най-хубавите си дрехи: мъжете — с шапки и копринени жилетки, а върху главите на жените, облечени в копринени рокли, с кожени наметки около пищните пазви, се кипреха шапки с полюшващи се пера.

Кали се извърна към мен с блеснали очи.

— Никога не е имало толкова много хора. Татко ще бъде много щастлив! — извика и плесна радостно с ръце. — Върви сега да помогнеш на Бък — нареди ми, преди да хукне към задна част на палатката.

Застанах на входа до дървената будка, като се ослушвах за Деймън. Но вместо това в ушите ми нахлуваха части от човешки разговори.

— Заложих сто долара на лъва.

— Не, трябвало е да заложеш на вампира. Чудовищата винаги побеждават зверовете.

— Казах на красивата дама, че ще ми дължи целувка, ако звярът победи — хлъцна друг мъж, очевидно пиян.

Стиснах зъби. Едва се сдържах да не се нахвърля върху негодниците и да ги изпохапя до смърт, за да им дам да се разберат. Но си припомних думите на Лекси за отмъщението. Убийството на тези мъже нямаше да помогне на Деймън.

Една ръка ме тупна по рамото. Извъртях се, готов да оголя зъби.

Беше Галахър, със зачервено от вълнение лице.

— Трябва да побързаме, синко! Двубоят ще започне всеки момент и колкото повече влязат да гледат, толкова повече пари ще гушнем! — Скочи върху една обърната касета от ябълки точно до входа.

— Насам, граждани! Добре дошли в моето шоу! Ще видите най-грозната жена на света, чудото сред най-силните мъже! Но това е само началото. Защото тази вечер ще се състои двубой, какъвто никога досега не сте виждали. Чудовище срещу звяр. Кой ще спечели? Кой иска да заложим? Защото смъртта на единия от противниците ще направи някого много богат.

Тълпата се скупчи още по-нагъсто около мен, като рояк изгладнели насекоми.

Галахър ми се ухили.

— Хайде, вкарай ги вътре, накарай ги да залагат.

И така вдигнах ръка, за да прибера монетите им и оранжевите хартийки, докато в същото време едва се сдържах да не се протегна и да прекърша вратовете им, сякаш са тънки клонки и да изпия кръвта им.

Веднага след като прибрах и последния билет и взех последния долар, се вмъкнах в палатката зад дебелия мъж, стиснал в юмруците си по едно потно руло от банкноти на Конфедерацията. Въздухът бе наситен с воня на пот, дървени стърготини и, разбира се, кръв.

Хората се тълпяха около нас, плащаха допълнително пари, за да зяпат „Най-силния мъж на земята“ и „Татуираната дама“, които бяха скрити зад дебели черни завеси, оформящи отделни клетки в палатката. Но най-многобройната тълпа се бе струпала около Джаспър. Обявяваха се огромни залози, съпроводени от викове и оживени ръкомахания, а омазнени банкноти постоянно сменяха притежателите си. Джаспър дъвчеше доволно навлажнената си пура и се смееше.

Моряци вадеха чуждестранни банкноти от портфейлите си. Неколцина тийнейджъри залагаха и последните си монети. Добре облечени мъже във вратовръзки размахваха златни монети.

— Искаме битка, искаме битка, искаме битка! — започна да крещи някакъв мъж със зачервено лице. Мигом хората, седнали до него, започнаха да му пригласят. Три елегантно облечени жени, чиито коси бяха вдигнати в елегантни купчини от къдрици високо на главите, се спогледаха, изкискаха се и се присъединиха към виковете. Плътните им алтови гласове контрастираха с баритоновите на мъжете.

Галахър влезе в палатката, бастунът му проправяше пътека през дървените стърготини. Хората се извъръщаха, проточили вратове, за да го зърнат; под купола на цирка той беше не по-малка атракция от всички природни изроди. В крайна сметка, това беше мъжът, заловил вампира.

Бъди силен, братко, прошепнах, припомняйки си всички онези пъти, когато Деймън бе участвал в различни схватки в Мистик Фолс. Деймън никога не бе предизвиквал онези сбивания, но винаги е бил добър борец, винаги си е служил бързо и ловко с юмруците си. Затова и толкова много го уважаваха във войската. Но сега, в двубой срещу

планински лъв, особено след като не се бе хранил от дни... Потреперих.

— Братко? — прошепнах колебливо, толкова тихо, че да ме чуе само той. Надявах се да ми отговори, макар да не бях сигурен дали изобщо ме е чул. И да беше, не ми отвърна.

— А сега, нека ви представя нашите съперници! — Гласът на Галахър ме изтръгна от унеса. Двамата звероукротители, с ръце в кожени ръкавици, обути с ботуши над коленете, излязоха на арената, повели доста мършав и неугледен планински лъв. Животното имаше сиво-жълта козина и пожълтели зъби, но въпреки изпосталялото си тяло изглеждаше доста свиреп. И гладен. Сякаш по даден знак, тълпата нададе дружен рев.

— В единия край на арената е планинският лъв. Но това не е обикновена котка. Този звяр е Отмъстителя от Албърта! Дошъл е от Канада, за да открие ловеца, убил самката му. Той изкорми ловеца, съпругата му и всичките му деца, с изключение на най-малкото, чиито крака звярът погълна, оставяйки го живо, за да ни разкаже историята. Оттогава навярно сте проследили съдбата на планинския лъв от вестниците, докато си е проправял триумфално път, унищожавайки с еднаква жестокост и юнионисти и конфедералисти. Тази вечер е тук само защото го заловихме, докато се опитваше да избяга на борда на товарен кораб, който щеше да отпътува за Андите в Южна Америка. Представям ви планинския лъв, дами и господа! — изкрещя Галахър с цялото си умение на шоумен.

Тълпата заръкопляска ентузиазирано, а някои дори нададоха възторжени викове.

— Противникът му е легендарният вампир, който стряска децата и техните родители от векове. Виктор Свирепия е бил роден през 1589 година и е бил наследник на Хабсбургската империя, докато за пръв път вкусил кръв — на сестра му — и сложил началото на тривековна кървава лудост, оставила купища пресушени тела из целия свят. С приблизително по две жертви на ден, Виктор досега е убил милион и половина души. Тази неспирна жажда за кръв продължава и тази вечер.

Този път ръкоплясканията бяха по-нервни, но виковете — по-високи.

Галахър разпери театрално ръце и Деймън излезе на арената, заобиколен от четирима дресьори. Ръцете и краката му бяха оковани във вериги, а лицето му бе частично скрито от намордника. Кожата му кървеше от върбинката, а очите му бяха кървясали. Никога не бях виждал подобно изражение на лицето му.

Можех да разбера омразата, която изпитваше — самият аз едва се сдържах да не убия хората, които го държаха. Деймън ме бе нарекъл хладнокръвен убиец. Но сега погледът на брат ми не изразяваше просто спортен хъс за победа. В очите му се четеше *кръвожадност*.

Палатката притихна. Планинският лъв се изправи, а веригите му издрънчаха злоещо. Но Деймън просто стоеше в ъгъла на арената, сякаш напълно нехаещ за това, което всеки миг щеше да го връхлети.

— И... старт! — изрева Галахър. Дресьорите мигом отключиха веригите на Деймън и отвориха желязната врата на клетката на планинския лъв, след което избягаха от арената. Лъвът се хвърли към гърдите на Деймън и го събори. Деймън нададе измъчен вик, но в следващия миг скочи на крака и изрева. Лицето му пламна, а зъбите му се оголиха. Знаех, че всичко това беше инстинктивно: Силата на Деймън се надигаше. През последните няколко седмици бях научил, че това е характерно за расата ни: нашата сила ни позволяваше да правим неща, без дори да ги осъзнаваме. Въпреки външната слабост на Деймън, Силата му беше непокътната.

Лъвът скочи отново, но Деймън се наведе, стрелна се под лапите му, сетне се надигна в точния момент, за да вкопчи с две ръце врата на звяра. Тръсвайки глава лъвът отхвърли Деймън, който се претърколи и спря чак когато се удари във вратата на оградата, опасваща арената.

Деймън простена отново и остана да лежи на земята. Лъвът веднага се насочи към жертвата си.

Тълпата подивя, приятели се тупаха един друг по ръцете, подскачаха, ръкомахаха, сякаш самите те се биеха.

Един от звероукротителите, застанал отстрани, смушка Деймън с дълъг прът, за да го накара да се размърда. Деймън се извъртя и го събори. Докато мъжът се опитваше да се изправи, двама от близкостоящите зрители го сригнаха в корема, а после го прехвърлиха през перилото, обграждащо арената.

Без да обръща внимание на разигралата се сцена, Деймън се придвижи към средата на арената, като остави лъва да го обикаля

бавно.

След продължителна пауза Деймън изръмжа диво и се хвърли към животното, което изрева в отговор и също нападна, но този път брат ми отстъпи настрани, а когато лъвът го пропусна, Деймън обви ръка около врата му. Със сила, която никой не бе очаквал, Деймън тръшна животното по гръб. Смяташе да се метне отгоре му и да го убие, но звярът внезапно се изправи и заби нокти в ръката на Деймън.

Лъвът вдигна лапата си и завъртя Деймън във въздуха като муха, закачена на въдичарска кукичка. После плътта се разкъса и Деймън полетя, а зад него се изви червена кървава дъга. Приземи се с глухо тупване на арената, макар че едва го чух от страшния рев на подивялата тълпа.

Олюлявайки се, брат ми се изправи на крака, като притискаше ранената си ръка с другата. Раната не зарастваше толкова бързо, както обикновено при вампирите — запитах се дали върбинката не бе притъпила Силата.

Беше ясно, че се нуждаеше от кръв. Инстинктите му за оцеляване и съпътстващият ги адреналин отслабваха. Канех се да се втурна към арената заедно със здравеняка до мен, когато да предложи на брат си, но една топла ръка се отпусна на рамото ми.

Кали.

— Ужасно е — промълви тя. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели, докато стискаха полите на роклята ѝ. Устните ѝ трепереха. — Повече не мога да гледам това варварство.

— Тогава кажи на баща си да го спре — изсъсках.

Тропането по дървените трибуни набираше скорост ведно с препускащите човешки сърца. Кървавите дири върху дървените стърготини на арената не бяха достатъчни, за да ги задоволят — те искаха да видят смърт.

Сега Деймън обикаляше около планинския лъв, а животното се бе свило в средата на арената. Движеше се колкото е възможно помалко, но жълтите му очи следяха Деймън. Внезапно Деймън се затича с невероятна скорост в кръг около лъва, принуждавайки животното да се върти и върти, все едно гонеше опашката си.

Тълпата притихна. Чуваха се само учестеното дишане на Деймън и хриповете на лъва, отекващи под платнището на палатката. Деймън

обикаляше плячката си, като се движеше по-бързо, отколкото лъвът можеше да възприеме.

Множеството ахна, когато брат ми се стрелна към планинския лъв и преди звярът да се осъзнае, Деймън скочи върху него и впи зъби в мускула зад главата му. Забиваше зъбите си все по-надълбоко, докато лъвът риташе и се мятеше обезумяло.

Кали се вкопчи в ръката ми. Очите ми бяха приковани в сцената, а тялото ми бе готово да се изстреля към арената, ако се наложи да се намеса.

Планинският лъв отпаднаше. С всеки скок все повече кръв багреше дървените стърготини, следите приличаха на малки ручеи. Левият му заден крак се влачеше; треперейки, животното започна да се отпуска върху земята. Деймън вдигна глава и се изви назад, готов да впи зъбите си във вената на врата на огромната котка.

В този миг звярът успя да отхвърли Деймън. Брат ми се опита да се задържи на крака, но планинският лъв се нахвърли отгоре му и го ухапа отстрани.

Тълпата ахна отново, сетне започна да дюдюка.

Бори се, шептах с всяка фибра на съществуването си, стиснал юмруци.

Деймън се отпусна. Приличаше на стар чехъл, повесен от устата на куче. Лъвът го захвърли върху земята, сетне отметна глава назад и разтвори пастта си. Но тъкмо когато животното се канеше отново да ухапе плячката си, Деймън се претърколи. Заби рамото си отстрани в хълбока на объркания звяр и го събори по гръб, откривайки гърлото му. Мигновено Деймън разкъса вената със зъбите си. Планинският лъв се сгърчи и застина, а локвата кръв под него се уголемяваше все повече, докато заприлича на голямо кърваво езеро върху арената. В средата му беше моят брат, коленичил върху мъртвия планински звяр.

Деймън се изправи и се препъна назад. Огледа тълпата с широка усмивка, с оголени зъби, докато кръвта се стичаше по цялото му лице. Тълпата викаше, пляскаше и дюдюкаше, обезумяла от възторг, а Деймън само пристъпваше в полукръг, като от време на време облизваше устните си.

Галахър пляскаше с дебелиите си ръце. Онези, които бяха спечелили пари, подскачаха и се прегръщаха. Тези, които бяха

загубили, хвърляха шапките си на земята или се взираха неவிждащо пред себе си.

Скочих напред, опитвайки се да си проправя път към брат си, но дресьорите вече се бяха насочили към него с извадени колове и мрежи от върбинка в ръце. Деймън явно беше замаян от толкова много кръв, след като не се бе хранил дълго, и сякаш изобщо не ги забеляза. Преди да успее да му изкрещя предупредително, мъжете го омотаха в мрежите и го извлякоха от арената.

Колкото и да бях бърз, нямаше да успея да се провря през тълпата зад тях, която блокираше целия път. Всички тези зяпачи, разлигавени, ревящи и дюдюкащи, препречваха пътя ми към изхода. Когато най-после успях да си проправя път, фургонът вече потегляше от панаира.

Изсвистя камшик. Копита затрополиха по земята. И в следващия миг, просто ей така, Деймън вече го нямаше.

Минах тичешком покрай бараките, разположени около цирка, през гъстата гора, по следите на фургона, докато не изгубих напълно дирята му в покрайнините на града. Един пияница се бе облегал на тухлената стена на някаква сграда и си подсвиркуваше фалшиво.

Заслепен от ярост, се свлякох на колене, сграбчих го, захапах врата му и изсмуках кръвта му, преди да успее дори да гъкне. Вкусът ѝ беше горчив, но продължих да пия и да преглъщам, докато не можех да поема повече.

Приседнах на пети, изтрих уста с опакото на ръката си и се огледах. Смут и омраза препускаха във вените ми. Защо не спасих Деймън? Защо само наблюдавах безучастно как Галахър насъсква публиката да прави все повече залози, докато планинският лъв нападнаше брат ми? И защо Деймън се бе оставил да го заловят, поставяйки ме в тази невъзможна ситуация?

Искаше ми се никога да не бях настоявал да го превърна във вампир. Ако той не беше тук, а аз бях сам в града, всичко щеше да е много по-лесно. Сега се опитвах да бъда добър брат и добър вампир, а се провалях и в двете.

Прибрах се у дома и изкачих стъпалата към къщата. Затръшнах вратата, пантите издрънчаха и една от картините в салона падна на пода с трясък.

Мигом видях кръвнишкия поглед, който ми хвърли Бъкстон от другия край на стаята. Очите му блестяха в мрака.

— Да не би да имаш някакъв проблем с вратата? — процеди той през зъби.

Опитах се да се промъкна покрай него, но той застана пред мен.

— Извини ме — промърморих и го бутнах.

— Да те извиня — изсумтя той и скръсти ръце пред гърдите си. — Идваш тук все едно си у дома си. Воняш на човешка кръв. И макар че не съм този, който би оспорвал решенията на госпожица Лекси, мисля, че е време да покажеш уважение към дома ѝ, братко.

Думата братко събуди нещо в мен.

— Мери си приказките — изсъсках, оголвайки зъби.

Но Бъкстон само се ухили.

— Ще започна да си меря приказките, когато ти започнеш да си мериш действията.

— Момчета? — извика Лекси от горния етаж. Веселият ѝ глас бе в ярък контраст с изпълнената с напрежение сцена. Тя се спусна плавно по стълбите. Очите ѝ бяха пълни със загриженост, когато се спряха върху мен. — Деймън...

— Жив е — промърморих. — Но не успях да се добера до него.

Лекси приседна на ръба на люлеещия се стол. Погледът ѝ бе мек и от него струеше съчувствие.

— Бъкстон, ако обичаш, ще ни донесеш ли малко козя кръв?

Бъкстон присви очи, но се потътри към кухнята. Чувах откъм дневната Хюго да свири френски марш на пианото.

— Благодаря — казах и се отпуснах върху малкия тапициран диван. Не исках козя кръв. Исках да се натъпча с литри човешка кръв, да пия, докато ми прилошее и изпадна в пълно забвение.

— Не забравяй, че той е силен — напомни ми Лекси.

— Не ме е страх от Бъкстон — отвърнах.

— Имам предвид брат ти. Ако прилича на теб, значи е силен.

Погледнах я. Тя се приближи и пое брадичката ми в дланта си.

— В това трябва да вярваш. В това вярвам аз. Бедата при теб е, че искаш всичко да стане начаса. Нетърпелив си.

Въздъгнах. Най-малко се нуждаех от лекция за това как още не съм проумял правилата на вампирския свят.

Освен това не бях нетърпелив. Бях отчаян.

— Просто трябва да измислиш друг план. Такъв, че да можем ние да ти помогнем. — Лекси погледна към Бъкстон, който влезе със сребърен поднос с две чаши.

Бъкстон се спря напред крачката си.

— *Трябва ли да помагаме?* — попита на френски.

— *Ще помогнем* — отвърна Лекси.

Нито Лекси, нито Бъкстон знаеха, че бях научил френски още в скута на майка си; беше странно да ги слушам как обсъждат дали да помогнат да се освободи Деймън. Вторачих се в ръцете си, покрити със засъхналата кръв от последната ми жертва по-рано тази вечер.

Бъкстон стовари шумно подноса върху масата от черешово дърво.

— Няма да ни излагаш на риск — изръмжа той, оголил зъби на сантиметри от врата ми. Блъсна ме с все сила към стената и главата ми се удари в мраморната полица над камината.

Силата се надигна у мен и аз го бутнах силно по раменете. Но Бъкстон беше по-стар и по-силен от мен и продължи да ме притиска към стената с ръцете си, опрени здраво върху гърдите ми. Усещах струйката кръв, потекла от раната на слепоочието, където бях ударил главата си.

— Ти, егоистично, неблагодарно чудовище — прошепна Бъкстон с глас, наситен с омраза. — И преди съм виждал вампири като теб. Мислиш си, че светът ти принадлежи и само чака да го вземеш. Не те е грижа за останалите. Не ти пука кого убиваш. Ти петниш името ни.

Аз се извивах и гърчех, опитвайки се да се изскубна от хватката му, когато внезапно усетих, че натискът върху гърдите ми отслабна, последван от шумен трясък, когато Бъкстон се строполи на пода.

— Бъкстон — поде Лекси назидателно, втренчена в проснатото по лице тяло в краката ѝ. — Колко века трябва да минат, за да се научиш как да се отнасяш с един гост? И, Стефан, не се ли съгласи с мен, че човешката кръв не е за теб? Постъпката ти не е оправдана. — Лекси поклати глава като раздразнена учителка. — А сега, смятам да си допия кръвта на спокойствие. Дръжте се прилично момчета — додаде и излезе от стаята, понесла в ръка чашата с кръв.

Как можеше да си тръгне толкова безгрижно, след като знаеше, че някъде там брат ми е затворен и измъчван? Бях започнал да се осланям на Лекси за много неща и помощта ѝ за освобождаването на Деймън бе най-важната за мен сега.

Сякаш прочела мислите ми, тя се спря под арката, водеща към апартамента ѝ, и изгледа подред двама ни с Бъкстон.

— Ако и когато кажа, че трябва да помогнем на Деймън, ще го направим. Ясно ли е и на двама ви?

— Да, госпожице Лекси — промърмори Бъкстон, докато бавно се изправяше на крака.

Кимнах, едва сдържайки се да не се намръщя. Ако?

Бъкстон изскочи от стаята, но не преди да ми хвърли един последен кръвнишки поглед.

Внезапно къщата ми се стори твърде малка, сякаш стените, подовете и таваните ме притискаха от всички страни. С едно последно изръмжаване се изстрелях през вратата и поех обратно към „Лейк Роуд“.

20

На следващата сутрин се събудих от някой, който разтърсваше рамото ми.

— Махай се — промърморих, но разтърсването продължи с дразнеща настойчивост.

Отворих очи и осъзнах, че лежа близо до една от шатрите на шоуто на чудесата на Галахър.

— Тук ли си спал? — попита Кали, скръстила ръце пред гърдите си. Седнах и разтрих очи, замислен за предишната вечер. Бях се върнал в района на цирка, объркан и разстроен. Не знаех какво да правя и съм заспал тук.

— Добро утро, госпожице Кали — поздравих, пренебрегвайки въпроса ѝ. Станах и изтупах прахта от панталоните си. — С какво мога да ти помогна?

Тя сви рамене. Носеше розова памучна рокля, която подчертаваше тънката ѝ талия, а късите ръкави разкриваха обсипаните ѝ с лунички ръце. Цветът бе в контраст с разпуснатата ѝ червена коса и тя ми напомняше на дива роза.

— Шоуто ще има няколко дни почивка. Баща ми спечели толкова много пари, че иска следващото представление да е още по-велико. — Кали се усмихна. — Правило номер едно в шоу бизнеса: накарай ги да искат още.

— Как е Де... — вампирът? — попитах, като закрих с ръка очите си от слънцето. Въпреки че пръстенът ме предпазваше от агонията на слънчевите лъчи, слънцето ме караше да се чувствам разголен и тромав. Мракът бе мой съюзник, но на дневна светлина се налагате постоянно да внимавам да не се движа необичайно бързо, както и да не отговарям на въпроси, които беше невъзможно да съм чул. Както и да се контролирам и да не се поддавам на жаждата си за кръв.

Кали затъкна кичур от ръждивочервената си коса зад ухото.

— Предполагам, че вампирът е добре. Баща ми нареди на дресьорите си да се погрижат за него. Те не искат той да умре. Поне

засега.

Поне засега не беше голяма утеха, но все пак беше нещо. Означаваше, че все още разполагах с време.

Тя се намръщи леко.

— Разбира се, аз изобщо не смятам, че трябва да го оставят да умре. Това, което му причиняваме, както и на животните, с които се бие, е напълно варварско — промълви девойката тихо, сякаш говореше на себе си.

Думите ѝ ме накараха да вдигна бързо глава. Дали съчувстваше по-искрено на мъчението на Деймън, отколкото осъзнавах?

— Може ли да го видя? — попитах, изненадан от дързостта си.

Кали ме плесна по ръката.

— Не! Не и ако не си платиш като всички останали. Освен това той не е тук.

— О!

— О — рече тя, имитирайки ме. Сетне очите ѝ омекнаха. — Още не мога да повярвам, че си спал тук. Нямах ли си дом?

Срещнах открито погледа ѝ.

— Имах... разногласия със семейството си. — Не беше съвсем лъжа.

Шоуто на ненормалниците започваше да се пробужда. От палатката излезе силният мъж с мътни очи. Изведнъж се просна на земята и започна да прави лицеви опори. Гадателката се запъти към усамотената част от езерото с кърпа в ръка, несъмнено за да се измие, двама от пазачите здравеняци, онези в ролята на неизменно присъствие, наблюдаваха с любопитство двама ни с Кали.

Кали забеляза интереса им.

— Искаш ли да се поразходим? — попита и без да дочака отговор, ме поведе надолу по прашния път към края на езерото, подалеч от цирка. Взе един камък и го хвърли във водата. Той цопна с плясък.

— Никога не съм умеела да хвърлям камъни, така че да подскачат — заяви тя с толкова тъжен глас, че не се сдържах и гръмко се разсмях.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Кали и отново ме цапна по ръката. Ударът ѝ беше игрив, но около гривните, които носеше, бяха сплетени стръкове върбинка и допирът им до кожата ми

предизвика вълна от болка по цялата ми ръка. Тя отпусна ръка на рамото ми и смръщи загрижено чело. — Добре ли си?

Трепнах.

— Да — излъгах.

— Добре... — рече тя, но ме стрелна скептично с поглед. Наведе се, за да вземе друг камък и повдигна светлокафявите си вежди към мен, преди да го хвърли във водата. Той отново цопна кротко във водата.

— Пълна трагедия! — Взех един камък и го хвърлих. Камъкът подскочи пет пъти, преди да потъне.

Кали се засмя и запляска с ръце.

— Трябва да ме научиш!

— Трябва да извиеш леко китката си. И си избери плосък камък. — Посочих ѝ един кафяв камък с бял пръстен отгоре. — Ето — казах и го сложих в дланта ѝ. — Сега, извий леко китката си. — Докоснах предпазливо кожата ѝ, като се постарях пръстите ми да не закачат върбинката.

Тя затвори очи и хвърли камъка, който подскочи веднъж, преди да падне във водата. Размаха радостно ръце.

— Благодаря ти, Стефан — промълви с блеснали очи.

— Вече не съм ли „странник“? — подкачих я.

— Ти ме научи на нещо. Това означава, че сме приятели.

— Наистина ли? — Взех друг камък и го запратих към водата. Двамата с Деймън обичахме да хвърляме камъни в езерото близо до имението ни в Мистик Фолс. Намисляхме си желаниа и ги наричахме, че ще се сбъднат, ако отгатнем броя на подскоците на камъка.

Затворих за миг очи. *Ако подскочи пет пъти, ще успея да спася Деймън*, помислих си. Но този камък беше по-тежък и потъна само след два подскока. Поклатих глава, ядосан на себе си, задето се занимавах с толкова детска игра.

— И това ли е най-голямата ти грижа? Че не можеш да хвърляш камъни, така че да подскачат? — подразних я аз, опитвайки се да внеса безгрижна нотка в разговора ни.

Тя се усмихна, ала очите ѝ останаха тъжни.

— Не. Но не смяташ ли, че измислените проблеми са по-лесни за разрешаване, отколкото истинските?

— Да, така е — потвърдих тихо.

Слънцето вече бе изгряло, хвърляйки оранжеви отблясъци върху езерната повърхност. Няколко малки лодки плаваха във водата, а рибарите бяха хвърлили мрежите си. Вятърът свистеше покрай ушите ни, напомняйки ни, че макар слънцето да грееше, зимата вече бе на прага.

— Никога не съм говорила с никого за това. Правило номер две в семейство Галахър: не вярвай на никого — заяви тя.

— Баща ти изглежда доста строг — дръзнах да отбележа, усетил смущението й. — Може би е прекалено строг?

— Баща ми си е наред — тросна ми се Кали. Изглежда ме намръщено с ръце на кръста.

— Съжалявам. — Вдигнах ръце в знак, че се предавам. Осъзнах, че съм избързал. — Беше неуместно от моя страна.

Кали отпусна ръце.

— Не, аз съжалявам. Може би съм прекалено закрилнически настроена към него. Той е всичко, което имам.

— Къде е майка ти? — попитах.

— Умря, когато бях на шест — отвърна Кали просто.

— Разбирам — промълвих, замислен за моята майка. — Тежко е, нали?

Кали вдигна стрък трева от земята и започна да го къса с нокти.

— Опитвам се да бъда силна, но след като мама умря, татко се отдаде на работата.

— Струва ми се, че и ти правиш същото.

— Сега, след като представлението с вампира пожъна такъв успех, имам чувството, че нещата ще се променят за добро. Той лесно се възпламенява и колкото по-малко пари има, толкова по-бързо избухва.

При споменаването на вампирското шоу, изритах ядно камъните по брега на езерото. Няколко излетяха във въздуха и се приземиха във водата със силен плясък.

— Какво беше това? — попита Кали разтревожено.

Насилих се да се усмихна, да изглеждам спокоен... човек. В гнева си бях забравил да скрия Силата си.

— Подскачане на камъни за напреднали.

Кали повдигна вежди, сякаш искаше да ме предизвика, но вместо това каза:

— По-добре да се връщаме. Татко иска да се почисти терена.

Кимнах.

— Добра идея. — Останал насаме с Кали, много бързо губех контрол.

— Стефан — поде спътницата ми. — Мислех си... тъй като няколко вечери няма да има представления, ще може ли да ме изведеш и да ми покажеш града?

— Но аз не познавам града — изтъкнах. — Ти си била тук много по-дълго от мен.

Страните на Кали пламнаха като макове.

— Татко не ми позволява да напускам къщата, освен ако не е по работа. Но в Ню Орлиънс има толкова много интересни и вълнуващи места. — Погледна ме изпод дългите си мигли. — Моля те? Ще се чувствам в безопасност с теб.

Едва не се разсмях при иронията, криеща се в думите ѝ, но смехът заседна на гърлото ми. Кали грешеше: не беше сигурно доколко ще е в безопасност с мен, но можех да я използвам, за да гарантирам безопасността на брат си. В крайна сметка тя знаеше всичко за цирка на Галахър — включително и това къде баща ѝ държи Деймън.

— Добре, да го направим — съгласих се.

— О, ще бъде страшно забавно! — Кали плесна с ръце и се завъртя. — Да се срещнем в девет в парка в края на моята улица. — Повдигна се на пръсти и ме целуна.

Беше толкова близо, че направо чувах туптенето на сърцето ѝ до гърдите ми. Отдръпнах се рязко. Главата ми бумтеше, а челюстта ме болеше. Извърнах се с гръб към нея, когато кучешките ми зъби се удължиха. Наложих се пет пъти да поема дълбоко дъх, преди отново да се приберат.

— Добре ли си? — попита тя и сложи ръка на рамото ми.

Надянах усмивка на лицето си и се обърнах към нея.

— Просто съм развълнуван за довечера.

— Добре — кимна Кали. Докато се връщахме към цирка, си тананикаше весело.

Прокарах език по зъбите си. Истина беше: бях развълнуван за довечера. Но вълнението приличаше на желание, а както бях научил

след запознанството си с Катрин — желанието не водеше до нищо добро.

21

Прибрах се привечер и заварих Лекси приседнала на дивана, със скръстени пред гърдите ръце, а кракът ѝ потропваше нервно по пода. Приличаше на недоволна от децата си майка. Хюго и Пърси се бяха излегнали върху шезлонгите в другия край на салона. С облекчение забелязах, че Бъкстон го нямаше. Запитах се откога ме чакат.

— Виждам, че най-сетне си решил да се върнеш — отбеляза Лекси намръщено.

— Да — отвърнах, опитвайки се да потисна усмивката си.

— И нещо се е променило — додаде тя. Подуши въздуха. — Но не си се хранил и това е добре. — Свъси вежди.

— Здравейте — казах на Хюго и Пърси, пренебрегвайки думите на Лекси. Те ме погледнаха изненадано. Досега никога не си бях давал труд да говоря с тях.

— Здравсти — измърмори Пърси.

Хюго само продължи да се взира в мен.

Лекси продължи да ме съзерцава сърдито с ръце на кръста.

— Престани, Стефан. В тази къща нямаме тайни един от друг.

— Имам план как да освободя Деймън — заявих и трепнах, изненадан колко лекомислено прозвуча гласът ми.

— Това е страхотно! — плесна с ръце Лекси. — И как ще го направиш?

— Ами, въ, като начало ще отида на среща — признах си.

— На среща? — Веждите на Лекси се стрелнаха нагоре. — С кого?

Прокашлях се смутено.

— С Кали, дъщерята на Галахър.

— Имаш среща с човек?! — възкликна Пърси едновременно с Лекси, която избъбри:

— Имаш среща с Кали Галахър?

Вдигнах ръце отбранително.

— Тя поиска тази вечер да я разведа из града. А докато съм с нея, ще измъкна информация за Деймън. Тя е неподвластна на внушението заради върбинката, но има и други начини да накараш една жена да говори.

Пърси и Хюго се спогледаха. По лицата им като буреносни облаци преминаха изражения на неодобрение.

— Ако бях на твое място, не бих го направил — оповести Хюго. Погледнах го изненадано. Като се изключи нощта, в която ме намериха, сега за пръв път го чувах да говори.

— Съгласен съм. Ти ще поискаш да я убиеш или да я целунеш. И в двата случая нещата няма да свършат добре за теб — заключи Пърси. Думите прозвучаха абсурдно, изречени от кльощав вампир с бебешко лице.

— Те са прави — намеси се възбудено Лекси. — Научили са урока си по труден начин. Кой би могъл да предвиди какво ще се случи, когато останеш насаме с онова момиче, да не споменаваме какво би ти причинила тя. Видя къщата й... оръжията, с които разполага. Просто се притеснявам, че...

— Зная, зная. Аз съм млад, не мога да се контролирам и със сигурност ще допусна грешка — прекъснах я раздражено.

Лекси стана и впи поглед в мен.

— Всичко това е истина. Ти си силен, но се боя, че може да позволиш на емоциите да надделеят.

— Няма — възпротивих се. — Просто ще изляза с нея. И ще се опитам да узная нещо повече за Деймън. Ако искам да го спася — по мирен начин — тя е най-добрият ми избор.

Лекси стисна челюсти, после изпусна тежка въздишка.

— Само бъди внимателен.

— Щом ще ходиш на среща, не може да си облечен така — намеси се Хюго и се надигна от шезлонга си. — Пърси, донеси му да облече нещо по-прилично.

Пърси погледна умолително Лекси. Тя скръсти ръце.

— Какво? Чу го.

Пърси се надигна от дивана и се запъти към стълбите.

— Щом ще излизаш с дама, трябва да изглеждаш добре — обясни Хюго сърдито. — Лекси, май трябва да го заведеш на пазар.

— Да, утре вечер ще излезем, Стефан — кимна тя.

— Защо изведнъж станяхте толкова услужливи? — попитах подозрително Хюго.

Той се усмихна, разкривайки малките си зъби.

— Ако освободиш Деймън с помощта на човешко същество, няма да се наложи да се замесваме. А сега, върви да се обличаш!

Завъртях очи, но последвах Пърси нагоре по стълбите. Той ми даде бяла ленена риза и чифт черни панталони.

За миг ми се прииска да облека съвсем нови дрехи и да пригладя косата си назад с брилянтин. Но после си спомних какво бях казал на Лекси: в момента трябваше единствено да опозная Кали Галахър и след това да разбера кое е слабото място на Патрик Галахър.

Ала въпреки че тази вечер не спирах да си повтарям, че единствената причина да отида на тази среща е Деймън, не можех да не забележа, че в съзнанието ми постоянно изплуваше онзи миг, когато Кали ме целуна по бузата.

Опънах маншетите на грижливо изгладената бяла риза и закопчах сакото си. Когато завих зад ъгъла на „Лоръл Стрийт“, излъсканите до блясък медни копчета проблеснаха на светлината на уличните лампи.

Бях изтрил старателно лицето си, за да съм сигурен, че по устните ми не бе останала и капка кръв. Бях посетил моята барманка от заведението „Дами“, за да утоля глада си преди срещата с Кали. Кръвта на барманката беше сладка на вкус, като лилии, потопени в мед. В секундата, когато топлата течност докосна езика ми, сетивата ми се изостриха и светът доби по-резки очертания.

Сега цикадите пищяха в ушите ми, а уханието на рози нахлуваше в ноздрите ми, но стомахът ми беше спокоен, а вените — отмалели от задоволство. Бях готов за срещата с моята дама.

Паркът в дъното на улицата бе пълен с магнолии и стари брястове, а в средата имаше мраморен фонтан със скулптура на гола жена. През ромона на водата във фонтана дочух туптенето на човешко сърце.

— Ехо? — извиках.

— Стефан! — Кали пристъпи иззад каменната скулптура на ангел. Бледата светлина на газената лампа я освети. Косата ѝ, червена като пламък на потрепващата светлина, падаше на вълни по раменете. Беше облечена в семпла кремава рокля с дантелен корсаж и набрана пола с къдрички, която се спускаше елегантно по стройните ѝ, слаби крака.

Кръвта се разбушува в тялото ми.

— Какво? — изчерви се Кали, забелязала втренчения ми поглед.

— Приличаш... ами, на момиче — едва отроних. Беше красива.

— Брей! Благодаря. — Кали завъртя очи и се сгуши до рамото ми. — Свикнал си да ме виждаш само в работните ми дрехи. — Огледа ме. — Изглеждаш много добре.

Прокашлях се и придърпах яката на сакото. Внезапно дрехите ми се сториха неудобни и тесни, а нощният въздух твърде задушен. За миг се зачудих дали барманката не е имала нещо в кръвта си, което не ми понасяше.

— Благодаря — отвърнах официално.

— Стефан? — Кали вдигна очаквателно ръка.

— О, разбира се. — Тутакси протегнах своята. Обсипаната ѝ с лунички ръка се сгуши в дланта ми. Потръпнах и я нагласих така, че пръстите ѝ да се отпуснат върху ръкава на сакото ми.

— А сега накъде, госпожице Галахър?

Тя ме погледна с усмивка.

— Към „Бърбън Стрийт“, разбира се.

Кали ме поведе през калдъръмените странични улици. От балконите на къщите надничаха гардении. Импулсивно се протегнах, откъснах едно цвете и го затъкнах зад ухото ѝ. В Мистик Фолс имаше обичай да носиш цветя или малък подарък, когато посещаваш дама.

— Искаш ли да узнаеш една тайна? — прошепна Кали.

— Каква? — попитах с любопитство. Самият аз криех доста тайни. Но може би тази на Кали щеше да ме отведе при Деймън...

Тя се повдигна на пръсти и обви длан около ухото ми. Звукът от кръвта ѝ, пулсираща във вените под кожата ѝ, се усили десетократно. Стиснах зъби и напрегнах волята си докрай, за да прибера зъбите си.

— Има една малка гънка на ризата ти — прошепна момичето.

— О — промълвих и смутено пригладих плата. — Благодаря.

Кали се разсмя волно.

— Знаеш ли какво всъщност искам да видя? — попита и сграбчи ръката ми.

— Какво? — попитах, докато се опитвах да насоча цялата си енергия в заглушаването на звука от равномерните удари на сърцето ѝ.

— Бурлеска^[1]. Мадам Х дава представление, за което всички говорят.

Двамата вървахме през града покрай шумни тълпи и поклацащи се карети, докато накрая се озовахме в добре поддържан квартал, пред снежнобяла внушителна къща. Върху скромна табелка на вратата с черни букви бе изписано: „Мадам Х“, От всички прозорци струеше мека светлина, а каретите спираха една след друга пред входната врата.

От тях слизаха елегантно облечени пътници и потъваха във вътрешността на клуба.

Тутакси се паникьосах. Нямах никакви пари и бях облечен в ученически дрехи по модата от началото на века.

— Кали, мисля... — подех, опитвайки се да измисля някаква друга идея как да прекараме вечерта, когато вратата се отвори гостоприемно пред нас.

— Добър вечер. Гости ли сте на дома? — Очите на мъжа огледаха старите ми дрехи. Бях изключително неподходящо облечен за това място и го знаех. Но Кали сияеше.

— Да — заяви тя и изпъна рамене.

— Имената ви?

Внезапно помръкналото лице на Кали показваше, че не бе подозирала за съществуването на списък с гости. Пристъпих напред, обзет от ненадейно вдъхновение.

— Ние сме семейство Пикар. Реми и съпругата му Калиопи.

— Един момент, сър. — Мъжът, обут в домашни пантофи, се заклати с патешка походка до бюрото в коридора, за да потърси списъка с имената на гостите, който определено не съдържаше имената на господин и госпожа Пикар. Обърна листа, сетне отново го обърна.

— Какво правиш, Стефан? — прошепна Кали.

— Всичко е под контрол — отвърнах тихо. — Само се усмихвай и бъди красива.

Мъжът се върна с искрено притеснен вид.

— Ужасно съжалявам, сър, но името ви не е в списъка на гостите за тази вечер. — Огледа се, явно готов да повика охраната, ако предизвикаме неприятности.

Искам да ни пуснеш, без да задаваш повече въпроси, изпратих мислено послание на мъжа, концентрирайки цялата си енергия.

— Наистина бихме искали да влезем — заявих на глас, като се втрених настойчиво в очите му, без да обръщам внимание на любопитния поглед на Кали, който сякаш щеше да прогори гърба ми. — Сигурен ли сте, че не сте видели имената ни в списъка?

Очите на мъжа премигнаха.

Пусни ни, без да поглеждаш списъка.

— Знаете ли, вярвам, че може да съм видял имената ви. Всъщност, напълно съм сигурен, че ги видях. Семейство Пикар! Извинете ме. Грешката е моя. Оттук, моля — избъбри той с леко отсъстващо изражение на лицето. Поведе ни през големи двойни врати към разкошен салон. От тавана висяха кристални полилеи, а въздухът ухаеше на жасмин, магнолия и фрезии.

— Насладете се на престоя си при „Мадам Х“. Ако имате нужда от нещо, не се колебайте да ме уведомите — рече мъжът и се обърна.

— Благодаря — кимнах аз.

Кали просто стоеше и ме зяпаше с отворена уста.

— Как го направи?

Свих рамене.

— Просто го накарах да се усъмни в себе си. Не би искал да откаже на семейство Пикар, които и да са те. Освен това, ако имената ни бяха в списъка и той не ни беше пуснал, можеше да се оплачем на собственика. — Тайно в себе си ликувах. Силата ми се бе увеличила.

— Значи не за пръв път се промъкваш някъде неканен?

Стрелнах я дяволито.

— Ти най-добре би трябвало да го знаеш.

Тя се засмя, а аз внезапно я вдигнах и завъртях във въздуха. Хората се втренчиха в нас. Въпреки че пианистът свиреше весела мелодия в ъгъла, това не беше място, където се танцуваше. Вместо това гостите разговаряха, докато пушеха пури и отпиваха от чашите с шампанско.

— Познаваш ли някого тук? — попитах, докато минавахме покрай двойките, облечени в скъпи и елегантни тоалети.

Кали сви рамене и лека сянка помрачи лицето ѝ. Огледа се наоколо.

— Те всички мразят татко. Казват, че е юнионист, който се възползва от трагедията на Ню Орлиънс, за да натрупа пари. И може би са прави, но поне шоуто му не претендира да е това, което не е — завърши тя и вирна брадичка.

Пристъпих притеснено от крак на крак. Не правех ли и аз точно това? Преструвах се на някой, който не бях? Не можех да я погледна, защото се боях да не прозре лъжите ми, стаени в гълбините на очите ми.

Покрай нас мина сервитьор, понесъл поднос, отрупан с чаши с искрящо шампанско. Бързо взех две чаши.

— Наздраве — рекох и подадох едната на дамата си.

Докато отпивахме от пенливата течност, разговорите около нас продължаваха и с всяка изпита чаша ставаха все по-оживени и шумни. Движенията на мъжете ставаха по-дръзки, а жените се смееха с още по-голяма готовност.

— Баща ти готов ли е за следващото шоу? — попитах, като се постарях гласът ми да прозвучи нехайно.

— Предполагам.

— С кого ще се бие вампирът?

— Не зная — сви рамене Кали. — С крокодил или може би с тигър. Зависи с какво ще се сдобие татко за толкова кратък срок. Защо?

На свой ред аз свих неопределено рамене.

— Искам да заложа.

— Татко иска да е нещо евтино. Тревожи се, че хората няма да дадат много пари за друга борба с животно. Изглежда чудовището е много по-силно.

— О — промълвих, докато осмислях информацията.

— Но нека не говорим за работа. Тази вечер трябва да се забавляваме. Бог знае, че в нашия живот нямаме много радост и смях. — Гласът на Кали доби меланхолична нотка. — Като говорим за забавления — продължи тя и посочи към малката тълпа, която се изнизваше през двойните врати към дъното на клуба. — Мисля, че бурлеската е там.

— Да вървим тогава? — предложих й ръка аз.

Запълнена с дървени маси, задната стая беше по-малка, отколкото предния салон. Сцената беше в предната част на помещението, а мястото тънеше в полумрак, осветявано от свещи. Вместо да се присъединим към тълпата отпред, двамата с Кали се настанихме под голямото огледало в дъното на салона върху ниска пейка, тапицирана с кадифе.

След като всички заеха местата си, конференсието се качи на сцената. Изненадах се да видя, че е мъж, облечен във вечерен костюм и пелерина. Представях си, че комедийното представление ще е нещо по-шумно, с много артисти, музика и жени в оскъдни облекла.

— Добър вечер! Както всички вече сигурно сте чули, сред нас има вампир — обяви водещият с драматичен тон.

Сред публиката се разнесе сподавен смях. С ъгъла на окоето си погледнах към Кали. Дали това не беше някакъв капан? Дали тя знаеше какво бях аз? Но Кали се бе навела напред, сякаш хипнотизирана от думите на мъжа.

Конферансието се усмихна, опиващ се от напрежението.

— Да, вампир. На края на града, в онзи долнопробен цирк край езерото.

Прозвуча подигравателен смях. Кали не бе преувеличила, когато ми каза, че баща ѝ се ползва с лоша слава в този град. Обърнах се да я погледна. Макар че страните ѝ се бяха зачервили като косата ѝ, тя се вираше право напред, забила лакти в коленете си.

— И очевидци разказват, че Галахър е трябвало да го окове целия във вериги, за да не избяга. Но тук, при „Мадам Х“, вампирът дойде доброволно.

— Ако искаш, можем да си тръгнем — прошепнах.

Но Кали поклати глава и стисна ръката ми. Беше топла до студената ми кожа, но този път не я отблъснах.

— Не, искам да остана.

На сцената излезе слаб мъж в черна пелерина. Лицето му бе напудрено, а в ъглите на устните му се виждаха тънки линии от фалшива кръв. Усмихна се на публиката, разкривайки фалшиви зъби. Размърдах се на стола си.

— Аз съм вампир, а всички вие сте моята плячка! Елате при мен, красавици! — изкряка той, с престорено зловец глас, който ме накара да се свия на мястото си от неудобство. Вампирът започна да обикаля из сцената, оголил фалшивите си зъби, а очите му шареха из публиката. Жена в рокля с изкусна бродерия от перли се изправи от масата отпред и се запъти като в транс към сцената. На всяка крачка изпускате ниска въздишка.

— Очите на вампира са специални и той може да вижда през дрехите. И този вампир, госпожи и господа, много харесва това, което вижда! — Конферансието метна похотлив поглед към множеството.

Всички заръкопляскаха възторжено.

Погледнах отново към Кали. Дали е знаела, че това представление е за вампири?

— Но сега гладът на вампира се събуди. И няма да повярвате на какво е способен, за да го задоволи — продължи водещият, когато вампирът от сцената размахва ръце към жената, все едно дирижираше оркестър. В този момент засвири тромпет, отначало бавно, сетне все по-бързо и по-бързо. Жената имаше вид сякаш всеки миг ще се строполи върху сцената.

— Може би татко трябва да наеме учител по танци за нашия вампир — прошепна Кали, а дъхът ѝ опари бузата ми.

Тогава внезапно вампирът спря да маха с ръце. Музиката също секна, а жената се закова на място. Вампирът се наклони към нея, сграбчи ръкава на роклята ѝ и го скъса, разкривайки млечнобялата ѝ кожа.

— Настроени ли сте порочно тази вечер? — подвижна вампирът към публиката, размахвайки откъснатия ръкав. След това съдра и другия.

Стомахът ми се преобърна.

— Попитах, настроени ли сте порочно тази вечер? — извика отново мъжът и хвърли плата към публиката.

Тълпата завика въодушевено, докато танцьорката продължаваше да извива и кърши снага около „вампира“. Бавно започна да сваля дрехите си, една след друга, като запращаше копринен чорап или долна фуста към зрителите, докато накрая остана полугола.

Когато музиката отново зазвуча със забързан ритъм, тя бе останала почти без дрехи. Накрая се отпусна върху един стол на сцената, докато конференсието свали и последната ѝ дреха, принуждавайки я да се покрие с ръце.

— Тъй като той е звяр от ада, единственият начин да бъде спрян е да се прободете в сърцето. Но вампирите също така могат да бъдат държани настрана с кръст...

При тези думи танцьорката изигра пантомима, показвайки, че няма джобове, които да съдържат кол или кръст.

Свякох се в стола си, замислен за моите жертви. За Алис, Лавиния, медицинската сестра, чието име никога нямаше да узная. Нямаше нищо красиво или романтично в нападенията ми. Бяха бързи, кървави, смъртоносни. Бях ги убил, без да се замисля, със светкавична жестокост и жажда за още кръв.

— Добре ли си? — попита Кали.

За пръв осъзнах колко силно стискам ръката ѝ. Отпуснах дланта ѝ, а тя тутакси се сгуши по-близо до мен. Кръвта ѝ пулсираше като сладка музика в тялото ѝ, топлината ѝ уталожил гнева ми. Отпуснах се до нея, омиротворен от мелодичния ѝ глас, докато се смееше на представлението. Кали беше топла, мека и толкова жива. Исках този миг да спре, да трае вечно, да няма нищо друго освен мен, Кали и туптящото ѝ сърце. В този момент няхах нужда от нищо друго, нито от кръв, нито от сила, нито от Де...

Тялото ми се напрегна и аз се изправих в стола си. Какво правех? Нима бях забравил брат си, какво му бях сторил, при това толкова бързо?

Станах.

— Хей, ти, сядай! — излая някакъв глас зад мен.

— С-съжалявам. Трябва да вървя — смотолевих и се запрепъвах към вратата.

— Стефан, почакай! — извика Кали.

Но аз продължих да вървя, докато не излязох на улицата. Затичах се, за да избягам от нощното оживление и не спрях, докато не стигнах до брега на реката. Докато се взирах в отражението си в течащата вода, думите на Пърси отекнаха в главата ми: „Ти или ще поискаш да я убиеш или да я целунеш. И в двата случая нещата няма да свършат добре за теб.“

Беше прав. Защото наистина не знаех дали искам да целуна или да ухапя Кали. Знаех само, че я желая.

---

[1] Комична имитация, пародия, карикатура. — Бел.прев. ↑

9 октомври 1864

„Не би трябвало да имам сърце. Куршумът мина през него преди близо три седмици и през него никога вече нямаше да се изпомпва моя кръв. Единствената кръв, която сега течеше във вените ми, е на моите жертви. При все това нещо в Кали кара мъртвото ми сърце да потрепва и откраднатата кръв да пулсира в тялото ми.

Дали е истинско? Или е само спомен от нещо, което някога е съществувало? Веднъж Деймън ми каза, че войник, на който е била извършена ампутация, след като е бил ранен на бойното поле, се събужда с агонизираща болка в отрязания си крайник. Но докато тези момчета имат въображаеми ръце или крака, изглежда аз имам въображаемо сърце.

За краткия си престой в Ню Орлиънс научих много за Силата си. Тя ме движи, благодарение на нея съществувам, тя ме прави вампир. Но това не е единствената сила, която притежавам. Другата не е вълнуваща, възбуждаща или опасна. Тя е скучна и обикновена — да упражнявам контрол върху своята Сила. Трябва да се науча да потискам желанията си, да се приспособя към света на вампирите и да остана с Лекси.

Ала когато бях с Кали на представлението, сякаш моите две сили имаха противоположни цели и всяка заплашваше да унищожи другата във вътрешна схватка в мозъка ми.

Сега Кали постоянно присъстваше в мислите ми. Обсипаната ѝ с лунички кожа. Дългите ѝ мигли. Струящата енергия на усмивката ѝ. Не мога да не се възхищавам на начина, по който тя владееше своята сила. Как си бе извоювала уважение и подчинение от служителите на баща

си и как в същото време омекваше с мен, сгушваше се до гърдите ми, когато мислеше, че никой не ни гледа.

Припомних си преплетените ни ръце.

И всеки път, когато образът на Кали изникне в съзнанието ми, се проклинам. Би трябвало да съм посилен. Не бива да мисля за нея. Трябва да я изхвърля от ума си, за мен тя трябва да е едно глупаво малко момиче, което има късмет, че съм го оставил живо.

Но дълбоко в себе си, въпреки моята Сила, зная, че Кали има власт над мен — и моето въображаемо сърце.“

На следващата сутрин се върнах в цирка с една-единствена мисъл в главата: да освободя Деймън.

— Здравсти, приятел! — подвижна ми най-силният мъж на земята, Арнолд, когато се появих.

— Здравсти — промърморих.

Татуираната жена приближи зад него и ме изгледа озадачено. Без татуировките с индийско мастило тя всъщност беше доста хубава, с високи скули и големи, любопитни очи.

— Какво правиш тук?

В отговор само изсумтях.

— Сигурно искаш да се извиниш на Кали — заключи жената и посочи към едната страна на палатката.

Значи Кали вече бе разказала на приятелите си за катастрофалната вечер. Точно както се опасявах. Вървах, докато не я съзрях, коленичила над парче брезово дърво. Гащеризонът ѝ бе оплескан с боя, а червената ѝ коса бе вдигната нагоре и закрепена с тънка четка за рисуване с дълга дръжка. Надписът върху дървото гласеше:

„ДАЙ ПЕНИ И ВИЖ:
ИСТИНСКИ, ЖИВ, ГЛАДЕН ВАМПИР.
ВЛЕЗ, АКО СМЕЕШ!“

Под него се виждаше нескопосана рисунка на вампир: дълги зъби, кривогледащи очи, струйки кръв от двете страни на устата му. Чертите му бяха на Деймън, но беше ясно, че Кали е почерпила голяма част от творческото си вдъхновение от бурлеската от предишната вечер.

Вдигна глава и ме видя, че я зяпам. Устата ѝ издаде едно „О“ и тя изпусна четката върху платното. Върху лицето на Деймън се образува голямо черно петно.

— Виж какво направих заради теб! — избухна тя.

Пъхнах ръце в джобовете си и подуших незабележимо въздуха за следа от Деймън.

— Съжалявам.

Кали въздъхна раздражено.

— Не ми трябва извиненията ти. Просто искам да престанеш да ме разсейваш, за да си свърша работата.

— Искаш ли да ти помогна да поправим рисунката? — Думите изскочиха от устата ми, преди да успея да ги спра. Те увиснаха за миг помежду ни — явно и двамата бяхме изненадани от предложението ми.

— Да поправим рисунката? — отекна гласът на Кали и тя сложи ръце на кръста си. — Правилно ли чух? Да поправим *рисунката!*

— Да — смънках аз.

— Осъзнаваш ли, че миналата нощ ме остави да се прибера сама у дома, без никакво обяснение? — Брадичката ѝ бе вирната нагоре, а стойката — нападателна, но долната ѝ устна трепереше и аз виждах, че е наранена.

— Кали — подех. В главата ми нахлуха един куп извинения. _ Аз работя за баща ти. Не бива да излизам тайно с теб. Ти си само едно момиче, а аз съм вампир..._ Въпреки че една част от мен ѝ беше бясна, задето позволяваше на баща си да разкарва Деймън като някакъв добитък, да го кара да се бие едва ли не до смърт, друга част осъзнаваше, че тя има много слабо влияние върху баща си, приблизително колкото и аз бях имал върху моя. Ала в момента мислех единствено как да накарам долната ѝ устна да спре да трепери.

— Така е по-добре — измърморих, докато въртях пръстена около пръста си.

Кали поклати глава и заби дървения край на четката в земята. Тя остана там, сякаш беше малко знаме, символ на капитулация след

битка.

— Не са нужни никакви обяснения. Познаваме се само от седмица. Не ми дължиш никакви обяснения. Това им е най-хубавото нещо на странниците: не им дължиш нищо — отсеке тя.

Залюлях се на пети. Помежду ни се възцари тишина. Образът на Деймън ме гледаше, сякаш се присмиваше на безсилието и некадърността ми.

— Е, няма ли да се захванеш с работа? — попита тя. — Или ние ти плащаме, за да се мотаеш наоколо?

Преди да се обърна, за да си тръгна, Джаспър изскочи от малка, черна палатка в края на цирка.

— Нуждаем се от допълнителна помощ!

Зад него се влачеше дългнест мъж, притиснал ръка към гърдите си.

Кали скочи на крака.

— Какво се е случило?

Мъжът протегна ръка и по земята закапа кръв. Извърнах очи. При все това остра болка прониза челюстта ми и аз усетих как зъбите ми се удължават.

— Вампирът ще се бие днес. Нуждаем се от повече мъже — изрече Джаспър задъхано, когато погледът му се спря върху мен.

— Стефан — каза Кали с тон, който не беше въпрос.

Джаспър и другият мъж се вторачиха в мен.

— Ами тогава ела, новако. Покажи ни, че те бива и че Галахър не е сбъркал, като те е наел — заяви Джаспър и посочи с брадичка към палатката.

— Разбира се — кимнах, докато в главата ми се оформяше план. Различавах четири отделни пулсиращи сърца в палатката. Естествено там щеше да има огромно количество върбинка, но аз се хранех редовно и можех да надвия мъжете. С четирима щях да се справя, но с петима... Извърнах се към Джаспър. — Защо вие двамата с Кали не се погрижите за ранения, а аз да отида при останалите в палатката?

— *Идвам, братко* — додадох тихо.

Кали присви очи към мен.

— Каза ли нещо?

— Не — отвърнах припряно.

Джаспър пристъпваше от крак на крак, докато ме оглеждаше преценяващо.

— Кали ще се погрижи за Чарли, а аз ще се погрижа за теб. Ще те науча на някои номера как да се оправяш с чудовището. — Тупна ме по гърба и ме побутна към палатката.

С всяка стъпка мирисът на върбинка ставаше все по-силен, смразявайки кръвта във вените ми.

Двамата влязохме в палатката. Вътре беше горещо и тъмно, а вонята на върбинка направо ме задушаваше. Беше нужна всяка частица от силата ми, за да не се превия на две и да не закрепя от болка. Насилих се да отворя широко очи и погледнах към брат си, който бе прикован в ъгъла. Четирима мъже опъваха веригите, опитвайки се да го удържат на място.

В мига, в който ме видя, лицето на Деймън светна.

— *Добре дошъл в ада, братко* — прошепна, като устните му помръднаха едва доловимо, докато погледът му оставаше прикован в мен. После се обърна към Джаспър. — Значи, Джас — заговори с любезен тон, сякаш бяха двама мъже, увлечени в приятелски разговор в кръчмата, — си намерил нов глупак да ти върши мръсната работа. Е, ела, братко. Да видим дали можеш да ме понижеш.

— Повече лае, отколкото хапе — успокои ме Джаспър, като ми протегна кола. От зловонието, което се разнасяше от него, заключих, че е бил киснат в отвара от върбинка.

— Дай ми ръкавиците си — заявих авторитетно. Докосването до дървото щеше тутакси да ме издаде.

— Няма да те предпазят кой знае колко. Онези зъби могат да пробият всичко — възрази Джаспър.

— Просто ми ги дай — процедих през стиснатите си зъби. Деймън ни наблюдаваше внимателно, явно наслаждавайки се на затрудненото ми положение.

— Добре, щом така ще се чувстваш по-спокоен...

Джаспър сви рамене и ми подаде кожените си ръкавици. Сложих ги на ръцете си и взех кола от Джаспър. Ръцете ми леко трепереха. Как можеше нещо толкова леко да е толкова смъртоносно?

Деймън се изкиска тихо.

— Това ли е най-доброто, което успяхте да намерите? Та той всеки миг ще припадне от страх.

Метнах му свиреп поглед.

— *Опитам се да те спася* — прошепнах.

Брат ми изсумтя презрително.

— *Моля те* — добавих.

— *Молиш ме за какво?* — попита той, като уви веригите около ръцете си.

— Моля те, позволи ми да те спася.

— *Съжалявам. Не мога да ти помогна в това начинание* — отвърна той, преди да дръпне веригите. Двамата пазачи паднаха изненадани на земята.

— Направи нещо! — изграчи Джаспър. — Трябва да го прободеш, за да разбере къде му е мястото.

— *Слушай шефа си* — подсмихна се Деймън подигравателно. — *Бъди мъж и ме понижи. Истинският мъж не се бои от кръвта, нали така?*

Джаспър се наведе и грабна един кол от земята.

— Хайде, момче, заслужи си заплатата — подкани ме и ме побутна напред с върха на кола. Ахнах. Цялото ми тяло бе пронизано от остра болка, сякаш ме бяха докоснали с нажежено желязо.

Деймън отново се засмя.

Платницето на входа на палатката се отметна и Кали надникна вътре.

Погледнах я обезумяло.

— Кали, не бива да си тук!

Двамата с Деймън се втрениха слисано в мен. Сковаваща болка се разпростираше през крайниците ми. Върбинката, сърцето, коловете...

В този миг, само с едно рязко дръпване, Деймън се освободи от веригите и скочи към Кали. Тя изпищя, а Джаспър се хвърли, за да я заслони с тялото си.

Времето сякаш спря и без да мисля, забих кола си в корема на Деймън. Той изохка и падна назад, а от раната рукна кръв.

— *Казах, моля те!* — изсъсках тихо с глас, който само Деймън можеше да чуе. Кали се бе свила до платницето на входа, а очите ѝ бяха широко отворени, докато ги местеше от мен към Деймън.

Деймън вдигна глава. Дишането му излизаше на накъсани хрипове, докато измъкваше кола от стомаха си. Тогава чух най-тихия,

прегракнал шепот, въпреки виковете на Джаспър и дресьорите, които се спуснаха да оковат отново брат ми.

— *Трябва да знаеш, че твоят ад тепърва започва, братко.*

Хукнах към езерото. Звукът от забиването на кола в плътта на Деймън отекваше в съзнанието ми. Щом стигнах до брега, се втренчих в отражението си във водата. Лешниковите ми очи се взряха в мен, устните ми бяха стиснати в тънка линия. Сграбчих един камък и го запратих гневно в езерото. Вълните разпръснаха образа ми на хиляди късчета.

Част от мен искаше да скочи в езерото, да плува до другия му край и никога повече да не се върне обратно. Да върви по дяволите Деймън, щом толкова много копнееше за смъртта. Но без значение колко много исках той да умре, не бих могъл да го убия. Въпреки всичко, ние бяхме братя и аз исках — *имах нужда* — да направя всичко, което беше по силите ми, за да го спася. В крайна сметка кръвта вода не става. Засмях се горчиво, когато се замислих за по-дълбокия смисъл на метафората. Кръвта беше много по-непонятна, много по-разрушителна, много по-опустошителна от водата.

Отпуснах се върху мръсния пясък на брега на езерото, докато лъчите на ноемврийското слънце струяха върху мен. Не знаех колко дълго съм стоял така, преди да доловя приглушените стъпки, от които земята под мен вибрираше.

Въздъгнах. Не знаех какво се бях надявал да намеря идвайки при езерото, но моят покой и тишина бяха разрушени, когато Кали се отпусна до мен.

— Всичко наред ли е? — попита тя и хвърли един камък, който цопна във водата. Не извърна лице към мен.

— Аз само... би ли ме оставила сам? — промърморих. — Моля те.

— Не.

Надигнах се и я погледнах право в очите.

— Защо не?

Кали стисна устни. Челото ѝ се бе сбърчило, сякаш обмисляше сложен проблем. Тогава, колебливо, протегна тънкото си кутре и го

прокара по повърхността на пръстена ми с лапис лазули.

— Чудовището има същия пръстен — отрони тя.

Главата ми подскочи ужасено. Как можах да забравя за пръстените?

Кали се прокашля.

— Вампирът, той... твой брат ли е?

Кръвта ми се смрази и аз скочих на крака.

— Не, Стефан! Остани. — Зелените очи на Кали бяха огромни, страните ѝ аленееха. — Моля те. Просто остани. Зная какъв си и не се страхувам.

Отстъпих назад. Дишах бързо и накъсано. Главата ми се въртеше, имах чувството, че всеки миг ще повърна.

— Как можеш да знаеш какво съм и да не се боиш от мен?

— Ти не си чудовище — рече тя просто и също се изправи.

За миг двамата стояхме там, не говорехме, едва дишахме. Една патица се изви над езерото. В далечината изцвили кон. Мирисът на бор погъделичка носа ми. Забелязах, че Кали бе махнала всички стръкове върбинка от косата си.

— Как можа да го кажеш? — изумих се. — Бих могъл да те убия на мига.

— Зная. — Тя впи поглед в очите ми, сякаш търсеше нещо. Навярно душата ми. — Тогава защо не си го направил? Защо не ме убиеш сега?

— Защото те харесвам — промълвих, изненадан от думите си.

По устните ѝ пробяга усмивка.

— Аз също те харесвам.

— Сигурна ли си? — Сграбчих китките ѝ и тя леко се отдръпна. — Защото, когато те докосна, не зная дали искам да те целуна или... или...

— Целуни ме — прошепна тя задъхано. — Не мисли за другото.

— Не мога. Ако го направя, няма да се задоволя само с целувка.

Кали приближи към мен.

— Но ти ме спаси. Когато твоят... брат се нахвърли върху мен, ти го прониза. Ти прониза собствения си брат. Заради мен.

— Само в корема, не и в сърцето — изтъкнах.

— Все пак. — Отпусна ръка на гърдите ми, точно там, където би трябвало да е сърцето ми. Сковах се, опитвайки се да не вдъхвам

уханието ѝ.

Преди да реагирам, Кали извади игла от джоба си и прободете показалеца си. Смразих се.

Кръв.

Само една капка, като рубин, искреше на върха на пръста ѝ.

Господи, кръвта на Кали. Ухаеше на кедрово дърво и на най-сладкото вино. Лицето ми плувна в пот, а дишането ми се учести. Сетивата ми се изостриха, а зъбите ми запулсираха. В очите на Кали се мярна страх, струеше от тялото ѝ.

И изведнъж зъбите ми се прибраха. Отстъпих назад. Дишах тежко.

— Виждаш ли, ти не си чудовище — заяви тя твърдо. — Не си като него.

Изви се вятър и косата на Кали се накъдри зад нея като вълните в езерото. Тя потрепери, а аз приближих към нея.

— Може би — прошепнах в ухото ѝ, опиянен от уханието ѝ. Устните ми бяха на сантиметри от врата ѝ. Не бих могъл да ѝ призная колко живота бях отнел, как Деймън мислеше, че аз съм чудовището. — Но той е мой брат. Аз съм виновен, че е тук.

— Искаш ли да ти помогна да го освободиш? — попита тя решително, сякаш през цялото време бе знаела, че разговорът ще стигне дотук.

— Да — отвърнах просто.

Кали задъвка устната си, докато си играеше с кичур от косата си, като го увиваше и развиваше около пръста си.

— Но не си длъжна. — Избягвах очите ѝ, за да съм сигурен, че не въздействах върху волята ѝ.

Тя се втренчи изпитателно в мен, сякаш лицето ми бе шифър, който трябваше да разгадае.

— Нека се срещнем след два дни в полунощ — промълви накрая. — Тогава ще преместят Деймън на тавана.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Да.

— Благодаря ти. — Обхванах лицето ѝ в шепите си, наведох се и притиснах чело о нейното. И после я целунах.

Докато стояхме така, длан до длан, гръд до гръд, бих могъл да се закълна, че сърцето ми отново оживя, туптейки в идеален синхрон с нейното.

Когато се върнах във вампирската къща, луната висеше високо в небето. Лекси се бе излегнала върху дивана със затворени очи, заслушана в Хюго, който свиреше на пианото. Пианото бе толкова разстроено, че това, което се предполагаше, че е революционен марш, звучеше повече като погребална песен. При все това, не можах да се удържа, дръпнах Лекси и я завъртях в импровизиран танц.

— Закъсна — отбеляза тя, като се измъкна от ръцете ми. — Или си имал друга среща?

— Или е убил още хора? — подхвърли Бъкстон, влизайки в стаята.

— Да не си влюбен? — попита Пърси, опря лакти върху коленете си и ме погледна завистливо от масата в ъгъла, където подреждаше пасианс. Пърси обичаше жените, но с детската си физиономия приличаше на петнайсетгодишно момче и доста често жените, които му харесваха, смятаха, че Лекси му е майка. Бях благодарен, че бях превърнат във вампир на моята възраст.

Поклатих глава.

— Не съм влюбен — заявих, питайки се дали не го казвам, за да убедя себе си. — Но свиквам с шоуто на чудесата. Мисля, че Ню Орлиънс ще ми хареса.

— Страхотни новини — подметна Бъкстон язвително.

— Бъкстон! — Лекси го изгледа укорително, преди да насочи вниманието си отново към мен. — Забрави ли за нашите планове?

Опитах се да си спомня, но накрая поклатих глава.

— Съжалявам.

Лекси въздъхна.

— Спомни си — ще те водя на пазар. Може и да съм вампир, но все още притежавам женска суетност и просто не ми отива да съм заобиколена от зле облечени мъже. Какво ще си помислят съседите? — засмя се, развеселена от шегата си.

— О, да. — Пристъпих към стълбите. — Може ли да отидем утре? Уморен съм.

— Говоря сериозно, Стефан — рече Лекси и улови ръката ми. — Нуждаеш се от дрехи, това е нещо като традиция. Заведох онези двама господата, за да им изберем дрехи и виж ги сега — добави тя и кимна гордо към Бъкстон и Хюго. Явно се гордееше с работата си. И имаше защо. Бъкстон със синьото си сако с висока яка и Хюго с елегантно ушитите си панталони наистина *изглеждаха* много хубави. — Освен това, нямаш избор — смигна ми закачливо Лекси.

— Нямам ли?

— Не. — Моята покровителка отвори вратата със замах. — Момчета, ние излизаме. Когато се върнем, няма да познаете Стефан, ще бъде истински красавец!

— Довиждане, *красавецо!* — подвикна Бъкстон саркастично, когато вратата се затвори.

Лекси поклати глава, но на мен не ми пукаше. Странно, но започвах да свиквам с Бъкстон. Той беше нещо като брат. Брат с потенциално избухлив характер, но вече започвах да се справям с него.

Двамата с Лекси поехме в студената нощ. Забелязах, че спътницата ми ме поглежда крадешком и се питах какво ли вижда.

Имах чувството, че живея три различни живота: в единия бях лоялен брат, в другия бях член на клуб, който не разбирах, а в третия бях млад мъж, доверил се на човешко същество — жена, заради която пронизах собствената си плът и кръв. Бедата беше, че не знаех как да съчетая без проблеми и трите си живота.

— Много си мълчалив — отбеляза Лекси. — И — подуши въздуха — не си пил човешка кръв. Гордея се с теб Стефан.

— Благодаря — промърморих. Знаех, че нямаше да се гордее с мен, ако ѝ разкажа разговора си с Кали. Щеше да заяви, че съм твърде импулсивен, твърде наивен, че съм направил огромна грешка, като съм разказал тайната си на Кали. Макар че не ѝ бях казал кое знае колко, по-скоро бях потвърдил удивително точните ѝ подозрения.

— Стигнахме. — Лекси спря пред обикновена дървена врата на „Дафни Стрийт“. Извади от джоба си тънка метална кукичка и я пъкна в ключалката на предната врата. Завъртя я няколко пъти, след миг се чу изщракване и вратата се отвори.

— А сега, магазинът е отворен за пазаруване — разпери широко ръце спътницата ми и кацна върху един твърд кожен диван. — Избирай.

Десетина манекена с изпъчени гърди изпълваха магазина. Единият, в сако от туид, бе повдигнал ръка, сякаш за поздрав, докато друг с моряшко кепе на главата, засенчваше очите си с ръка все едно се вираше в безкрайната морска шир. Топове с фини и скъпи платове бяха подпрени на задната стена, а под стъклената витрина на един щанд блестяха копчета за ръкавели, подредени в редица. Купчини с ризи конфекция сякаш наблюдаваха мълчаливо тъмния магазин, а няколко вратовръзки и шалчета се бяха изсипали от едно чекмедже.

Лекси скръсти глезените си под полите на роклята и впери поглед в мен. Върху лицето ѝ се изписа изражение на гордост, когато свалих палтото от камилска вълна от манекена и го наметнах на раменете си.

Застанах сковано и зачаках одобрение, както правех, когато пазарувахме с майка ми.

— Е, не мога да кажа нищо, когато си застанал така вдървено. Разходи се малко. Почувствай дрехата — махна Лекси нетърпеливо с ръка.

Завъртях очи, но закрачих из салона, подражавайки на богатите мъже, които срещнахме с Кали на бурлеската. Протегнах ръка към Лекси с префърцунен жест.

— Един танц? — попитах с пресилен британски акцент.

Тя поклати глава, а очите ѝ блеснаха развеселено.

— Добре, разбрах. Прекалено е контешко. Какво ще кажеш за онова там? — наклони брадичка към манекена в черни панталони и сиво сако с червени кантове. Свалих своето сако и го облякох.

Лекси кимна, но погледът ѝ доби отнесено изражение.

— За какво мислиш? — попитах я.

— За брат ми — отвърна тя.

Замислих се за момчето от портрета, чиито очи толкова много приличаха на тези на Лекси.

— Какво за него?

Лекси вдигна от пода една сребриста вратовръзка и я прокара между пръстите си. Когато заговори, не ме гледаше.

— След като родителите ни умряха, започнах да излизам с едно момче, което беше вампир. Той ме попита дали искам да живея вечно. Разбира се, аз исках, защото бях млада, а кой не би желал да остане млад и красив завинаги? Освен това, ако станех вампир, никога нямаше да напусна Колин. Той вече бе изгубил толкова много и аз си мислех, че... ами, поне няма да изгуби мен.

— Колин вампир ли беше?

Лекси разви вратовръзката и я размаха като камшик.

— Никога не бих причинила подобно нещо на някого, когото обичам.

В съзнанието ми се мярна образът на Деймън и как го насилвам да пие от Алис, барманката от кръчмата в родния ни Мистик Фолс. Сведох поглед. Не исках Лекси да усети какво съм причинил на някого, когото обичах.

— И какво се случи?

— Хората станаха подозрителни. Тогава не знаех колко внимателни трябва да бъдем. Брат ми растеше, а аз си оставах все същата. Хората започнаха да се чудят. След това устроиха хайка и нашата къща бе подпалена. Иронията е, че аз избягах, а Колин не успя. А той беше невинен. Беше само на шестнайсет.

— Съжалявам — промълвих накрая. Опитах се да си представя Лекси като човешко същество, облегната на ръката на мъжа, който ѝ бе обещал света, също както Катрин го бе обещала на мен. Представих си как я отвлича в някоя тъмна алея, отначало смуче съвсем малко кръв, кара я да пие неговата, сетне я пронизва в сърцето, за да завърши трансформацията.

Лекси махна с ръка, с което прогони образа си на млада девойка.

— Не съжалявай. Беше преди повече от век. И без това вече щеше да е мъртъв. — Огледа ме преценяващо. — Това сако ти стои добре.

— Благодаря — отвърнах. Внезапно си припомних разговора с Кали и стомахът ми натежа като олово. — Имам план как да спася Деймън — изтърсих.

Главата на Лекси подскочи и очите ѝ блеснаха.

— Какво?

— Утре вечер. Кали ще ми помогне. — Очите ми срещнаха тези на Лекси. — Деймън е върнат на „Лоръл Стрийт“. Баща ѝ ще отсъства

от къщата, ще играе на карти, така че ние през това време ще освободим Деймън.

— Казал ли си на Кали какво си? — попита тя с нисък и твърд глас.

Задъвках палеца си.

— Не.

— Стефан!

— Тя сама се досети — опитах се да се защитя. — И аз ѝ вярвам.

— Вярваш ѝ! — избухна тя. Толкова рязко се изправи, че диванът се прекатури. — Ти не знаеш значението на тази дума. Кали е дъщеря на Патрик Галахър, който съвсем наскоро принуди брат ти да се бие с планински лъв в двубой на живот и смърт. Откъде знаеш, че това не е някакъв план, за да заловят и теб?

— Да не мислиш, че съм глупак? — ядосах се и пристъпих към Лекси. — Може и да съм млад, но инстинктите ми са добри.

Лекси изсумтя презрително.

— Имаш предвид същите инстинкти, благодарение на които се озова в месарница, заобиколен от три вампира? Същите инстинкти, заради които уби онази девойка във влака?

— Да, но все още съм цял и невредим, нали така?

— Благодарение на мен! И на момчетата в къщата. Но няма да ти позволя да ни въвлечеш в конфликт тъкмо с Патрик Галахър.

— Никой в нищо не възнамерява да те въвлеча! — извиках с нотка на разочарование в гласа. — Само защото си оставила брат си да умре, не означава, че и аз ще оставя моя! Поне това му дължа.

— Ти си неблагодарно дете! — извика Лекси и ме блъсна с всичка сила към високото огледало със златна рамка. Паднах и то се разби на хиляди късове. Едно голямо парче ме поряза доста дълбоко по ръката, но изобщо не почувствах болка. Вместо това бях слисан от силата на Лекси. И преди я бях виждал, но никога досега не я бях изпитвал върху себе си.

Лекси се надвеси над мен със святкащи очи.

— Трябва да научиш къде ти е мястото и то много бързо. Ти си вампир. Вампирите не общуват с човешки същества.

Скочих на крака и я отблъснах от мен. Тя прелетя през магазина и падна върху топовете плат.

— Този вампир обаче го прави, щом това е нужно, за да спаси Деймън — изръмжах. След това излязох от магазина и потънах в нощта.

Отново прекарах нощта край езерото, но този път не спях. Вместо това седях на брега, заслушан в звуците на света около мен, сякаш бях част от публиката на музикално представление. Жабите крякаха мелодично, издувайки гордо гърди. Риби изплуваха на повърхността на езерото, за да лапнат някоя водна мушица или комар, а после се гмурваха в глъбините му с мек плясък на опашките. Птици летяха в небето, а малки животинчета шумоляха в тръстиките, преследвайки се едно друго или дебнейки поредната си плячка.

После настъпи грандиозният финал, когато слънцето — огромно трептящо огнено кълбо — се възцари на небето като могъщ крал, господстващ над подчинената Земя.

Седях там, и наблюдавах единственото нещо, което можеше да ме убие мигновено, ако не беше пръстенът, който Катрин ми бе дала, и по тялото ми се разливаше усещане на покой и омиротворение. Светът беше красив и вълшебен, а аз бях щастлив, че все още съм част от него.

Грабнах един идеално кръгъл и плосък камък, изправих се и погледнах към водата. Сетне затворих очи. *Ако подскочи четири пъти, всичко ще бъде наред.* Извих ръка в широка дъга и хвърлих силно камъка. Един... два... три...

— Четири подскока! Впечатляващо! — отекна радостен възглас, последван от въодушевено ръкопляскане.

Извърнах се и Кали се хвърли в прегръдките ми.

— Добро утро! — засмях се и я завъртях във въздуха.

— В добро настроение си — отбеляза тя с усмивка.

— Да. И всичко е благодарение на теб.

Тя мушна ръката си в моята.

— В такъв случай, зная точно как ще ми се отблагодариш!

Усетих пулса ѝ през сакото си, а уханието на кръвта ѝ бе почти неустоймо. Но камъкът бе подскочил четири пъти, затова се наведох и само я целунах.

Прекарах деня заедно с Кали, след това отново спях край езерото. Когато на следващия ден се прибрах по здрач у дома, намерих купчина дрехи, включително черните панталони и сивото сако, които бях пробвал пред Лекси, на пода в стаята ми. Върху купчината имаше бележка, написана с удебелени букви.

Следвай сърцето си. Щастлив си, че още го имаш.

Вдигнах купчината, едновременно трогнат, облекчен и малко натъжен.

Преоблякох се със синя памучна риза на тънки райета и бели панталони и пригладих косата си назад пред огледалото. Приличах на млад мъж, приготвящ се за романтична среща с хубаво момиче. Как ми се искаше всичко да е толкова просто.

Прокраднах се на долния етаж, като очаквах някой да изскочи от сенките и да ме спре — да ми каже, че планът ми никога няма да проработи. Но изминах целия път до долу, след това прекосих кухнята и излязох през задната врата, без нищо да се случи.

Когато излязох, извървах пеша трите километра до „Лоръл Стрийт“, пъхнал ръце в джобовете и подсвирквайки „Боже, спаси Юга“. Спрях, за да откъсна бяла магнолия от храста пред светлокафявата къща в дъното на улицата на Кали.

— Стефан! — долетя до мен настойчив шепот иззад дървото в края на алеята за карети на имението на Галахър.

Кали излезе от сянката му. Косата ѝ бе разпусната и се стелеше по гърба ѝ.

Беше облечена в бяла нощница, украсена с дантела на дупчици, също както първия път, когато я видях, само че този път стоеше достатъчно близо, за да забележа, че въпреки дебелия сив вълнен шал, с който се бе наметнала, под нощницата си не носеше долна фуста. Извърнах се, внезапно почувствах се засрамен.

— Стефан — промърмори Кали и докосна леко ръката ми. — Готов ли си?

— Да — отвърнах, откъснах цветето и го затъкнах зад ухото ѝ.

Тя се усмихна.

— Ти си такъв кавалер.

— А ти си красива. — Протегнах се, за да отметна кичур коса. Къдриците ѝ бяха меки като листенца на роза и ухаеха на мед. Исках

да остана така завинаги, загледан в белите облачета, които се образуваха във въздуха, докато дишаше.

— Кали... — подех, когато камбаните от църквата в далечината внезапно забиха в мразовитата нощ. Дванайсет звъна. Полунощ. Часът на вещиците.

— Време е — промълви тя. — Смяната на Джаспър е до 12,30, но ще му кажа, че си дошъл да го смениш по-рано. Това ще ни спечели малко време. Докато се появи вторият пазач, ти отдавна ще си си отишъл. Но трябва да побързаме. — Звучеше много уверено, но треперещата ѝ долна устна издаваше чувствата ѝ. Исках да я грабна в прегръдките си, да я отнеса в леглото, да я завия и да прошепна „сладки сънища“ в ухото ѝ. Но аз, вампирът, се осланях на това дете да ме закриля.

Кали сплете пръсти сякаш в мълчалива молитва. После кимна и се усмихна тъжно.

— Не се страхувай — отрони и притисна длан в моята. Но по пулса на китката ѝ усетих как сърцето ѝ препуска бясно.

Тя ме поведе през желязната порта, покрай чакълена аля и накрая отвори една обикновена врата отстриани на къщата.

— Тихо — нареди ми Кали, докато очите ми привикваха с мрака. За разлика от останалата част на къщата, с полирания ѝ мрамор и излъсканите до блясък дъбови повърхности, този вход беше скромнен, предназначен за прислугата, за да имат лесен достъп до килера за провизии на тавана, без да се смущават обитателите на дома. Пред нас се изви стръмна стълба, направена от груби орехови греди. Кали наклони глава, заслушана в нещо. Аз също се ослушах, макар че мислите ми бучаха прекалено шумно, за да различа конкретни думи.

Внезапно чух скърцащ звук откъм етажа над нас. Кали ме погледна; тя също го бе чула.

— Джаспър — обясни ми. — Трябва да се качваме. — Пое нагоре по разнебитената стълба, а аз я последвах колкото се може по-безшумно. Когато стигнахме до напукана врата, боядисана в бяло, тя почука — две бързи почуквания, последвани от пауза и после още едно.

Ключалката изщрака, после чухме стържене на метал в метал, когато Джаспър дръпна резето. Накрая отвори вратата, като застана така, че да не може да се вижда стаята.

— Я виж ти! Кали и мъжът, който прободде вампира, а след това побягна, уплашен за живота си. На какво дължим тази чест? — посрещна ни със зловна нотка в гласа Джаспър и ни изглежда подозрително. Пристъпих притеснено от крак на крак, опитвайки се да надникна в стаята.

— Здравей, Джаспър — рече Кали, мина покрай него и ми даде знак да я последвам. В тъмнината различих само голямата клетка в ъгъла. Вътре се виждаше неподвижна, голяма купчина. — Татко има нужда от теб. Чака те в кабинета. Стефан ще остане, докато дойде смяната ти.

— Да се срещна с Джаспър в кабинета? — избумтя висок глас. — Но аз съм тук.

Замръзнах. *Галахър.*

Бащата на Кали седеше зад паянтова маса зад вратата, а пред него лежаха карти, подредени като ветрило. В средата на масата проблясваше пламъкът на една свещ.

— О, татко — изкиска се Кали. Прозвуча пресилено и не на място. — Сигурно съм се объркала. Зная, че тази вечер искаше да играеш карти и предположих, че ще ти е по-удобно в кабинета или... — започна тя с треперлив глас. Облиза устните си и седна до масата срещу Галахър.

— Много мило, че си помислила за мен, дете — рече Галахър пресипнало.

— Господин Галахър — промърморих и се поклоних ниско. — Беше ми казано да застъпя на смяна, но може би съм се объркал? — Не ми бе трудно да се престоря на смутен. Кали ми се бе заклела, че баща ѝ ще е извън къщата.

— Вярно ли е, Джаспър? — попита Галахър.

— Предполагам, че да. Не е толкова зле този новичкият. Малко е нервен, но си служи добре с кола.

Галахър кимна, обмисляйки информацията.

— И това ли е момчето, на което се доверяваш, Кали? — обърна се към дъщеря си.

Кали кимна и страните ѝ пламнаха под луничките. Тогава, слава Богу, най-после Галахър се изправи. Столът му изскърца по пода.

— Ами, добре, тогава ще ви оставя, момчета — заяви, взе уискито си и последва дъщеря си надолу по стълбите.

— Значи сега си любимецът на Галахър, така ли? — попита Джаспър и тикна в ръцете ми кол, просмукан с върбинка. Кожата ми изгоря и болката се разпростря по цялото ми тяло. Сподавих желанието си да изръмжа и стиснах устни. Напрегнат, се опитах да държа кола само с два пръста, за да сведа до минимум контакта на отровното дърво с тялото ми.

— Ами, май ще си вървя — продължи Джаспър. — Тази вечер вампирът е много гладен. Надявам се да те изяде. А докато го прави, аз ще прекарам известно време в компанията на госпожица Галахър и баща ѝ. Ще им покажа, че ти не си единственият мъж, който може да се държи приятелски и изискано. — Движенията му бяха тромави и усетих миризмата на уиски в дъха му.

Веднага щом стъпките му заглъхнаха, пуснах кола на земята с мъчителен стон, сетне приближих предпазливо до клетката в ъгъла. Деймън лежеше в ъгъла ѝ, свит на купчина като някакво животно.

— Братко? — прошепнах.

Той се надигна рязко, оголил зъби. Подскочих от изненада.

Деймън се засмя дрезгаво, после се свлече до стената на клетката, явно изтощен от усилието.

— Какво, братко? Да не би да те е страх от вампир?

Не му обърнах внимание, а се захех с вратата на клетката. Деймън ме наблюдаваше с любопитство, после бавно запълзя към мен. Почти стигна до мен, когато усетих пронизваща болка в гърба, която се разля по цялото ми тяло.

— Хванах го! — извика един глас.

Светът изчезна под краката ми и внезапно политнах напред. Ударих се в нещо твърдо — Деймън? — сетне отекна силно дрънчене, когато вратата на металната клетка се заключи зад мен.

Отворих с мъка натежалите си клепачи. Не знаех колко време е минало. Дали бе една нощ? Две? Седмица? Където и да се намирах, наоколо цареше мрак. На границата на съзнанието, чувах стъпки и викове, веднъж глас, звучащ като този на Кали, извика името ми. Ала един ден се събудих, без внезапно отново да изпадна в безсъзнание. Повдигнах ръце, осъзнал, че съм прикован към стената. Стръкове върбинка прогаряха ръцете и краката ми. Почти цялото ми тяло бе покрито с напукана кора от засъхнала кръв и бе невъзможно да разбера къде съм ранен. До мен седеше Деймън, притиснал колене към гърдите си. И той бе окървавен, а страните му бяха изпити. Хлътналите му очи бяха заобиколени от тъмни кръгове, но върху устните му бавно разцъфна усмивка.

— Май вече не сме толкова силни, а, братко?

Опитах се да седна. Костите ме боляха. В таванското помещение се процеждаше мъждива светлина, идваща откъм мръсния прозорец. В далечния ъгъл се чу трополенето на миши крака. Звукът раздвижи глада в мен и осъзнах, че не съм се хранил, откакто бях тук. В другия ъгъл седяха двама непознати пазачи, нехаещи за почти безмълвния ни разговор.

Поклатих отвратено глава. Как съм могъл да бъда толкова глупав? Лекси е била права. Разбира се, че беше. Кали ме бе предала. Навярно през цялото време го е планирала, в секундата, когато е забелязала пръстена ми, еднакъв с този на Деймън. Трябваше да го осъзная в мига, в който видях баща ѝ в стаята. Как можах да се хвана в толкова глупав, очевиден капан? Заслужавах да бъда окован като животно.

— Обичаш ли я? — попита Деймън, сякаш прочел мислите ми.

Продължих да се взирам право пред себе си.

— Ако се интересуваш, не е идвала да те види — продължи брат ми разговорливо. — Хубава е, макар че според скромното ми мнение, би могъл да си намериш и нещо по-добро.

Гневът накара зъбите ми да се удължат.

— Докъде смяташ да стигнеш с това? — изръмжах.

Деймън посочи към решетките.

— Очевидно доникъде. Отличен опит за освобождаване, няма що.

— Поне се опитах — промълвих. Гневът ми се стопи, изместен от примирение.

— Защо изобщо си даде този труд, братко? — Очите на Деймън блеснаха в мрака. — Не ти ли показах достатъчно ясно чувствата си?

— Аз... — започнах, преди да осъзная, че дори нямам представа откъде да започна. Как бих могъл да му кажа, че освобождаването му не е било избор? Че една и съща кръв тече във вените ни, че сме свързани един с друг? — Няма значение — изрекох вместо това.

— Да, няма — съгласи се Деймън с философска нотка в гласа. — В крайна сметка много скоро и двамата ще бъдем мъртви. Въпросът е дали ще бъдеш убит от крокодил или от тигър. Чух Галахър да казва, че крокодилите са най-подходящи за шоу, защото не убивали веднага, а удължавали агонията.

В този момент вратата на таванското помещение се отвори със замах и Галахър влезе вътре. Ботушите му отекнаха по дървения под.

— Вампирите са будни! — извика той.

Двамата пазачи се сепнаха, преструвайки се, че през цялото време са ни наблюдавали. Галахър приближи до клетката и коленичи. Очите му бяха на едно ниво с нашите. Беше облечен в безупречно ушит костюм от три части, сякаш бе натрупал състоянието си като финансист, а не измъчвайки вампири.

— Я виж ти... фамилната прилика е очевидна. Чувствам се засрамен, че не съм забелязал по-рано. — Промуши ръка през решетките, сграбчи предницата на ризата ми и ме притегли към себе си. Лицето ми се удари в решетките и аз потръпнах, когато нещо дървено ме сръчка в гърдите.

Кол.

— И почти се измъкна безнаказано, преструвайки се на човек! — Галахър отметна глава назад и се разсмя, все едно бе казал най-забавното нещо на земята.

— Но ти няма да се измъкнеш безнаказано заради това — изсъсках, но изтръпнах от болка, когато колът се заби по-навътре в

кожата ми.

— По-кратко и чуи какво ще ти кажа, вампире! — устните на Галахър се отдръпнаха назад в зловеща гримаса. — Знаеш ли, мисля да се обзаложа, че ти ще бъдеш убит. Да, струва ми се, че ще стане точно така. — Извърна се към пазачите. — Чухте ли? Съвет от шефа, заложете на тъмнокосия — рече Галахър и изви кола, за да го издърпа. — Смятам, че брат му е изпълнен с повече омраза.

Не можех да видя лицето на Деймън, но си представих самодоволната усмивка върху устните му.

Галахър изсумтя подигравателно и захвърли просмукания с върбинка кол на пода.

— О, и повече не желая да ръгате вампирите с колове, когато ви хрумне — заяви към пазачите. По-набитият заби виновно поглед в пода.

— Защо не? — попита недоволно другият. — Това им се отразява добре. Нека знаят къде им е мястото.

— Защото искам да са в добра форма за двубоя — отвърна Галахър с престорено търпелив тон, после се обърна към нас и се усмихна: — Точно така, момчета. Дватама ще се биете на живот и смърт. Това е идеалното решение. В резултат ще имам един мъртъв вампир, който ще продам на части, и един жив за представленията, носещ ми печалба, надхвърляща и най-смелите ми мечти. Знаете ли, може да е светотатство, но ще кажа: благодаря на Бог за вампирите!

С тези думи Галахър се обърна, за да напусне тавана и затръшна вратата зад себе си. Отпуснах се до решетките. Деймън стори същото и затвори очи. Дватама пазачи ни зяпаха с отворени усти.

— Зная, че шефът рече да заложим на тъмнокосия, но не ти ли се струва малко слабоват? Няма да заложя парите си на него — отсеке единият.

— Ъъ, аз винаги съм съгласен с шефа. А и не е ли по-важен ръстът? — рече по-мършавият, обиден от намека на колегата си.

Отпуснах се до стената и затворих очи. Омразата, която изпитваше брат ми към мен, определено бе достатъчна, за да иска да ме види мъртъв. Но дали Деймън наистина щеше да ме убие?

— Аз съм по-зъл и жесток от един крокодил, братко — промълви Деймън с усмивка, докато очите му оставаха затворени. — И това е най-добрата новина, която съм чувал, откакто се превърнахме във

вампири! — Смя се толкова продължително и звънко, че накрая единият от пазачите се дотътри до клетката и въпреки нареждането на Галахър го сръга с кола, нариснат във върбинка.

Но дори и тогава той продължи да се смее.

— Спомняш ли си онзи път, когато счупихме кристалната купа на мама? И аз бях толкова изплашен как ще реагира тя, че се заплаках? — попитах брат си.

— Да, и тогава баща ни реши, че аз съм виновният, наби ме с камшика и ме нарече лош пакостник — отвърна Деймън мрачно. — Опитвах се да улесня живота ти, братко. Но това приключи. Този път ще си получиш точно това, което заслужаваш.

— Какво искаш да ти кажа, Деймън? — попитах гневно и толкова високо, че двамата пазачи ни погледнаха изненадано.

Деймън не отговори веднага, очите му бяха полупритворени.

— Ще ти кажа какво точно искам да кажеш... малко преди да те убия.

Завъртях очи в гневно отчаяние.

— Мислех, че ти си този, който иска да умре. А сега смяташ да ме убиеш?

Деймън се засмя.

— Знаеш ли, сега като се замисля, да бъдеш дяволско изчадие може би не е чак толкова лошо. Всъщност смятам, че това е роля, която идеално ще ми пасне. Може би не моето ново състояние презирам. А теб. Но ако те няма...

— Ако ме няма, ти ще останеш завинаги в шоуто на чудесата на Патрик Галахър — прекъснах го.

— Обаче я си признай, братко. Не мислиш ли, че шоуто на чудесата на Патрик Галахър е много по-забавно от ада? И след като веднъж си възвърна силите, бих могъл съвсем лесно да измисля план за бягство.

— И след това ще те заловят, точно както и първия път — заключих с отвращение.

Облегнах глава на решетките. Битката щеше да се състои само след час и аз не се бях отказал да спечеля Деймън на своя страна, да запаля искрата на близостта, може би още тлееща помежду ни. Но

каквото и да кажех, той или не ми обръщаше внимание, или ми се подиграваше.

Беше невъзможно да разбера точно колко време съм прекарал в тази клетка. След като станах вампир, времето придоби различно измерение. Секундите и минутите вече нямаха значение. Открих, че пленничеството ми възвърна значението на времето, защото всяка секунда ни приближаваше към двубоя. Докато чаках, превъртах в ума си различни сценарии, по които би могла да протече тази схватка на живот и смърт. Представях си как Деймън прекършва врата ми с триумфален рев към тълпата. Виждах себе си, в плен на яростта, неволно да отнемам живота на брат си — отново.

Но какво щеше да се случи, ако и двамата откажем да се бием? Можехме ли с общи усилия по някакъв начин да преодолеем всички препятствия и да осъществим бягството си? Да, слугите на Галахър разполагаха с върбинка и колове, но ние притежавахме Силата. Само ако Кали беше на моя страна...

Сърцето ми се сви, пронизано от остра болка при мисълта за предателството на Кали. В съзнанието ми постоянно изплуваше образът на огненочервената ѝ коса и блестящите ѝ очи и още повече възпламеняваше гнева — и болката. Стиснах юмруци. Само ако бях послушал Лекси. Само ако не бях се доверил на човешко същество.

Единственото ми желание беше, ако ми е съдено да умра в тази битка, поне да умра със затворени очи, а не да търся лицето ѝ в тълпата.

— Да вървим, момчета! — извика Галахър като отвори вратата със замах. Все едно идваше да изведе две деца на весел пикник. Беше облечен в черна жилетка и съвсем новият му златен часовник проблясваше на слабата слънчева светлина. Щракна с пръсти и пазачите мигом скочиха на крака, като набързо навлякоха униформата на дресьори на вампири: ръкавици, ботуши и гирлянди от върбинка.

Вратата на клетката се отвори и пазачите ни измъкнаха грубо. Сложиха намордници на устите ни и закопчаха ръцете ни с белезници на гърбовете. С превръзки на очите ни изведоха от тавана и поехме към черния железен фургон. След миг фургонът потегли, подскачайки по черния път към езерото.

Когато пристигнахме пред палатката, ни отведоха в различни посоки.

Докато вървахме към кулисите зад арената, се разнесоха дюдюкания и викове: „Уроди!“. Стиснах челюсти. Запитах се дали Лекси се чуди къде съм, дали смята, че вече съм мъртъв.

Въпреки че бях със завързани очи, познавах всеки сантиметър от палатката. Отляво беше татуираната жена, а отдясно — Каролайн, най-грозната жена на света. Подът слезе надолу и разбрах, че съм на арената.

Усетих как нещо сграбчи ръката ми.

— Казах на много хора колко си ловък и хитър. Но заради мен, не се старай много, господин Салваторе. Заложил съм на брат ти — прошепна ми Джаспър весело.

Най-сетне свалиха превръзката от очите ми. Палатката бе осветена, все едно беше пладне, и всички пейки бяха наблъскани докрай със зрители. В средата на арената върху една маса Галахър събираше залози, а хората размахваха като пощурели талоните си във въздуха.

И тогава, с ъгъла на окоето си, я видях.

Кали минаваше от пейка на пейка, а зад нея Бък носеше тясна кутия. Косата ѝ бе прибрана на плитка, в която бяха вплетени стръкове върбинка, а лицето ѝ бе бледо. Очевидно е била изпратена да събира залозите по пейките. Беше истинска дъщеря на баща си и отлично изпълняваше задълженията си.

Нито веднъж не погледна към мен.

Откъснах поглед от нея и го насочих към Деймън в противоположния край на арената. Деймън винаги е бил отличен боец, а последните схватки само го бяха направили по-силен. Ако Деймън искаше да ме убие, щеше да го направи.

Още повече, че сам щях да му го позволя. Дължах му го.

Джаспър удари звънеца за начало на двубоя и тълпата притихна. Галахър се изправи и гласът му прогърмя над множеството:

— Добре дошли, дами и господа, на поредната вълнуваща вечер, организирана от Патрик Галахър единствено за вас. Само преди няколко дни ви направихме свидетели на първата в света битка между вампир и планински лъв. Тази вечер ще имате удоволствието да наблюдавате схватката между двама вампири, като единият съперник е победителят от предишния двубой. И не само това — снижи глас, принуждавайки тълпата да затаи дъх, и се наведе напред — тези две

чудовища са братя. Дошли са на този свят от една и съща утроба и сега единият от тях ще се запъти направо към ада.

Един камък ме удари по тила и аз се извъртях. Навсякъде имаше толкова много върбинка, че лицата на зрителите се сливаха в едно кошмарно море от очи носове и отворени усти.

— Братко, съжалявам за всичко, което съм направил. Моля те. Ако трябва да умрем, нека не е с омраза и гняв. Двамата с теб сме единствените останали от нашето семейство — прошепнах, стиснал челюсти и опитвайки се за последен път да достигна до Деймън. Деймън ме погледна за част от секундата и тръсна глава, но изражението му остана неразгадаемо. В средата на арената Галахър продължаваше да държи вниманието на публиката.

— Книгата за залагания е на ваше разположение още пет минути за последните залози. Но! — Вдигна ръка във въздуха в опит да усмири тълпата. Шумът в палатката леко стихна. — Останете след представлението, когато ще продаваме кръвта на победения. Кръвта дори на мъртвия вампир притежава лечебна сила. Лекува всички болести. Дори и онези, свързани със спалнята — смигна Галахър многозначително. Разнесоха се силни дюдюкания, последвани от радостни възгласи. Застинах, питайки се дали насъбралото се множество мисли, че всичко е измама: че ние сме провалили се актьори, а кръвта, която Галахър ще продаде след спектакъла, е някакъв вишнева отвара. Дали някой знаеше, че кръвта ще е истинска, че победеният, паднал в средата на арената, няма да се надигне и да поеме към дома си, след като всички се разотидат?

Кали знаеше. Кали знаеше и бе решила, че това ще бъде съдбата ми. Отново стиснах челюсти, готов за битка, готов да дам на публиката представлението, за което жадуваше. Внезапно осъзнах, че Джаспър ме е повлякъл покрай арената, за да предостави на зрителите последен шанс да преценят силата ми, преди да увеличат залозите си. Чувах откъслечни разговори от всички страни на палатката.

Онзи е с няколко сантиметра по-висок от другия. Ще сменя залога си.

Дали на твоята госпожа ѝ ще хареса да получи някой от тези двамата за годишнината от сватбата ви?

Чудя се какво би било срещу истински лъв.

Облечен в свещенически дрехи мъж, който стоеше близо до Галахър, вдигна ръце, за да усмири тълпата. Разпознах го като укротителя на змии, който участваше в едно от представленията.

— Нека светлината на доброто озари тази битка и да върне изгубената душа в пречистващия огън на ада! — извика той, с което предизвика в палатката буря от емоции. Разнесе се свирка и двубоят започна.

Деймън обикаляше приведен в кръг около мен, както когато бяхме деца и тренирахме бокс. Аз имитирах неговата стойка.

— Кръв! — изрева един пиян мъж, повесен върху оградата, опасваща арената.

— Кръв! Кръв! Искаме кръв! — поде цялата палатка. Двамата с Деймън продължихме да се обикаляме.

— *Нека не го правим* — казах. — *Нека да откажем да се бием. Какво могат да ни сторят?*

— *Не става въпрос за тях, братко* — рече Деймън. — *На този свят няма място за двама ни.*

Гневът избликна от сърцевината на съществуването ми и се разпростря по цялото ми тяло. Защо да нямаше? Защо Деймън не можеше да ми прости? Вече не мислех, че го преследва споменът за Катрин. По-скоро смятах, че го преследвам аз. Не този, който бях, а този, за когото той ме мислеше — чудовище, което убива безмилостно, без страх от последствията. Как можеше да не признава саможертвата ми и всичко, което бях направил, за да бъде щастлив, за да се опитам да го спася? Извъртях се и юмрукът ми се стовари върху бузата му. Под окото му бликна кръв и тълпата изрева.

Деймън отвърна — удари ме по рамото и ме събори на земята.

— *Защо го направи?* — изсъска и оголи зъби за радост на тълпата.

— *Защото ти го искаше* — изсъсках в отговор, оголих на свой ред зъби, сетне го преметнах и склочих ръце около врата му.

Той обаче се освободи бързо и се върна в ъгъла си. Двамата стояхме в противоположните краища на ринга и се взирахме един в друг — смутени, гневни, сами.

— Бийте се! — ревна тълпата отново. Галахър ни гледаше свиреп, явно не знаеше какво да прави. Щракна с пръсти и Джаспър и

Бък се спуснаха към нас с колове в ръце, решени да ни принудят да се бием. Ръгаха ни и ни бутаха с коловете, докато помежду ни останаха само няколко сантиметра. Юмруците ни бяха вдигнати, когато се разнесе невероятно силен трясък, сякаш небето над нас се разцепи на две. Изви се студен вятър и около краката ни се надигна облак от дървени стърготини и отломки. Замириса на дим.

— Огън! — извика паникьосан глас.

Озърнах се обезумяло. Една част от палатката бе в пламъци, а хората търчаха във всички посоки.

— *Хайде!*

Усетих две ръце да ме бутат по раменете. Кали. Очите ми се разшириха от изненада.

— *Бягай, бягай, бягай!* — крещеше тя и ме буташе. Държеше брадва в ръката си и аз бавно започнах да разбирам какво се бе случило. Нима тя наистина бе отсякла подпорите на палатката и я бе подпалила?

— Движи се! — Кали отново ме тласна. Беше удивително силна за човешко същество и след като няколко секунди стоях глупаво и примигвах като парализиран, се раздвижих, улових Деймън за китката и побягнахме покрай палатката, далеч от реката, все по-бързо и по-бързо към къщи.

Двамата с Деймън се носехме с вампирска скорост по улиците на Ню Орлиънс. За разлика от първия път, когато пристигнахме и Деймън се влачеше неохотно зад мен, сега тичахме с все сили един до друг, а кирпичените и тухлени къщи покрай нас се размиваха като топящ се восък.

Нещо се бе променило помежду ни на онази арена, чувствах го с цялото си същество. Нещо се бе променило в очите на Деймън, докато се взираше в мен и отказваше да ме нападне, въпреки дюдюканията и подканянията на тълпата. Питам се как ли щеше да свърши двубоят ни, ако палатката не бе избухнала в пламъци — дали щяхме да довършим човешките същества наоколо един по един или единият от братята Салваторе щеше да падне окървавен и мъртъв на арената.

В съзнанието ми изскочи картината на пламтящата като огромна факла църква в Мистик Фолс. Жителите на града изгориха църквата и вампирите, затворени в нея, в нощта, когато нашият баща ни уби — и жената вампир, която Деймън обичаше.

Но с Деймън все още бяхме тук, като феникси, възкръснали от пепелта на вампирите преди нас. Може би от пламъците на цирка в този град, който ни бе приютил, помежду ни щеше да разцъфне нова близост — като новия живот, който се възражда в полето, разорано след миналогодишната жътва.

Продължихме да тичаме, стъпките ни отекваха върху калдъръмената настилка в идеален синхрон, надолу по задните алеи и странични улички, които бях научил толкова добре за няколкото седмици, през които живеех тук. Но когато завихме зад ъгъла на „Дафни Стрийт“, където Лекси ме бе завела на пазар, изведнъж спрях. Върху витрината на магазина за дрехи бе залепена груба рисунка, на която се виждахме аз и Деймън с оголени зъби, приведени в бойни стойки. Двубоят на века, гласеше заглавието на плаката. Запитах се дали Кали го е нарисувала. Вероятно.

Деймън се наведе по-близо и огледа плаката.

— На тази рисунка изглеждаш малко набит, братко. Може би е време да минеш на диета и да се откажеш от барманките.

— Ха-ха — отвърнах сухо и се огледах. Зад нас, откъм посоката на цирка, се чуваха викове. Ние имахме добра преднина, но ако Кали бе разпространила тези плакати из целия град, както и преди това плакатите с Деймън, нямаше да сме в безопасност, докато не влезем в къщата.

В далечината се показва високата кула на камбанарията — на църквата, която се намираще диагонално на къщата на Лекси.

— Ела! — Поведох Деймън в посока към църквата. Не си проговорихме, докато не стигнахме до старата бяла къща.

— Тук ли живееш? — устните на Деймън се извиха подигравателно, докато погледът му се местеше от хлътналата, боядисана в бяло веранда, към тъмните прозорци.

— Ами, разбирам, че мястото навярно не отговаря на стандартите ти, но на всички ни се налага понякога да правим жертви — отвърнах саркастично и го поведох към задната врата.

Вратата се отвори и триъгълник от светлина нахлу в тъмния заден двор.

Вдигнах ръце, когато Лекси се появи на прага.

— Зная, че каза без никакви посетители, но...

— Влизайте. Бързо! — подкани ни тя и заключи вратата в мига, в който прекрачихме прага. В главния салон горяха свещи, а Бъкстон, Хюго и Пърси се бяха разположили по столове и дивани, все едно се бяха събрали на важно съвещание.

— Ти трябва да си Деймън — кимна Лекси леко към брат ми. — Добре дошъл в нашия дом.

Знаех, че Деймън я гледа изпитателно и се питах какво ли вижда.

— Да, госпожо — отвърна той с непринудена усмивка. — Боя се, че по време на общото ни пленничество, моят брат незнайно защо пропусна да спомене за вас и за вашето — погледът му отскочи към Пърси и Бъкстон — семейство.

Пърси се наежи и се надигна от мястото си, но Лекси го спря, като отпусна ръка върху рамото му.

— Аз съм Лекси. И след като Стефан е твой брат, моят дом е и твой.

— Ние избягахме — понечих да обясня.

Лекси кимна.

— Зная. Бъкстон беше там.

— Наистина ли? — извърнах се изненадано. — За мен или срещу мен заложи?

Деймън изсумтя кратко.

Лекси ме улови за лакътя.

— Бъди мил. Той беше там, за да ти помогне.

Очите ми се разшириха.

— Смятал си да ми помогнеш?

Бъкстон се наведе напред в стола си.

— Смятах. Но после на някого му хрумна блестящата идея да изгори цялото място, така че си тръгнах — Скръсти ръце пред гърдите си, явно доволен, че е бил част от приключението.

— Беше Кали. Тя подпали пожара — казах аз.

В очите на Лекси се мярна изненада.

— Явно съм сгрешила — промълви. — Случва се понякога.

— Простете грубите ми маниери, задето ви прекъсвам, но имате ли нещо за ядене? — попита Деймън, без да извъръща поглед от портрета на стара жена, който изучаваше. — Последните няколко седмици бяха доста трудни за мен.

За пръв път откакто избягахме, се вгледах внимателно в брат си. Гласът му бе дрезгав, сякаш не бе свикнал да го употребява. Ръцете и краката му бяха покрити с дълбоки кървави рани; дрехите му висяха на парцали; гъстата му черна коса беше мръсна и сплъстена, прилепнала към бледия му, тънък врат. Около очите му имаше червени кръгове, а ръцете му трепереха.

— Разбира се. Вие, момчета, сигурно сте изгладнели — цъкна Лекси загрижено. — Бъкстон, заведи го в месарницата. Нека се нахрани добре. Струва ми се, че дори всички жители на Ню Орлиънс няма да са в състояние да утолят жаждата му. А тази вечер той заслужава кралско пиршество.

— Да, госпожо. — Бъкстон се поклони леко, докато надигаше едрото си тяло от стола.

— Аз ще се присъединя към него — обявих и се запътих към вратата.

— Не. — Лекси поклати глава и сграбчи грубо ръката ми. — За теб има чай.

— Но... — понечих да протестирам, объркан и раздразнен. Направо усещах вкуса на свинската кръв върху езика си.

— Никакво „но“ — срязва ме Лекси с глас, който удивително напомни този на майка ми.

Бъкстон отвори вратата пред Деймън, който помръдна веждите си към мен, сякаш искаше да каже: „Бедното момче!“

Дори и да го видя, Лекси се престори, че не е, и вместо това се засуети около чайника. Свлякох се в едно от паянтовите кресла около масата и отпуснах глава на ръцете си.

— Когато станеш вампир, не само зъбите и храната ти се променят — заговори Лекси, докато подклаждаше огъня в печката, застанала с гръб към мен.

— Какво означава това? — попитах отбранително.

— Това означава, че ти и брат ти не сте онези, които сте били. И двамата сте се променили и ти може би вече не познаваш Деймън толкова добре, колкото си мислиш — обясни Лекси, понесла две димящи чаши в ръце. — Козя кръв.

— Не обичам козя кръв — заявих, като бутнах гневно чашата. Звучах като капризно дете, но не ми пукаше. — И никой не познава Деймън по-добре от мен.

— О, Стефан — въздъхна Лекси и ме погледна състрадателно. — Зная. Но ми обещавай, че ще бъдеш внимателен. Това са опасни времена — за всички.

При думата „опасни“ нещо прещрака в главата ми.

— Кали! Трябва да я намеря!

— Не! — Лекси ме бутна обратно на стола. — Баща ѝ няма да я нарани, но при първа възможност ще те убие, а ти не си в състояние да се биеш.

Отворих уста да протестирам, но Лекси ме прекъсна.

— Кали е добре. Утре можеш да се видиш с нея. Но засега си изпий кръвта. Поспи. Когато се събудиш, ще бъдеш излекуван и тогава ти, Деймън и Кали ще обсъдите какво да правите по-нататък.

Лекси излезе от кухнята, като прошумоля с престилката си и угаси лампата.

Внезапно умората ме обгърна като тежко одеяло и всяко желание да се противопоставя на съвета на Лекси се изпари. Повдигнах с

въздишка чашата към устните си и отпих малка глътка. Течността беше топла и мека като кадифе. Не можех да не призная, че ми беше вкусна.

Лекси беше права — утре щях да се видя с Кали, за да се сбогуваме. Но сега се нуждаех от почивка. Цялото тяло ме болеше, дори сърцето.

Поне знаеш, че имаш такова, представих си да казва Лекси и се усмигнах в мрака.

19 октомври 1864

„Не ме застрашава непосредствена опасност, но не се чувствам в безопасност. Чудя се дали някога отново ще се почувствам в безопасност или винаги ще копнея за нещо, което няма да се сбъдне. Дали ще привикна с болката? Дали след двайсет, двеста, две хиляди годиш ще си спомням тези седмици? И дали ще помня Кали и огнената ѝ коса, смеха ѝ?

Ще ги помня. Трябва да ги помня. Кали ме бе спасила и ми бе дала още един шанс за живот. В известен смисъл тя беше дневната светлина, която настъпи след мрака, който Катрин бе хвърлила върху съществуването ми. Катрин ме бе превърнала в чудовище, но Кали ме бе променила обратно в Стефан Салваторе, с който се гордеех.

Пожелавам ѝ цялата любов на света. Желая ѝ най-доброто. Искам да живее в светлина и да намери мъж — човек — който ще я цени и обожава, ще я отведе далеч от къщата на Галахър в някой тих дом край езерото, където тя ще научи децата си как да хвърлят камъни в реката, за да подскачат.

Може би така ще ме запомни тя: не като чудовище, а просто като някой, който е споделил една топла лятна утрин с нея и я е научил да хвърля камъни, като завърта леко китката си. Може би някой ден и двамата ще се сетим едновременно за този спомен. Може би дори тя ще разкаже на децата си и на внуците си и те ще ме познават като мъжа, научил я да хвърля камъни. Слаба надежда, но все е нещо. Защото докато Кали ме помни, двамата ще бъдем свързани. И може би, след време, ще бъде достатъчно да сме свързани само с тънката нишка на спомена.“

Събудих се посред нощ от нещо, което ми приличаше на градушка от камъни, трополящи по стъклото на прозореца. Въпреки правилата на Лекси, надникнах през тънкия процеп между завесите и се взрях в мрака. Дърветата бяха голи и клоните им стърчаха като призрачни ръце към небето. Макар че нощта беше безлунна, видях как една миеша мечка притича през двора. После различих някаква фигура, застанала зад една от колоните на портала.

Кали.

Навялякох набързо ризата си и се спуснах по стълбите, като се стараех да се движа безшумно. Последното нещо, което исках, беше Бъкстон или Лекси да разберат, че човешко същество ме е проследило до къщата.

Вратата се затвори с глух звук зад мен и видях как Кали подскочи.

— Тук съм — прошепнах, едновременно възбуден, смутен и развълнуван.

— Здравей — рече тя срамежливо. Беше облечена в синя рокля, с кожена наметка. Шапката ѝ бе нахлупена ниско върху къдриците, а през рамото ѝ бе праметната пътна чанта. Кали кимна и видях, че трепереше. Повече от всичко на света исках да я отнеса горе, за да се сгушим под завивките в леглото ми и да я стопля.

— Отиваш ли някъде? — попитах, като кимнах към чантата ѝ.

— Надявам се. — Пое ръцете ми в своите. — Стефан, не ме интересува какъв си. Никога не ме е интересувало. Искам да съм с теб. — Впи очи в моите. — Аз... аз те обичам.

Сведох поглед към земята. Огромна буца заседна на гърлото ми. Когато бях човек, си мислех, че обичам Катрин, докато не я видях окована с вериги, с намордник и пяна на устата. Почувствах единствено отвращение при гледката. А Кали ме бе видяла в безсъзнание, кървящ от върбинката, пронизан от похитителите си, да се бия с брат си в цирка, и все още ме обичаше. Как беше възможно?

— Не е нужно да ми отговаряш — изрече тя забързано. — Просто исках да ти го кажа. Заминавам, независимо от всичко. Не мога да остана с татко, не и след всичко, което се случи. Смятам да се кача на влака и ти можеш да дойдеш с мен. Не си длъжен, но ми се иска да дойдеш — избъбри смутено.

— Кали! — прекъснах я и притиснах пръст към устните ѝ. Очите ѝ се разшириха, в тях се мярнаха страх и надежда.

— Бих отишъл навсякъде с теб — промълвих. — Аз също те обичам и ще те обичам до края на живота си.

Лицето на Кали засия от радост и щастие.

— Имаш предвид до края на неживота си — поправи ме с дяволити пламъчета в очите.

— Откъде знаеш къде живея? — попитах, внезапно изпълнен със смут.

Кали се изчерви.

— Веднъж те проследих. Когато избяга след първата вампирска битка. Искях да зная всичко за теб.

— Е, сега знаеш.

Неспособен да се сдържа, я притеглих в прегръдките си и сведох устни към нейните. Вече не ме беше страх, че ще чуя пулсирането на кръвта във вените ѝ или ударите на сърцето ѝ, забързани от очакване. Тя се притисна към гърдите ми и устните ни се докоснаха.

Целунах я жадно, замаян от мекотата и сладостта на нейните. Зъбите ми не се удължиха, цялото ми желание беше само за нея, в човешката ѝ форма, исках я такава, каквата беше.

А тя беше мека и топла, с вкус на мандарина. В този момент си представих бъдещето ни. Щяхме да се качим на влака и да заминем колкото се може по-надалеч от Ню Орлиънс, може би в Калифорния или дори в Европа. Ще се установим в малка къща, ще отглеждаме животни, от които щях да се храня, а двамата с Кали щяхме да изживеем дните си заедно, далеч от любопитните очи на обществото.

Но една досадна мисъл ме загложди в едно ъгълче на съзнанието: дали ще я превърна във вампир? Мразех дори да си представя как ще го направя, да забия зъби в бялата ѝ шия, да я накарам да живее живот, в който ще копнее за кръв и ще се бои от дневната светлина. Ала в същото време не можех да понеса мисълта, че тя ще остарее и ще умре пред очите ми. Разтърсих глава, за да прогоня тези мисли. По-късно щях да решавам. Двамата щяхме да решим.

— Стефан — промърмори Кали, но в същия миг ахна, изплъзна се от ръцете ми и се свлече на земята. От гърба ѝ стърчеше касапски нож, а от раната шуртеше кръв.

— Кали! — извиках и паднах на колене. — Кали!

Обезумял, разкъсах вената на китката си и се опитах да накарам Кали да пие от кръвта ми, за да я излекувам. Но преди да успея да притисна ръка към отворената ѝ уста, една ръка ме сграбчи за яката на ризата и ме отдръпна.

Нисък, познат смях проряза нощта.

— Не толкова бързо, братко.

Завъртях се с оголени зъби и с ръка, готова за удар. Преди да успея да помръдна, Деймън ме сграбчи за раменете и ме запрати през улицата. Тялото ми се стовари тежко на пътя и ръката ми се пречупи под неестествен ъгъл. Изправих се бързо на крака. Кали лежеше върху тревата, червената ѝ коса се стелеше по раменете, а около нея се бе образувала локва кръв. Простена тихо и разбрах, че сигурно е в предсмъртна агония.

Спуснах се към нея, като свивах и разпусках ръка, изпомпвайки кръв от отворената си рана, за да ѝ дам да пие, но Деймън ме пресрещна, заби рамо в гърдите ми и ме събори по гръб.

Станах бързо.

— Това трябва да спре веднага! — изкрещях, готов за нападение. Врълхлетях отгоре му с намерението да го разкъсам на две, да му дам това, за което отдавна жадуваше.

— Сега ли трябва да спре? Преди вечеря? — попита Деймън и по устните му бавно пропълзя усмивка. Гледах ужасено как коленичи на земята, оголва зъби и ги забива в шията на Кали. Засмука свирепо, без да спира. Опитах се да го изблъскам, но той беше твърде силен. От колко ли човешки същества се бе хранил след нашето бягство?

Продължих да го тегля в отчаян опит да освободя Кали, но Деймън не помръдваше все едно беше мраморна статуя.

— Помощ! Лекси! — изревах, а Деймън ме запрати назад с едно бързо свиване на лакътя.

Ударих се с тъп звук в тревата. Той продължаваше да пие. Осъзнах с ужас, че стоновете на Кали са спрели. Както и равномерните, отчетливи удари на сърцето ѝ, които бях свикнал да чувам в нейно присъствие. Свлякох се на колене.

Деймън се извърна към мен с лице, оплескано в кръв. Кръвта на Кали. Гледката ме накара да пребледнея. Той се засмя.

— Беше прав, братко. Вампирите са създадени да убиват. Благодаря за урока.

— Ще те убия — изсъсках и отново се хвърлих към него. Повалих го на земята, но Деймън се възползва от ранената ми ръка, извъртя се и ме преметна, като ме прикова на земята до Кали.

Брат ми поклати глава.

— Благодаря, но не мисля, че тази нощ ще умра. Не си вече ти този, който ще взема решения на живот и смърт — изсъска.

Изправи се, сякаш смяташе да си тръгне. Пропълзях върху Кали. Очите ѝ бяха широко отворени и изцъклени, лицето ѝ — бледо като платно. Гърдите ѝ още се повдигаха и спускаха, но едва-едва.

Моля те, не умирай, изпратих мислено послание, взрян в немигащите ѝ очи, в отчаян опит да ѝ го внуша. Видях как клепачите ѝ потрепнаха. Възможно ли бе да се получи, да стане чудо?

Искам да живееш. Искам да те обичам, докато си жива, полетя трескавата ми мисъл към нея, докато изцеждах кръв от раните си в устата ѝ.

Тогава, докато капките капеха върху лицето ѝ, ме прониза остра болка. Прострях се върху тревата, а Деймън започна да ме рита в корема с демоничен пламък в очите.

Събрах цялата си сила и запълзях по влажната земя по-далеч от Деймън.

— Помогнете ми! — извиках отново към къщата.

— *Помогнете ми!* — изимитира ме подигравателно Деймън. — Май вече не сме толкова всемогъщи, а малки братко? Какво стана с намерението ти да завладееш света? Май си бил твърде зает да пиеш чай с приятелите си и да се влюбиш в обикновена жена? — Поклати отвратено глава.

Нещо в мен се прекърши. Някак си успях да се изправя на крака и се хвърлих към Деймън, оголил зъби. Блъснах го, а зъбите ми разкъсаха дълбоко кожата покрай югуларната му вена. Той падна на земята, кръвта бликаше от врата му, очите му бяха затворени.

За миг отново заприлича на моя брат. Нямахте ги кървясалите очи, нито гласа, вибриращ от омраза. Само широките рамене и тъмната коса, които винаги са символизирали Деймън. При все това той вече не беше Деймън. Беше чудовище, обезумяло от жаждата да руши, което не се спираше пред нищо, за да изпълни заканата си да направи живота ми ад.

Огледах се и зърнах един неголям клон, паднал на няколко метра, откършен от бурята. Пропълзях до клона, сграбчих го и го вдигнах високо над гърдите му.

— *Върви в ада!* — прошепнах с дива ярост.

Но едва бях изрекъл думите и Деймън скочи от земята. В очите му горяха огнени пламъци и зъбите му стърчаха.

— Не се говори така на роден брат — процеди подигравателно и ме тръшна на земята. — И кол не се държи по този начин.

Вдигна клона високо над гърдите ми с блеснал поглед.

— Ето я смъртта, която ми отказа. Бавна, болезнена й ще се наслаждавам на всяка секунда от мъките ти — изкиска се чудовището, което беше мой брат, и замахна с все сила към гърдите ми.

И тогава всичко потъна в мрак.

— Стефан — прошепна безпльтен глас.

Бях отново в лабиринта във Веритас, буйната зелена трева се извисяваше над главата ми, слънцето струеше върху раменете ми. Вратът ме сърбеше от коравата и задушаваша яка — поради някаква причина бях облечен в най-хубавите си празнични дрехи.

Изад завоя се приближи Деймън, сините му очи бяха огромни и невинни.

— Искаш ли да се надбягваме, братко? — предизвика ме.

Разбира се, приех.

Тичахме през тревата, докато не ни остана дъх, с дробове, изгарящи за въздух, изтощени от напрежението и смеха. Деймън ми се усмихваше щастливо, докато един облак не затули слънцето и всичко потъна в мрак. За мой ужас чертите му се промениха и изкривиха. Очите му потъмняха, а устните му станаха червени като кръв. В следващия миг той беше отгоре ми, притиснал ме към земята, но не на игра. Бръкна в джоба си, извади нещо оттам и ме прободде в гърдите, докато аз лежах в меката трева, поемайки си дъх за последен път.

Изведнъж двамата се озовахме седнали на люлката на верандата, Катрин бе сгушена помежду ни и в очите ѝ танцуваха пакостливи пламъчета, докато късаше листата на една маргаритка. Кракът ѝ беше толкова близо, че се допираше до моя. Докато погледът ѝ се стрелкаше ту към мен, ту към Деймън, осъзнах каква игра играеше: цветето щеше да реши кого да избере. Когато стигна до последното листенце, очите ѝ се заключиха с моите и аз разбрах, че съм победителят. Тя се наведе да ме целуне, а аз затворих очи, предвкусвайки нежното докосване на устните ѝ.

Ала вместо това усетих как в сърцето ми се заби кол. Отворих мъчително очи и видях брат си, смеейки се, да забива кола все по-надълбоко, а листата на маргаритката бяха смачкани под проснатото ми тяло.

Главата ми се люшна настрани и погледът ми се спря на момичето до мен, чиято кръв изтичаше в тревата. Косата ѝ беше като лумнал огън, а кожата — бледа като луната.

Кали! Опитвах се да изкрещя, ала Деймън грабна думите ми в юмрука си, преди отново и отново да забие ножа в гърба на Кали.

— Стефан! — извика отново гласът, този път по-силно. Разпознах мелодичния алт. *Лекси.*

— Неее... — простенах. Не можех да позволя на Деймън да я убие. — Махни се!

— Стефан... — Тя приближи, коленичи до мен и поднесе чаша към устните ми.

— Не — повторих.

Тя разтърси силно раменете ми. Очите ми се отвориха. Стените около мен бяха боядисани с напукана червена боя. Видях на отсрещната стена портрет в позлатена рамка. Седнах в леглото, докоснах лицето си с ръце, сетне погледнах надолу. Все още носех пръстена си. Докоснах камъка. Беше съвсем истински.

— Лекси? — попитах с надебелял език.

— Да! — тя ми се усмихна с искрено облекчение. — Ти се събуди.

Огледах тялото си. Ръката ми все още пулсираше, а под ноктите ми имаше засъхнала кръв.

— Жив ли съм?

Тя кимна.

— Едва.

— Деймън?

— Избяга — изрече тя мрачно.

— Кали? — попитах. Не исках да го чуя, но трябваше да зная.

Лекси сведе поглед към ръцете си и дълго остана така. Сетне вдигна кехлибарените си очи към мен.

— Съжалявам, Стефан. Опитавме се... Дори Бъкстон се опита да я спаси...

— ... но тя вече си бе отишла — довърших вместо нея. Главата ми запулсира. — Къде е тя сега?

Лекси отметна сплъстен кичур коса от челото ми. Пръстите ѝ бяха студени върху пламтящата ми кожа.

— В реката. Целият град я търси... — Гласът на Лекси заглъхна, но аз разбрах недоизказаното.

Всички артисти от цирка знаеха за приятелството ми с Кали. Така че ако хората я търсеха, присъствието ми бе заплаха за Лекси и семейството ѝ.

Ала дори и дните ми тук да не бяха преброени, не бих могъл да остана. В Ню Орлиънс имаше твърде много болка и спомени, които още не можех да превъзмогна.

Отпуснах се назад върху възглавниците.

— Преди да си починеш, трябва да пиеш — промърмори Лекси и ми помогна отново да седна. — Любимата ти козя кръв — додаде с тъжна усмивка.

Поднесох чашата към устните си. Черната течност не беше сладка като човешката кръв, но беше топла. Освен това съдържаше нещо, което го нямаше в човешката: притъпената болка на изкуплението. Колкото повече пиех, толкова по-малко човешка кръв щеше да тече в мен.

Но не бях наивен. Вината винаги щеше да ме преследва. През краткото време, откакто бях вампир, отнех живота на мнозина. Независимо дали бях пил от нея или не, смъртта на Кали също щеше да тегне завинаги върху мен. Трябваше да ѝ обърна гръб, да ѝ кажа, че никога повече не искам да я виждам. Но бях слаб.

— Добро момче — промърмори Лекси, когато изпих съдържанието на чашата.

Не се чувствах добър. Чувствах се нещастен и уплашен, не знаех какво да правя. Деймън все още беше някъде там, по света, а кръвта на Кали течеше във вените му. Стомахът ми се сви.

— Не зная какво да правя — признах и впих поглед в очите на Лекси, търсейки отговора в тях. Ала тя остана мълчалива.

— Не зная какво да ти кажа — отрони накрая. — Но зная, че си добър човек.

Въздъгнах и понечих да възразя, че изобщо не съм човек, а чудовище, но Лекси се изправи и събра чашите от нощното шкафче.

— Повече никакви разговори. Почивай — рече и притисна устни към челото ми. — И се опитай, мой скъпи Стефан, да не сънуваш.

Когато се събудих разбрах, че е ден по процеждащата се светлина през тясната пролука между завесите. Провесих крак през ръба на леглото и стъпих върху дървения под. Грабнах спретнатата купчина дрехи, които бяхме купили при пазаруването с Лекси. Струваше ми се, че е изминала цяла вечност оттогава.

Облякох нова риза, пригладих косата си назад и напъхах останалите дрехи в импровизираната торба, която направих от скъсаната риза, с която бях дошъл от Мистик Фолс — единственото, останало от предишния ми живот.

Огледах стаята, погледът ми се задържа върху познатия слой прах по ъглите. Запитах се колко ли вампири са минали през тази къща и дали Лекси ще намери друг млад вампир, когото да вземе под крилото си. Надявах се, за негово и нейно добро, че той по-добре от мен ще се впише в този град на греха.

Лекси седеше в дневната. Държеше в ръце портрета на брат си. Щом прекрачих прага, вдигна глава.

— Стефан... — промълви.

— Съжалявам — прекъснах я. И наистина съжалявах за всичко. За това, че дойдох в Ню Орлиънс. Че бях нарушил ритъма на живота й. Че бях донесъл опасност в малкия свят на безопасност, който вампирите бяха успели да си създадат.

— А аз не. За нас беше удоволствие да си сред нас. — Лицето й стана сериозно. — Съжалявам за Кали — и за брат ти.

— Той вече не ми е брат — заявих бързо.

Лекси остави портрета върху масичката за кафе.

— Може би вече не е. Но както сам каза, е бил такъв през целия ти човешки живот. Не можеш ли да си спомняш това и да забравиш останалото?

Свих рамене. Не исках да си спомням Деймън. Нито сега, нито когато и да било.

Лекси прекоси стаята и сложи ръка върху моята.

— Стефан, липсата на човешките същества и човешкия живот боли. Но ще стане по-леко.

— Кога? — Гласът ми пресекна.

Тя погледна отново към портрета върху масата.

— Не зная. Става постепенно. — Замълча, сетне се засмя толкова невинно и безгрижно, че ми се прииска завинаги да остана в тази къща. — Чакай да отгатна. Искаш да стане веднага.

Усмихнах се.

— Добре ме познаваш.

Лекси се намръщи.

— Трябва да се научиш на търпение, Стефан. Имаш пред себе си цяла вечност.

Помежду ни настъпи тишина, когато думата *вечност* отекна в ушите ми.

Разтърсих глава, придърпах Лекси в прегръдките си и вдъхнах успокояващия аромат на нашето приятелство. Сетне изхвъркнах от къщата, без да се обръщам назад.

Когато се озовах навън, се смъмрих заради сантименталността си. Имаше да изкупувам толкова много грехове, че самосъжалението беше лукс. Спрях се на улицата на мястото, където Кали бе издъхнала. Нямаше следи от кръв; по нищо не личеше, че тя бе съществувала. Коленичих и се озърнах през рамо, преди да целуна паважа.

После се изправих и затичах, по-бързо и по-бързо. Зазоряваше се и градът тъкмо се пробуждаше. Куриерите вече разнасяха поръчките с колелата си, а войниците на Севера маршируваха по улиците, притиснали пушки към гърдите си, сякаш носеха малки деца. Уличните търговци разполагаха сергиите си по тротоарите, а във въздуха се носеше ухание на захар и цигарен дим.

И, разбира се, острият мирис на кръв и метал.

Бързо стигнах до гарата. Перонът вече бе пълен с хора. Мъже в ежедневни костюми седяха върху изтърканите дървени пейки в чакалнята и четяха вестници, докато жените стискаха нервно чантите си. В цялата гара витаеше атмосфера на трескава преходност. Беше идеалният час за лов. И преди да се усетя, зъбите изскочиха от венците ми.

Сведох глава и обхванах лицето си в шепи, преброих до десет, борейки се с надигналия се глад, докато чаках зъбите ми да добият

отново човешката си форма.

Накрая се присъединих към вълната от хора, насочила се към перона, и се спрях в далечния му край. До мен двама влюбени се бяха слели в прегръдка. Войникът прокара ръка през ягодиворусата коса на жената, а тя се повдигна на пръсти и се вкопчи в раменете му, сякаш никога нямаше да го пусне.

Наблюдавах ги дълго и се питах дали в един различен живот двамата с Кали нямаше да разиграваме същата сцена. Дали тя щеше да ме целуне, докато ме изпращаше да се сражавам, и дали после щеше да ме чака нетърпеливо на перона, когато се прибирам у дома.

Разнесе се свирка, влакът навлезе с грохот в гарата, вдигайки облак прах, и ме изтръгна от унеса.

Качих се след войника, като се чудех дали любовта между него и жената, която го изпращаше, ще има щастлив край. Испитах утешение от мисълта, че дори и да няма, не аз ще съм причината.

Влязох в купето.

— Билетът ви, господине? — обърна се към мен кондукторът.

Втренчих се в очите му и стомахът ми се сви от отвращение, че трябва да разчитам на Силата си.

Пусни ме да мина.

— Показах ви го — изрекох на глас. — Сигурно сте забравили.

Кондукторът кимна, отстъпи и ме пусна. Влакът потегли бавно от гарата, отвеждайки ме към новия ми живот. Живот, в който никога няма да въздействам чрез внушение, освен в краен случай, в който никога повече няма да вкуся човешка кръв.

ЕПИЛОГ

След като спрях да пия човешка кръв, започнах да чувам много по-добре туптенето на човешкото сърце, знаех на мига от честотата на пулса дали човекът е тъжен или влюбен. Не че живеех много сред хората. След като напуснах Ню Орлиънс, наистина се превърнах в създание на мрака — спях през деня и излизах навън чак след като човешките същества бяха на сигурно място в леглата си, дълбоко заспали. Но понякога чувах учестено туптене и знаех, че някой се катери към прозорец или се измъква през вратата, за да се срещне с любимия, за да открадне няколко мига на интимност и ласки.

Най-тежко ми беше да чувам този звук. Винаги в подобни случаи си представях Кали, нейното потрепващо сърце и непринудена усмивка. Колко жива беше, как не се изплаши да се влюби в мен, въпреки истинската ми същност. Сега, когато си мисля за нашия план да избягаме, не мога да не се смея горчиво на себе си, че изобщо някога съм вярвал, че е възможно. Това беше същата глупава грешка, която направих, когато се влюбих в Катрин, вярвайки, че човешките същества и вампирите могат да се обичат, че се различаваме по една незначителна подробност, която лесно може да бъде преодоляна. Но нямаше да падна в същия капан за трети път. Винаги, когато вампирите и човешките същества са дръзвали да се обичат, със сигурност са следвали смърт и разруха. Ръцете ми са изцапани с достатъчно кръв, че да ми стигне до вечността.

Никога няма да узная какви беди е причинил Деймън в този свят. Понякога виждам във вестника статия или дочувам откъслечни разговори за нечия мистериозна смърт и мислите ми тутакси се насочват към моя брат. Освен това се ослушвам за него, винаги в очакване да чуя пресилено провлаченото му: „Братко“.

Но най-вече се вслушвах в себе си. Колкото по-дълго се хранех с животинска кръв, като убивах катерица или лисица в гората, толкова повече моята Сила отслабваше, докато накрая се превърна в замиращ ек от, глъхнещ в едно далечно кътче на съществото ми. Без Силата

изгубих наелектризиращото усещане да се чувствам жив, но вината, която щях да нося до края на съществуването си, започна да се притъпява. Това бе компромис, един от многото, които се научих да правя, и един от многото, които щях да направя през вечността, простираща се пред мен.

И така аз се заклет да не спирам да се движа, никога да не се задържам твърде дълго на едно място или да се сближавам прекалено с някого. Това е единственият начин да не навредя. Защото Господ да ни е на помощ на всички ни, ако някога отново се влюбя в човешко същество...

Издание:

Л. Дж. Смит. Кръвожадност

ИК „Ибис“, София, 2011

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-9321-62-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.